

ОЛИВИЯ ГОЛДСМИТ ЛОШО МОМЧЕ

Превод от английски: Маргарита Спасова, 2003

chitanka.info

На Нунцио Напи
Докато мога да седя на предната седалка

1

Небето се отличаваше със същия сиво-бял цвят като обезмасленото мляко, което Трейси наля в кафето си. Но тъкмо това му харесваше на Сиатъл. Определено не беше Инсино, където небето винаги беше лазурносиньо, лишено от облаци, както домът ѝ бе лишен от хора. Като единствено дете с родители в „промишлеността“, Трейси беше прекарала твърде много часове, вторачена в това небе. Стигаше ѝ толкова празна синева. Караше я да чувства, че би трябвало да е щастлива, когато не беше. Тук, в Сиатъл, всяко щастие в разрез със заоблачената арка отгоре изглеждаше като награда.

Преди да дойде в колежа тук, Трейси бе мислила да постъпи в училищата по Източното крайбрежие, но не ѝ стигна смелостта за тях. Бе чела за Дороти Паркър, Силвия Плат и Седемте сестри^[1]. Как не. Знаеше обаче, че иска да се измъкне от Калифорния и да се отдалечи достатъчно от дома, така че неделните посещения да бъдат невъзможни. За разлика от героините в приказките, не можеше да каже, че мащехата ѝ бе лоша. Само пасивно-агресивна. Затова избра Вашингтонския университет и наградата беше, че освен доста добрия факултет по журналистика, бе завързала хубави приятелства, намерила си бе прилична работа и се бе влюбила в Сиатъл. Без да споменаваме, че когато музикалната сцена се нажежи, си бе хванала върволица от убийствено сексапилни гаджета. Разбира се, призна тя, докато отпиваше първата глътка от сутрешния си кофеин, Сиатъл се славеше с лошите си момчета, хубавото кафе и „Майкро“ милионерите. И, вперила поглед в облачното небе, Трейси Лей Хигинс сметна себе си за любителка и на трите.

Ала понякога си мислеше, че ги подрежда неправилно. Може би трябваше да се откаже напълно от лошите момчета, да намали кафето и да започне да се среща с „Майкро“ милионери. Вместо това тя се хващаше сериозно с лоши момчета, наливаше се с кафе с мляко и само интервюираше и пишеше за „Майкро“ милионери.

Трейси отново погледна небето. Приятелят ѝ, Фил, пак ѝ създаваше проблеми. Може би трябва да се откаже от кафето, да излизам с мъже от „Майкро“ и „Готонет“ и да пиша романи за лошите момчета, каза си тя и обмисли идеята, докато разбъркваше няколкото капки мляко в кафето си. Сети се за пандишпановите сладки с шоколадова глазура, но се сгълча, защото човек привикваше към тях и тя бе решила да ги откаже завинаги. Някъде в дъното на ума си, Трейси осъзна, че или мисълта да зареже Фил, или да напише книга я натъжи толкова много, че закопня за утеха. Дали имаше смелостта да напусне работата си, за да пише книги? И за какво имаше да пише? Твърде неудобно е да пише за бившите си приятели, реши тя. Трейси обичаше тихите мигове, които прекарваше всяка сутрин, докато четеше националните вестници и зяпаше през витрината на кафенето, но щеше да закъснее, ако не се размърдаше. Имаше да пише още един очерк за някакъв компютърен специалист. Отегчително.

Отпи още една глътка от чашата и погледна часовника си. Чакай. Може би трябва да зарежа лошите момчета и да пиша за кафето... Сутрин рано всичко бе толкова объркано... Трейси беше нощна птица. Не можеше да подреди житейските проблеми в този ранен час. Щеше да изчака до следващата Нова година, преди да вземе някои решения. Днес имаше краен срок. Трябваше да довърши статията за още един сиатълски техно вундеркинд.

После щеше да се види с Фил.

Трейси се развълнува от последната мисъл и взе кафето, което сега беше с почти невъзможна за пиене температура. Въпреки това отпи за последен път и се запита дали би могла да си тръгне по-рано от работа, за да отиде на фризьор преди срещата с Фил.

Извади бележник със самозалепящи се листове и написа: „Да се обадя на Стефан за *n*, *k* и *c*“, после си взе чантата и раницата и се отправи към вратата.

Но докато вървеше по коридора на Таймс, я спря Бет Конти, ококорена до краен предел.

— Маркът те търсеше — изсъска тя.

Макар Трейси да знаеше, че Бет обича да драматизира, стомахът ѝ се сви, което никак не се хареса на кафето вътре. Двете продължиха заедно към работното помещение на Трейси.

— Напушен е — излишно добави Бет.

— Политически правилен ли е този израз? — подметна Трейси.
— Или американските индианци биха го сметнали за обида?

— Включването на Маркърс, в която и да е етническа група би било обида за нея. Какъв е той, между другото? — попита я Бет, докато препускаха по коридора. — Не е италиано-американец. Сигурна съм — добави тя, като вдигна ръце, сякаш за да защити собствената си етническа принадлежност.

— Пръкнал се е от челото на Зевс — предположи Трейси, когато завиха зад последния ъгъл и най-сетне влязоха в малкото ѝ работно помещение.

— От челото на Зевс? — повтори Бет. — Маркърс грък ли е? Какво говориш?

Трейси съблече шлифера си, окачи го на закачалката и пхна чантата си под бюрото.

— Нали знаеш, като Диана. Или беше Атина?

— Принцеса Даяна? — възкликна Бет, недоразбрала и със закъснение, както обикновено.

Ето какво ставаше, ако човек говореше за гръцка митология с Бет преди десет часа сутринта (или след десет часа сутринта). Трейси събу маратонките си, запрати ги под бюрото и затърси обувките си за службата. Тъкмо се канеше да обясни шегата си, когато вратата на помещението бе засенчена от издутата фигура на Маркърс Стромбърг. Трейси измъкна главата си изпод бюрото с надеждата, че не е зърнал задника ѝ за повече от няколко секунди. Напъха крака в обувките си на висок ток. Да застане пред Маркърс боса бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Е, благодаря за компанията — изписука Бет и се измъкна от помещението.

Трейси хвърли на Маркърс най-хубавата си усмивка „завърших с отличие“ и седна колкото можеше по-спокойно. Отказваше да се плаши от него. Не беше толкова страшен. Бе много по-малък дръвник от хората, с които баща ѝ работеше в Лос Анджелис. В това отношение не можеше да се мери дори с баща ѝ. Не беше виновна, че Маркърс се бе надявал един ден да стане Удуърд или Бърнстейн, а беше стигнал само до Стромбърг.

— Колко мило, че се отби — подхвърли той и погледна часовника си. — Надявам се, че не обърква светските ти ангажименти.

Маркърс имаше навика да се държи така, сякаш Треиси се мислеше за някаква дебютантка в обществото.

— Ще имаш очерка до един час — спокойно му заяви тя. — Още вчера ти казах.

— И аз така помня. Но по случайност, днес искам да напишеш и една статия.

По дяволите! Сякаш нямаше достатъчно друга работа.

— На каква тема? — попита Треиси, като се опитваше да изглежда невъзмутима.

— За Деня на майката. Искам да е хубава и да е готова до утре.

Областта на Треиси включваше интервюта с големите клечки на високите технологии и кандидат-големите клечки, но, като всички останали, понякога ѝ даваха и други задачи. За да влоши допълнително положението, Маркърс имаше обезпокоителния навик да възлага на хората тъкмо историите, които биха вгорчили деня им. На Лили, затлъстяла, но талантлива журналистка, той винаги даваше истории за гимназии, анорексия, конкурси за красота и други подобни. Тим, който имаше склонност към хипохондрия, натоварваше със статии за нови болнични крила и лекарства. По някакъв начин винаги откриваше слабите им места, дори когато не бяха толкова очевидни като тези на Тим и на Лили. Тъй като Треиси рядко се виждаше със семейството си и не обичаше особено празниците, обикновено трябваше да отразява специалните случаи. И Деня на майката!

Майка ѝ бе починала, когато Треиси беше на четири и половина години. Баща ѝ отдавна се бе оженил повторно, после се беше развел и оженил. Треиси едва помнеше майка си и се стараше да забрави настоящата си мащеха. Разгледа четвъртитата челюст на Маркърс и брадата, която, за да бъдем точни, трябваше да се нарича „сянка в десет часа“.

— От какъв ъгъл? — попита тя. — Или може да бъде трогателно есе за това как смятам да прекарам Деня на майката?

Маркърс не ѝ обърна внимание.

— Как Сиатъл чества своите майки. Спомени много ресторанти, цветарски магазини и всички други рекламодатели, които успееш да вмъкнеш вътре. Деветстотин думи до утре сутринта. Ще я пусна в събота.

Господи! Деветстотин думи до утре биха убили всички шансове за забавление с Фил довчера. Трейси отново погледна Маркърс, къдравата му тъмна коса, румената му кожа, малките му сини очи и й се прииска, не за пръв път, да не изглеждаше толкова добре, както и да не бе толкова противен. Настрани от външния вид, Трейси водеше политиката никога да не доставя на Маркърс удовлетворението да му покаже, че я е ядосал. Затова според правилото си се усмихна. Знаеше, че щеше да го ядоса, и се постара да бъде дебютантска усмивка.

— Както пожелаеш, каза Уесли на принцесата — добави тя.

— Ти си единствената принцеса тук — изгрухтя Маркърс и се изнесе, за да помрачи работното помещение на някой друг беден журналист. През рамо подметна: — И би ли се опитала, моля те, да изчистиш превземките от очерка за Джин Банкс? Не искам да чувам за шнауцера му.

— Той няма шнауцер — извика след него Трейси. После добави по-тихо: — Има черен лабрадор.

Вярно, че споменавахе в статиите си домашните любимци и хобитата на „Майкър“ тъпаците, но това беше от човеколюбие. Освен това, обичаше кучетата.

Телефонът иззвъня и я подсети, че трябваше да се обади на Фил за довчера, но в десет и пет не можеше да е той. Трейси вдигна слушалката.

— Трейси Хигинс — заяви тя с най-дрезгавия и привлечен глас, който успя да скалъпи.

— За което съм вечно благодарен — заяде се Джонатан Делано. — Какво не е наред?

— О, Маркърс току-що получи аневризъм — отвърна тя.

— Това не е ли хубаво? — подметна Джон.

Трейси се разсмя. Джонатан винаги я караше да се усмихва, каквото и да ставаше. От години беше най-добрият й приятел. Запознаха се в класа по френски в университета. Джонатан притежаваше най-богатия речник и най-ужасния акцент, който Трейси някога бе чувала. Нейното произношение беше чисто парижко, но не можеше да спрегне нито един глагол. Тя му помогна с произношението, той й помогна с граматиката. И двамата получиха отличен и оттогава насам партньорството процъфтяваше. Единствено

Джон или приятелката ѝ Лора можеха да познаят от четири срички, че е ядосана.

— Имам огромна нова задача, а исках да изляза довечера. Освен това, Лора заплашва да ми дойде на гости, така че трябва да поразчистя апартамента.

— Знаменитата Лора, приятелката ти от Сосалито?

— Сакраменто, по-точно, но каква е разликата? Да. Скъсала е със смахнатото си гадже и ѝ трябва малко време да се възстанови.

— Нима на всички не ни трябва същото? Този от кой тип идиоти беше?

— О, от обикновения „съжалявам, че не ти се обадох, ще ми дадеш ли назаем триста долара? И не исках да спя с най-добрата ти приятелка“ тип идиот.

— Аха. От типа идиоти като Фил.

Трейси почувства как стомахът ѝ олеква, сякаш беше във високоскоростен асансьор.

— Фил не е такъв. Просто му е трудно да пише и да свири едновременно. Понякога има нужда от помощ да се стегне, нищо повече.

Всъщност, все по-често усещаше, че Фил изобщо не се нуждае от помощта ѝ. Докато тя постоянно го молеше да чете работите ѝ, той рядко споделяше онова, което пишеше. Трейси все още не можеше да каже дали защото бе твърде чувствителен към критиката, или защото не уважаваше мнението ѝ. И в двата случая се чувстваше привлечена от тази негова черта. Сдържаността на Фил бе толкова различна от нейния твърде силен глад за признание. Той беше хладен. Тя не беше.

Джон изсумтя.

— Фил е твоето бягство от нещата, които имат значение.

— Кои например?

— Хм. Като историята за ранната смърт на майка ти. Сложните ти взаимоотношения с баща ти. *Истинското* ти писане.

— Какво писане? — учуди се Трейси, като се престори на тъпа, макар че мислеше за същото нещо над кафето си тази сутрин. Джон ѝ желаше доброто. Разбираше я, но понякога... ами, стигаше твърде далеч. — Не се занимавам с никакво *истинско* писане.

— Понякога се вмъква по средата на някоя надута статия — възрази Джон. — Истинските ти работи са добри. Ако ти дадат

рубрика...

— Ха! Ще мине цяла вечност, преди Маркър да ми даде рубрика.

— Треиси въздъхна. — Само ако престанеше да ги окастри и публикуваха няколко статии така, както ги пиша...

— Щеше да станеш велика журналистка. По-добра от Ана Куиндлър.

— Я стига. Куиндлър спечели „Пулицър“.

— И ти ще спечелиш. Треиси, твоите работи са толкова свежи, че ще издухаш всички. Никой не говори за нашето поколение. Ти би могла да си този глас.

Треиси се вторачи в телефонната слушалка като хипнотизирана. Известно време и двамата мълчаха и тя прилепи слушалката обратно до ухото си. Магията се развали.

— Стига. Маркър не оставя дори остроумните изречения в статиите ми. Ще отразявам празници, докато остарее и побелея.

Джон прочисти гърлото си.

— Хм, може би, ако се съсредоточиш повече върху работата си...

Другата линия на Треиси извъня.

— Задръж за момент, става ли? — помоли тя Джон.

— Ще почакам заради Маркър, но не и заради Фил — заяви той.

— Имам своята гордост.

Треиси натисна копчето, зарадвана да чуе сопраното на Лора.

— Здравсти, Треисерино. Обадох ти се, защото в момента се качвам на самолета.

— Разкарай се. В момента? — учуди се Треиси. — Мислех, че пристигах в неделя.

— Приеми фактите. Въобразяваше си, че сигурно изобщо няма да дойда. Но аз идвам. Наистина. Просто ти се обадох да ти кажа, че си събрах багажа и оставих тиганите и тенджерите си при Сюзан.

— Значи край? Каза ли на Питър?

— Не мисля, че трябва да му казвам. Видях израза на лицето ми, когато го заварих да целува под кръста съседката от съседния апартамент в нашата спалня. Освен това ми каза, че Куинси е задник.

Навремето в гимназията Лора имаше невероятна тръпка по Джак Кългман. Треиси никога не разбра защо, но понякога двете караха през Бенедиктинския каньон и се навъртаха около къщата, където някой бе

казал на Лора, че живеел. Не го видяха нито веднъж, но нямаше епизод от Куинси, който Лора да не знаеше наизуст.

Очите на Трейси се ококориха.

— Не харесваше Куинси? — попита тя с престорен ужас. — И целува под кръста съседката? — продължи тя. — Съседа или съседката?

Добре че Лора се засмя на това; по-добре от сълзи. Според Трейси приятелката ѝ вече бе изплакала шейсет литра сълзи по Питър.

— Е, кой номер е полетът ти и кога трябва да те посрещна? — Докато тя се бавеше с информацията, Трейси се сети за крайния срок и за срещата си, но Лора беше най-добрата ѝ приятелка от години. — Ще те посрещна на летището — опита се да изкупи вината си Трейси.

— Не е необходимо да го правиш. Аз съм голямо момиче — отвърна Лора и се засмя. Беше висока метър и осемдесет и два и не беше слаба. — Ще взема автобуса до вас — предложи тя.

— Сигурна ли си? — попита Трейси.

— Да. Ще се оправя. Освен това, имаш работа. В Сиатъл все още повтарят „Куинси“, нали? — добави тя.

Трейси се усмихна.

— Аха.

— Страхотно. Тогава затваряй. Не искам да те задържам — заяви Лора.

Това подсети Трейси.

— О, не! Джон чака на другата линия! — възкликна тя.

— Не се тревожи, още те чака там. Хей, най-после ще се запозная с този идиот. — Лора се изкиска. — До скоро виждане — каза тя и затвори.

Трейси натисна бутона за първа линия и, естествено, Джон още бе там.

— Какво става? — попита той.

[1] Седемте сестри (Seven Sisters) — събирателно название на група елитни колежи и университети в САЩ, които в началото са били девически учебни заведения, аналог на тези от Бръшляновата лига. — Б.пр. ↑

2

— Сигурна ли си, че няма да е неудобно? — попита Лора, навирила внушителния си задник във въздуха и напъхала глава в най-долното чекмедже на скрина, който Трейси бе разчистила за нея. Прибираше тениските си. Трейси винаги се възхищаваше колко прилежно ги сгъваше Лора. Щом ги облечеше, разбира се, придобиваха разбъркания вид на буйната ѝ тъмна коса.

Докато наблюдаваше Лора, осъзна, че наистина е копнеела за приятелка. Разбираше се с Бет и още няколко други жени в работата, но бяха само добри колежки. Джон беше близкият ѝ приятел и въпреки че го обожаваше, хубаво бе отново да има Лора.

— Сигурна съм, че ще е неудобно. Съжителството в едностаен с приятелка, без да споменаваме гаджето като чест гост, ще бъде много неудобно, но това не означава, че няма да бъде забавно. Радвам се, че си тук.

Трейси изквича, както правеше в гимназията, и разтвори ръце.

Лора имаше силна прегръдка. На Трейси ѝ хрумна, че преживя онзи период именно благодарение на уменията ѝ да слуша търпеливо и да прегръща сърдечно. Бяха се запознали в седми клас и през следващите шест години бяха прекарвали разделени по-малко време, отколкото повечето брачни двойки. През цялото време нито веднъж не се бяха скарали или спорили — ако не се брой онзи път, когато Лора искаше да си купи рокля с болеро от изкуствена кожа с косъм за бала. Трейси ѝ бе забранила категорично, защото (въпреки че не можеше да го каже) караше приятелката ѝ да изглежда почти като горила.

Според Трейси се бяха сближили, защото по онова време и двете бяха в бедствено положение, и същевременно напълно различни. Лора беше толкова висока, колкото Трейси бе ниска. Лора беше едра (един Господ знаеше килограмите ѝ), а Трейси бе слаба (четирийсет и осем килограма, но край на булимията, откакто обеща на приятелката си, че повече няма да повръща). Трейси приличаше на момче, нямаше почти никакъв бюст и носеше косата си къса с руси кичури. Лора беше

брюнетка земен тип, имаше огромни гърди и непокорна грива. Лора открай време обичаше да готви; Трейси не бе сигурна къде се намира кухнята в къщата в Инсино.

— Можеш да останеш тук колкото искаш. При условие, че няма да печеш домашни сладкиши — предупреди Трейси приятелката си в края на прегръдката. — Мисля, че трябва да се преместиш в Сиатъл за постоянно. Но прави каквото искаш, стига да не се върнеш при Питър.

— Питър, Питър-женолизец. Всяка съседка на моята кушетка — изпя Лора.

— Наистина ли правеше това, когато ги завари? — едва си пое дъх Трейси.

— Разбира се. Беше някак много по-лошо, отколкото ако се чукаха — призна Лора. Престана да разопакова и седна на ръба на леглото. — Мъжът може да чука момиче, което дори не харесва, но не може да... — Замълча, после поклати глава. — Господи, мен едва ли някога ме е целувал там. — Въздъхна и се гмурна отново в сака си, за да извади още една идеално сгъната тениска.

— Ами, голяма работа — заяви Трейси. — Повече никога няма да го видиш. Ще му липсваш.

— Не знам дали аз ще му липсвам, но съм сигурна, че ще му липсват късите ребърца със задушено зеле и сладкиша с манго, ябълки и червени боровинки — засмя се Лора. — Но стига толкова за Питър. Нямам търпение да се запозная със знаменития Фил.

Трейси размърда вежди в лоша имитация на Граучо Маркс.

— Е, няма да се наложи да чакаш дълго. Довърши разопаковането, докато аз работя върху тази глупава статия. После ще си вземем нещо за ядене. След това ще те заведе да се запознаеш с Фил в „Космо“.

— Какво е „Космо“?

— По-лесно е да те заведе там, отколкото да ти го обясня — заяви Трейси. — Довечера ще видиш.

Когато Трейси и Лора влязоха през двойните черни стъклени врати, в „Космо“ беше претъпкано. Заведението бе огромно — три отделни дансинга, — с неонов светлини, които пробягваха по

боядисаните в черно стени и тръби, а черните светлини раздвижваха застоя, сякаш имаше такъв. Лора огледа сцената.

— Епилептичен кошмар — подхвърли тя, докато си пробиваха път до лудницата край бара.

— Почакай да видиш компютърното светлинно шоу — надвика врявата Трейси.

— Пускат изкуствен сняг? — кресна в отговор Лора.

— Светлинно шоу — ШОУ! — извика Трейси и позна по усмивката на приятелката си, че я е изпързала. — Да, да. — И тя се засмя.

В „Космо“ беше пълно с обичайните посетители, всички под трийсет, които се смятаха за изключително отворени. На Трейси винаги ѝ се струваше, че в *jeunesse doree*^[1] на Сиатъл имаше нещо странно. Притежаваха много повече пари и далеч по-малко стил от хората в Лос Анджелис или на другите места, където бе ходила, но въпреки това ги харесваше. Изглеждаха или така, сякаш бяха забравили да се облекат, преди да излязат, или сякаш се бяха нагласили за някакъв официален случай. Всъщност, мнозинството сиатълски млади хора приличаха на любители на „Стартрек“, които наскоро са пренасочили манията си интерес към някаква друга област. Сега свиреше суинг група и двойките танцуваха, повечето в дълги сака и тесни панталони ала четирийсетте и кошмарни рокли. На Трейси ѝ хрумна, че роклите сигурно са модерни, защото иначе просто нямаше обяснение.

— Нито пък аз — подхвърли Лора, сякаш бе изрекла мислите си на глас.

Трейси взе питието си, обърна го на един дъх и се опита да поръча още едно. Фил закъсняваше, както обикновено.

— Хей, колко такива изгълта? А още няма дори полунощ — изкоментира Лора.

— Просто съм... напрегната. Нали знаеш, Денят на майката винаги ме скапва — призна Трейси. И статията. И Маркът. И Фил, който закъснява. И...

— Виж, запомни го от мен: и да имаш майка може да бъде проблем — увери я Лора и я прегърна през раменете.

Трейси се изправи на пръстена на бар стола, за да огледа тълпата. Косата ѝ падна в очите и заедно със светлините ѝ пречеше да вижда.

Никакъв Фил. Вместо това махна за още едно питие и този път барманът я видя.

— Толкова бих искала да зная, че довечера ще се прибера с Фил и утре сутринта ще се сгуша в леглото.

— Докато аз тихо хлипам в моята походна койка — каза Лора, после добави: — Хей, ти го заслужаваш, след толкова труд върху материала за Деня на майката. Маркърс не биваше да го дава на теб. Пълна липса на съобразителност.

— Редакторите на вестници рядко се славят с чувствителността си. А съквартирантките ми винаги имат големи усти.

— Не съм ти съквартирантка — възмути се Лора. — Само ти гостувам, докато преживея Питър.

— Господи! Ще минат години.

— Не. Трябвах ми години, за да преживея Бен. — Лора млъкна, замисли се и продължи: — За Питър ще ми трябват само няколко месеца. Освен ако не ми се обади и не ме помоли на колене.

— Кажи му да се гръмне.

— Какво?

— Кажи му да се разкара.

— Да се разкайва?

Трейси извади бележник със самозалепващи се листове — никога не оставаше без такъв — и написа нещо. Тръсна го на бара. Гласеше „Просто кажи не“. В ъгъла група трудно умиращи музиканти пънкари седяха в сепарето. Смучеха бири.

— „Подутите жлези“ — каза Трейси и ги посочи на Лора. — Групата на Фил.

— Хм, май не са мой тип, но е по-добре, отколкото да седим тук. Хайде да отидем при тях — предложи тя. — Може да ни почерпят по едно.

— Да, може да спечелят и Почетния медал на Конгреса.

Двете момичета се насочиха през навалищата към групата в ъгъла.

— Здравейте, момчета — подхвърли Трейси. — Жлези, това е Лора. Лора, Жлезите. — Трейси седна до Джеф.

— Кофти музика — обади се Джеф, редовният китарист на Жлезите.

— Здравсти, Трейси. Не е ли кофти? — попита Франк, барабанистът, докато Лора се настаняваше до него.

Настъпи мълчание в чест на преминаването на красива блондинка.

— Ох-ох. Ела при татко. Имам нещо за теб — подвижна Джеф.

— Забрави я. Работим заедно в Таймс. Баракуда е.

— Хм, имам нещо, с което ми се ще да я уловя — заяви Джеф.

— Вече знам ти коя Жлеза си — обади се Лора. Обърна се към Франк: — А ти? Лимфната, вероятно?

На вратата настъпи раздвижване. Трейси грейна, щом влезе Фил. Хвърли поглед на Лора и тя обърна глава.

— Господи. *Наистина* е висок. И изглежда добре.

Трейси кимна. Нейният мъж се отличаваеше с грация и чар — когато искаше да го използва. В ръката си държеше бас китара, но тя с безпокойство забеляза, че до него вървеше изключително слаба, хубава жена. Двамата си проправиха път през тълпата и се приближиха към ъгловата маса.

— Той не ходи — отбеляза Лора. — Перчи се. А коя е кифлата? Мили боже, по-лош е от Питър.

— Още не си се запознала с него — възрази Трейси, макар че вече бе достатъчно изнервена от така наречената кифла. — Остави ме на мира.

— Здравсти, маце. Закъснях от репетицията. — Фил прегърна Трейси.

— Фил, това е Лора — запозна ги тя. Ох-ох, един поглед към лицето на Лора и веднага позна настроението ѝ. Крайно закрилническо. Гледаше Фил така, сякаш вместо да закъснее и да пристигне в компанията на Еди-коя си, беше хвърлил киселина в лицето ѝ. Лора беше склонна да реагира пресилено в подобни положения. От друга страна, Трейси проявяваше същата склонност, когато се отнасяха лошо към приятелката ѝ.

— Здравей, Фил. И на мен ми е приятно да се запознаем. О! Какво си ни купил? Камертон? — възкликна Лора. Трейси я ритна дискретно по глезена. Когато Лора стигаше твърде далеч с отвратителната ѝ мащеха (която винаги наричаха ОМ и никога Телма), Трейси използваше същата редакционна система. Никой не бе мразил мащехата ѝ повече от Лора — дори самата Трейси.

Сякаш напрежението с Лора, Фил и кифлата не беше достатъчно, ами и Алисън се домъкна. Това, че работеше с нея в Таймс, не означаваше, че трябва да я запознава с когото и да било.

— Здравсти, Трейси — възкликна Алисън.

Не помнеше някога Алисън да е поздравявала нея или някой друг. Не беше любезна дори с Маркъс, но той никога не ѝ поставяше крайни срокове.

Трейси знаеше, че до известна степен трябва да се чувства поласкана и наистина бе така. Фил беше толкова привлекателен и се отличаваеше с невероятно присъствие. Ръстът му, дрехите му, косата му и излъчването му правеха впечатление. Да, бяха ѝ направили впечатление, беше го забелязала и се вълнуваше всеки път, когато го погледнеше. Но правеха впечатление и на други жени и Трейси постоянно трябваше да бъде нащрек за потенциалните си съперници и за неговото отношение към тях. За щастие, Фил дотолкова бе свикнал с женското внимание, че обикновено го пренебрегваше. Трейси въздъхна. Налагаше се да ги запознае.

— Лора, Франк, Джеф, Фил, запознайте се с Алисън. — И макар да знаеше, че не бива, погледна Фил и каза: — А това е...

— Мелъди — заяви Фил. — Трябваше някой да я докара дотук.

— От къде? От твоя апартамент ли? — попита Трейси и ѝ се прииска да си отхапе езика.

Лора леко се помести от мястото си, така че да не остане пространство за никой друг. Трейси трябваше да го признае на приятелката си. Фил продължи да не обръща внимание на Лора, като прегърна по-силно Трейси през раменете.

— Приличаш на топла печка в студена нощ — прошепна в ухото ѝ той. — До скоро виждане, скъпа — подхвърли на Мелъди, която беше принудена, макар и неохотно, да се стопи в навалицата.

Трейси огледа в гръб отдалечаващото се момиче.

— Освободената Мелъди — измърмори с удовлетворение Лора.

— „Райтърс Брадърс“. Хиляда деветстотин шейсет и нота — обади се Джеф.

Най-добре да забрави момичето и онова, което можещо да се е случило, да го избути назад, като пуловер в дъното на гардероба през лятото. Не че нямаше да изслуша цяла лекция по въпроса от Лора по-късно.

— Ще свириш ли тази вечер? — попита Трейси приятеля си.

— Да. Боб ми позволи да направя второто шоу.

Боб ръководеше Жлезите, но не за дълго, ако Фил се наложеше.

— Страхотно! — възкликна разсеяно Трейси. Отново огледа тълпата, за да провери дали Мелъди се навърта наблизко. Изглежда я нямаше, което бе облекчение. Трейси имаше доверие на Фил, но само в определени граници. Най-добре да остане цялата нощ, в този случай. Когато човек смесеше музика, алкохол и Мелъди, изливаше извън горните граници.

— Кога ще дойде Боб?

— Ами, това е въпросът — намръщи се Фил.

— Той коя Жлеза е? — поинтересува се Лора. — Надбъбречната? Хипофизната?

— Задникът — отвърна Фил.

— Аха. Тогава е по-уместно да го наричаш „аналната жлеза“ — внимателно подхвърли Лора.

Въпреки че Фил беше най-новият член, вече изявявал претенции да бъде лидерът. Но за Трейси бе непонятно защо. Изглеждаше свързано с много работа; да просиш лошо платени ангажменти от собствениците на клубовете, да провеждаш безкрайни телефонни разговори за репетиции, да врънкаш от приятели микробуси, за да пренасяш инструментите — всичко това само, за да подреждаш песните. Голяма работа. Според нея подбирането на песните би било забавно, но не можеше да си представи как Фил ще организира всичко останало. Замисли се. В края на краищата, в него сигурно имаше някакъв зачатък на отговорност.

— Знаеш ли — подхвана Джеф за около триста и първи път, — не съм съвсем сигурен за името ни.

Трейси вдигна очи към тавана и въздъхна. Когато момчетата не се караха помежду си, не репетираха или не пиеха, си запълваха времето със спорове за името на групата. Трейси бе успяла да напише материал за тях — като преодоля силна съпротива от страна на Маркърс, — и бе използвала последното име, за което бяха постигнали съгласие: Подутите жлези. Но сега, отново, Джеф повдигна възражение.

— Видях този знак и наистина беше готин — продължи той. — Горещ в планината. Бяха го поставили навсякъде. Гласеше само

ЗАМРЪЗНАЛИ НЕРАВНОСТИ. Страхотно име, а? Освен това табелите ще служат като безплатна реклама. Готино, нали?

— Какво ще кажеш за „Опасен завой“? — пошегува се Лора.

— Не — отвърна сериозно Джеф. — Куцо е.

— Е, остава „Дайте път на пешеходците“ — предложи тя.

— Подутите жлези е хубаво име — заяви Фил. — Аз го измислих, освен това името е във вестника. Не искаме да пресечем известността си, тъкмо когато започва да се надига. Нали, Трейси?

Трейси не събра смелост да спомене, че една статия беше по-скоро пъпка, отколкото подутина и че утре във вестника щеше да излезе материал за друга група.

— Точно така — съгласи се тя и видя как Лора завъртя очи. Надяваше се Фил да не я е видял.

За щастие той се опитваше да накара бармана да му налее питие. После се сгуши по-плътнo до Трейси и прошепна в ухото ѝ:

— Радвам се да те видя.

Понякога Фил беше идиот. И тя знаеше, че сигурно не е готов да се обвърже, но имаше нещо в убийствения му външен вид, в начина, по който косата падаше върху бузата му, в начина, по който пръстите му се заостряха, но завършваха с плоски, меки нокти. Фил беше жегата за нейната хладност и страст за организираността ѝ, и понякога я караше да забравя всичките си лоши черти. Трейси отвърна на шепота му с изчервяване.

Лора забеляза пламналата си приятелка и поклати глава.

— Мисля, че ще се опитам да се пусна в жегата и да направя нещо обществено отговорно, например да сваля някой моряк. Доскоро — подхвърли тя и потъна в навалищата.

— Накъде си изнесе задника? — попита Фил Трейси. Тя само сви рамене и въздъхна. Беше прекалено да очаква приятелката ѝ да хареса гаджето ѝ и обратното. Обърна се към лаптопа си. Завършила бе очерка в службата и започна статията за Деня на майката, но все още имаше да изглажда някои места.

Едно от нещата, които Трейси наистина харесваше във Фил, беше, че и той пишеше. Но за разлика от нея, не пишеше за пари. Беше човек на изкуството. Пишеше много, много къси разкази. Някои по-кратки от страница. Трейси често не ги разбираше, но не му го

казваше. В работата му имаше нещо, което бе толкова лично, толкова пълно с презрение към читателя, че будеше в нея уважение.

Въпреки че Фил имаше съквартиранти и винаги бе имал приятелка, Трейси знаеше, че всъщност е самотник. Сигурно би могъл да прекара пет години на самотен остров и когато някой кораб доплаваше да го спаси, той щеше да вдигне поглед от писането или от китарата си и да каже: „Моментът не е подходящ да ме прекъсвате“. На нея ѝ го беше казвал достатъчно пъти и тя уважаваше последователността му.

Понякога Трейси мислеше, че факултетът по журналистика и работата ѝ бяха съсипали таланта ѝ. След като в продължение на години бе слушала: „Винаги мисли кой чете работата ти“, намираще решимостта на Фил освежаваща, макар да гледаше с презрение на хората като нея, които пишеха по зададени теми.

Сега Трейси знаеше със сигурност кой щеше да чете статията ѝ: дребни буржоа над сутрешното кафе; сиятълски всезнайковци, които щяха да дъвчат кифли за закуска и обяд; стари дами в библиотеката. Трейси въздъхна и наведе глава, за да се приближи до екрана.

След една-две минути Фил я сбута с лакът.

— Не можеш ли да оставиш това и да се порадваш на гледката?

— Фил, казах ти, че трябва да завърша този материал. Ако не го предам навреме, Маркърс изобщо ще престане да ми дава статии. Ще има прекрасно извинение. Или може да си изгубя работата — отвърна ядосано тя.

— Казваш го за всяка статия — отвърна Фил в същия тон. — Престани да живееш в страх.

— Говоря сериозно. Виж, тази статия наистина е важна за мен. Опитвам се да направя нещо различно за Деня на майката.

— Хей, ти дори нямаш майка — провикна се Джеф.

Трейси се обърна към него така, сякаш бе дете.

— Да, Джеф, вярно е, че майка ми умря, когато бях много малка. Но, виж, журналистите не пишат винаги за себе си. Нали помниш, че писах материал за вас, момчета? Аз не съм Подута жлеза. Дори нямам гърди. Понякога журналистите пишат за текущи събития. Или разказват за живота на други хора. Затова ни наричат „репортери“.

— Уф. Иронията тук е толкова силна, че ще ми счупи палките — обади се Франк.

— Човече, ние кога излизаме? — попита Джеф.

— Не преди два, човече — съобщи им Франк.

Трейси потисна стенанието си. Два часа! Нямаше да излязат оттук преди зазоряване.

— Господи! Това ли е най-доброто, което Боб успя да направи?

— Надявам се тези кретени да се изметат дотогава и да имаме святна публика — обади се Фил.

— Сигурна съм, че ще стане така. Жлезите наистина имат бъдеще — увери го Трейси. Тя самата не мислеше така. Всъщност, публиката можеше да стане жестока, ако отрежеха обичайните групи.

Лора се появи от дансинга с някакъв нисък тип, облечен като букмейкър на конни надбягвания през четирийсетте. Трейси бе забелязала, че много ниски мъже харесват приятелката ѝ. Привличането определено не беше взаимно.

— Ще имате ли нещо против да се присъединим към вас? Или в полунощ ще се превърнете в плъхове и тикви?

— Плъхове и тикви. Това ще бъде страхотно име — отбеляза Франк.

Трейси погледна часовника си.

— О, господи. Трябва да го изпратя. — Отново се обърна към компютъра.

Членовете на групата продължаваха да си разменят мрачни погледи. Още мъртви войници покриха плота на масата. Трейси хлопна капака на лаптопа.

— Музиката е кофти, човече — повтори Франк към незаинтересуваната маса.

— Да, кофти е — съгласи се Джеф.

— Благодаря ви, че ме запознахте със Сиатъл. Наистина разговорите тук са далеч по-изискани от тези в Сакраменто — подхвърли саркастично Лора.

Трейси я погледна.

— Всичко ще се оправи, когато си свърша работата и момчетата излязат да свирят — обеща тя. Понечи да се изправи.

— Къде отиваш? — попита Фил.

— Трябва да изпратя статията по факса в дома на Маркърс — обясни Трейси.

— Хей, не зарязвай масата — възкликна Фил и я улови за ръката.
— Групата ще изглежда зле. Не си ли даваш сметка, че другите момичета умират да седят тук с нас?

Трейси сви рамене и се разсмя. Не беше лесно да се намери обслужване с модем в бара. Щеше да бъде достатъчно трудно да открие „Жълти страници“, в които да има денонощните копирни центрове. Фил беше готин, но труден, а тя не можеше да си позволи да вбеси Маркъс. Трябваше да направи необходимото, да изпрати материала си и да се надява, че Фил ще се успокои. Ако успееше да излезе, щеше да се върне преди изпълнението на групата. Ако не се върнеше навреме, Фил щеше да се цупи цяла вечер.

Когато накрая се върна след двацет минути, някаква любителка на суинга седеше на мястото ѝ.

— За малко да не успея — заяви Трейси, като застана до масата.

— Поздравления — заяви Джеф и ѝ подаде една бира.

— Е, нещо ново, докато ме нямаше? — обърна се тя направо към Фил.

— Ами, чувам, че музиката пак е кофти и мисля, че имаме нов талисман — уведоми я Лора.

Трейси потупа момичето по рамото, за да си върне мястото и хвърли гаден поглед на Фил, защото той трябваше да каже на мацката да се чупи.

— Хей, аз не съм виновен — оправда се той, докато младата жена се отдалечаваше.

— Не знам защо тези кучки искат да се обличат като Бети Крофорд — подхвърли Франк.

— Какви смотли — съгласи се Фил.

Лора се наведе над масата към Франк:

— Не се казва Бети Крофорд.

— Какво? — попита той.

— Няма никаква Бети Крофорд — информира го Лора. — Ти трябва да си барабанистът, нали?

— А? — изгрухтя Франк.

— Имаше Бети Грейбъл и Бет Дейвис. Освен това имаше Джоан Крофорд. Но не мисля, че Джоан Крофорд някога е танцувала суинг — обясни Трейси.

— Както и да е — заключи Джеф.

— Да. На кой ли му пука? Както и да е, човече — заяви на Лора Фил.

Групата засвири „Последна целувка“.

— „Пърл Джем“ — оповести Джеф. — „Епик Рекърдс“. Хиляда деветстотин деветдесет и девета.

— Това е само кавър версия — намеси се Лора. — Оригиналът е стара песен от петдесетте.

— Не е вярно. „Пърл Джем“ си пишат всичко сами — възрази Джеф.

— Искаш ли да се обзаложим? — попита Лора и повдигна предизвикателно вежди.

— Защо не се обзаложим на по един танц? — предложи Джеф. — Тогава ще спечеля и в двата случая. — Трейси погледна Лора, чиито очи се бяха ококорили в тон с веждите. Безмълвно протегна ръка и Джеф, който едва ли й стигаше до средата, я улови и я издърпа на дансинга. Бог ми е свидетел, помисли си Трейси, по-скоро бих подарила бижутата си на Алисън, отколкото да танцувам с Джеф.

— Къде е Боб? — попита Фил.

— Да. Къде е? — повтори Франк, очевидно отвлечен от изчезването на Джеф. Двамата с Лора наистина влизаха в ритъм с музиката. Трейси бе забравила колко добре танцува приятелката й. — Питам се какво биха направили „Гънс енд Роузис“, ако бяха тук? — продължи Франк.

— Щяха да извадят автоматично оръжие — отвърна Фил.

Трейси се разсмя.

— Човече, Акъл Роуз би се обърнал в гроба, ако видеше това — добави Франк.

— Акъл Роуз мъртъв ли е? — учуди се Трейси.

Членовете на групата се обърнаха да я погледнат така, сякаш бе луда.

— Какво говориш? — попита Франк.

— Каза, че щял да се обърне в гроба. Просто...

Фил я прегърна.

— Не е умна, но със сигурност е красива — обясни той на Франк като извинение, после дари Трейси с една продължителна, влажна целувка.

[1] Jeunesse doree (фр.) — златна младеж. — Б.пр. ↑

3

Джонатан Чарлс Делано караше велосипеда си през утринната мъгла на Пъджет Саунд. Пътят се виеше покрай мъгливия бряг. Беше облечен във фирменото си яке на „Майкро/Кънекшън“ — давано само на учредителите с повече от двайсет хиляди дяла — и бейзболна шапка. При завоя вятърът го удари в гърдите, а после, когато се понесе заедно с него, изду отвореното му яке сякаш бе въздушен балон. Колоезденето беше добра терапия. Щом уловеше ритъма, можеше да мисли — или да не мисли, според случая. Тази сутрин отчаяно искаше да не мисли за миналата вечер — вечер, която бе прекарал прав под дъжда, зарязан — или за предстоящия изтощителен ден. Всъщност Джонатан нямаше никакво желание да поеме към местоназначението си, но продължи да върти педалите така, сякаш участваше в „Тур де Франс“. Денят на майката винаги беше труден за него. Години наред изпълняваше тази традиция, която сам бе измислил от вина и състрадание. Смяташе, че като син на Чък Делано дължеше нещо. Освен това, като единствено дете, тези посещения се доближаваха до представата му за голямо семейство. Е, поне така обясняваше посещенията си.

Когато взе следващия завой от крайбрежния път, мъглата изведнъж се вдигна и се разкри изумителна гледка към Саунд. Сиатъл изглеждаше обточен със зеленина и вълшебен като Изумрудения град — и Джонатан забеляза, че се е появила Рейниър, високата планина, която при добра видимост се издигаше величествено над града.

Като един от четиримата истински кореняци от Сиатъл — изглежда, че всички останали се бяха преместили в града отнякъде „далече на изток“ — бе виждал гледката хиляди пъти, но винаги го беше вълнувала. Сега, обаче, можеше да отдели само миг, за да ѝ се наслади, преди да продължи да върти педалите през Бейнбридж Айланд и да се озове накрая пред облицованата с дърво къща. Джон скочи от колелото си, извади букет от коша и прокара пръсти през

косата си. Погледна часовника си, прегърби се и пое по пътеката към главния вход. Табелката гласеше: „ГОСПОЖА Б. ДЕЛАНО“.

Почука на вратата. Едра блондинка на средна възраст в анцуг отвори вратата. Джон не можеше да не забележи, че Барбара е наедряла още повече от миналата година. Бе препасала престилка върху анцуга. Това го накара да се усмихне. Беше толкова... типично в неин стил.

— Джон! О, Джон. Не те очаквах — излъга сладко тя и го прегърна. Барбара беше първата съпруга на баща му, съвсем малко по-възрастна от собствената му майка, но някак от друго поколение.

Джон се опитваше да е всичко онова, което трябваше да бъде: наясно с чувствата си, добър син, разбран шеф, честен служител, добър приятел и... И, списъкът продължаваше безкрайно и го изморяваше. Да бъде заварен син с чувство за дълг беше частта, която го потискаше.

Нещо в първата госпожа Делано го натъжи дълбоко. Безмилостната ѝ веселост. Изглеждаше щастлива в своята малка къща в Уинслоу, но той предполагаше, че в мига, в който си тръгнеше, Барбара щеше да се изпълни с копнеж. Не за него — Джон знаеше, че никой не копнее за него, — а за Чък, баща му, мъжът, който бе обичала и загубила.

Нямаше причина Джон да се чувства отговорен, но се чувстваше точно така и смяташе, че винаги ще се чувства така, затова се бе подготвил предварително за деня. Извади цветята иззад гърба си.

— Не си ме очаквала? — попита той с нейния весел тон. — Как можа? Честит Ден на майката, Барбара!

Джон поднесе букета с размах.

— За бога! Рози и гладиоли. Любимите ми! Как се сети?

Според Джон моментът не бе подходящ да ѝ разкаже за автоматичния календар, за досието с предпочитанията или за своя „Палм Пайлът“.

Барбара го прегърна отново. Усети меките ѝ заоблени форми. Очевидно не използваше спортния екип по предназначение.

— Ти си толкова добро момче, Джон. — Отстъпи встрани, за да му даде достъп до фойето. — Влизай. Правя бисквити за закуска.

— Не знаех, че умееш да печеш сладкиши — неохотно излъга той. Не искаше закуска и... ами, щом започнеше, Барбара не спираше

да говори. А имаше два въпроса, които го ужасяваха: прекалено небрежния „Скоро да си се чувал с баща ти?“ и още по-лошия „Виждаш ли се с някое момиче?“. Въпреки че Чък рядко общуваше с Джон и макар че Джон рядко ходеше на срещи, на Барбара никога не ѝ омръзваше да пита. Вероятно защото беше самотна. С баща му нямаха деца и тя не се бе омъжила повторно. Изглеждаше изолирана, не само на острова, но и в живота си.

— Трябва да пиеш кафе — заяви тя.

— Може би само кафе. Нямам много време. Наистина трябва да...

Барбара протегна ръка и го дръпна в къщата.

— Е, виждаш ли се с някое по-специално момиче? — беше въпросът ѝ.

Джон се постара да не трепне. Ако вече не знаеше, че ограниченото време, което отделяше за личния си живот, беше пълен провал, миналата вечер би била достатъчно доказателство. Двамата с Треиси, най-добрата му приятелка, години наред се бяха опитвали да решат чий любовен живот е по-лишен от романтика. Тази седмица Джон най-сетне се очерта като безспорния победител. Или може би като безспорния пораженец. Докато вървеше след Барбара към кухнята, знаеше, че и в двата случая резултатът не беше добър.

Час по-късно Джон буташе колелото си, като внимаваше да не ожули токовете на някой, докато крачеше сред навалищата от хора, които слизаха от ферибота на Пъджет Саунд край града. Изглежда, че всички, освен него бяха по двойки. Неделя сутрин ръка в ръка с любимите. Освен Джон. Той въздъхна. Работеше непрекъснато — безпощадно като всички хитреци. Отражението на Сиатъл се мержелееше върху повърхността на реката, с глупавата си Космическа игла и проблясващите по-нови кули. Джон яхна колелото, бързо изпревари тълпата и подкара яростно към Северозападно петнайсето авеню.

След по-малко от десет минути спря рязко пред луксозна кооперация. Погледна часовника си, извади още един букет от коша — този само от лалета — и заключи колелото си за паркинг-метъра. Влезе във фойето на сградата, отрупано с огледала помещение, което някога

посещаваше, когато баща му го взимаше за края на седмицата. Натисна копчето на асансьора, вратата плавно се отвори и Джон влезе, като натисна числото дванайсет. Макар да минаха само няколко секунди, стори му се, че пътува цяла вечност.

Асансьорът спря и звънецът удари при отварянето на вратата. Джон отново въздъхна, излезе от кабината и спря, за да се съвземе. После почука на вратата на апартамента, където табелката под месинговото чукче гласеше: „ГОСПОДИН И ГОСПОЖА ДЖ. ДЕЛАНО“, като *ГОСПОДИН И* беше зачеркнато. Една жена — почти на средна възраст, но по-млада и доста по-запазена, отвори вратата. Беше облечена (или дори натруфена) в нещо, което според него минаваше за „елегантен костюм“.

— Джонатан — изгуква жената, докато поемаше лалетата от ръката му така, сякаш ги бе очаквала. — Колко мило.

— Честит Ден на майката, майко — каза той на Джанет и я разцелува по начина, по който го бе научила: внимателно по всяка буза, за да е сигурен, че няма да размаже красиво положения ѝ грим.

— Не е необходимо да ме наричаш „майко“. Едва ли съм достатъчно възрастна за целта — отвърна Джанет с кикотене. В гласа ѝ имаше нещо, което винаги го караше да се чувства неловко. Когато беше по-малък, усещаше, че леко го занася. Напоследък бе осъзнал, че всъщност флиртува. — Позволи ми да ги потопя във вода — продължи тя. Отвори вратата по-широко, за да го пусне да влезе. Джон никога не се бе чувствал удобно с Джанет.

Апартаментът беше претрупан като самата нея. Джанет носеше твърде много златни бижута и имаше твърде много златни копчета. Апартаментът гъмжеше от твърде много златни рамки и твърде много шлифован кристал. Когато Джон беше дванайсетгодишен и посещаваше баща си тук, тя през цялото време го предупреждаваше да не пипа нищо.

Нищо не се бе променило от миналата година, освен неговите цветя. Всичко беше замръзнало във времето, като лицето на Джанет или двореца в Спящата красавица. Но никакъв принц не се бе отправил насам, за да събуди с целувка Джанет. Джон харесваше Барбара, но към Джанет не изпитваше нищо друго, освен съжаление. Сега си играеше с цветята в малката мивка в миниатюрната кухня.

— Чувал ли си се с баща ти? — попита тя с пресилено небрежен глас.

— Не — тихо отвърна Джон. Това бе въпросът, който мразеше най-много. Придаваше уязвим вид на бившите съпруги на баща му. Сега изпита още по-силно съжаление към Джанет, наред с чувството, че ще трябва да остане по-дълго.

— Не? Нищо чудно — заяви тя, а съблазнителният ѝ глас се промени, за да стане горчив. Пъхна последното лале във вазата твърде яростно и му прекърши дръжката, макар че не забеляза. — А как е твоят обществен живот? — продължи Джанет и Джон усети, че сигурно вече знаеше отговора. Огледа го от главата до петите, отбеляза торбестите му панталони в цвят каки, старите му маратонки, тениската му. После въздъхна. — Е, къде ще отидем на брънч?

Сърцето му се сви.

— Знаеш ли — започна той, — мислех просто да прием кафе тук. Искам да кажа, мога да си позволя да похарча няколко долара...

— Искаш да кажеш аз мога — поправи го Джанет, като се усмихна и отново пусна в действие гласа си за флирт.

— Винаги съм на диета. Но тъй като е Денят на майката, всички погълнати на закуска и обед калории не се броят. Дори за мащехите.

Джон се предаде. И баща му винаги се бе предавал пред Джанет, преди да я напусне.

След по-малко от десет минути се озова пред шикозно сиатълско кафене. Слава богу, все още нямаше опашка, но когато приключиха и Джон помахаша за довиждане на втората си мащеха, отвън чакаха повече от двайсет души. Той погледна часовника си, обзе го паника и скочи на колелото си. Настъпи педалите като луд, излетя от центъра, мина през парка, през по-заможната част на Сиатъл и се шмугна в стария си квартал.

На улица „Коркоран“ Джон се спусна по алеята към едно тухлено бунгало. Къщата беше покрита с пълзящи растения и заобиколена от цветни лехи. Изтича покрай добре поддържаната леха, която му напомни да се върне бегом при колелото за още един букет, най-големия.

Грабна го и хукна към вратата. Месинговата табелка под звънеца гласеше ДЖ. ДЕЛАНУ. Преди да успее да почука, вратата се отвори с

размах от привлекателна тъмнокоса жена, която всъщност много приличаше на Джон.

— Джонатан! — възкликна майка му.

— Честит Ден на майката, мамо! — Джон я прегърна сърдечно, като смачка цветята помежду им.

— Точно навреме! — заяви майка му. Взе цветята и го погали по бузата с видима дълбока обич. — О, мили. Божури! Господи, още не са в сезон. Сигурно са ти стрували цяло състояние.

— Стига, мамо. Имам по-големи възможности от преди.

Тя се засмя.

— Но как е апендиксът ти?

— Все още липсва, но съм добре — увери я Джон. Преди три години го оперираха по спешност от апандисит и майка му се беше изплашила до смърт. Продължаваше да го пита за това, но вече означаваше здравето му въобще.

— Видя ли Рейниър днес? — попита тя.

— Да. И Маунт Бейкър — отвърна Джонатан. Минаха през дневната и влязоха в кухнята.

— Сам ли дойде?

— Да. Защо? — попита той.

— Помислих, че може да доведеш Трейси.

Джон се усмихна. Въпреки че двамата с Трейси бяха близки приятели откакто се запознаха, майка му все още намекуваше или се надяваше, че са нещо повече. Или че синът ѝ ще доведе у дома някое друго момиче — истинска приятелка. Докато всичките бивши съпруги на баща му се вълнуваха от въпроса кое е новото гадже на Чък, майка му се вълнуваше от въпроса кое е гаджето на Джон. Знаеше, че иска синът ѝ да бъде щастлив и иска внуци за себе си и за него. Не че Джон не искаше да срещне някоя жена и да се задоми, просто жените, които срещаше, искаха да се задомят с някой друг мъж. В личния си живот беше разочарование за себе си и за другите. Въздъхна. Би искал да го направи, но...

— ... Този празник винаги е труден за нея — казваше майка му, докато подреждаше цветята във ваза.

Джон не си направи труда да каже на майка си, че беше помислил за Трейси — понякога му се струваше, че твърде много

мисли за нея, — но тя бе заета с последния си неудачник и със старата си приятелка от Сан Бернардино или отнякъде другаде.

— Беше заета. Но ще се видим довечера. Нали знаеш, среднощната ни закуска.

— Е, предай ѝ моите поздрави — поръча му тя.

— Разбира се — съгласи се Джон, като бръкна в джоба на якето си и извади малка опакована кутия. Постави я на плота между тях.

— О! Подарък? Не беше необходимо.

— Знам, че според традицията в Деня на майката трябва да откраднеш банковата карта на майка си и да отидеш да се напиеш. Просто реших този път да бъдем нетрадиционни.

Джон изкарваше много пари. Е, не бяха много пари в сравнение с онова, което печелеха четиримата основатели на фирмата му, но бяха много пари за човек на неговата възраст. И не ги харчеше, защото обикновено бе твърде зает с работата си, за да има време да пазарува. Освен това, не искаше нищо. Имаше всички играчки — стереоуредби, лаптопи и видеооборудване, — които би могъл да поиска и нямаше време, за да ги слуша, да си играе с тях или да ги гледа. Когато не работеше, мислеше за работа или спеше. Затова не беше проблем за него да похарчи няколко долара за майка си. Трудното бе да реши какво би ѝ харесало. Накрая остави Трейси да избере нещо. Много я биваше в пазаруването.

— Толкова си съобразителен. Сигурно не си го наследил от баща си.

Настъпи неловка пауза, за един съвсем кратък миг. Баща му беше единствената тема, която Джон бе помолил никога да не обсъждат. Майка му се засмя и разопакова подаръка. Вдигна нефритените обици.

— О, Джонатан! Прекрасни са!

И беше очевидно, че наистина е така. Трейси винаги разбираше от тези неща. Майка му застана пред огледалото в коридора и ги приближи до лицето си, после премрежи поглед. Джон се почувства щастлив.

— Е, в „Бабет’с“ ли отиваме на обяд? — попита тя, когато накрая си сложи обиците.

— Не ходим ли винаги там? — отвърна без колебание Джонатан, въпреки че закуската на Барбара и брънча на Джанет протестираха в корема му.

— Да уловим мига — възкликна майка му, като грабна „Полароид“-а си и поведе Джон навън към глицинията. — Трябва само да наглася автоматичния таймер и сме готови.

Отне ѝ около половин час, за да го направи, докато той чакаше колкото може по-търпеливо. Накрая застана до сина си, преди автоматът да изключи.

И, с присвяткване, мигът приключи.

Джон се чувстваше изтощен. Бе едва на двайсет и осем, но се запита колко ли още Дни на майката може да преживее, преди да го довършат. Имаше да мине през още три мащехи, въпреки че трите обилни гощавки му пръскаха корема. Но в дневния ред чакаха още чай, ранна вечеря и късна вечеря, преди да може да се срещне с Трейси в полунощ. Джон мрачно се покатери на колелото и отпраши под сиятелския дъжд.

Трейси вдигна глава и се опита да види часовника. Успя, но това не помогна, защото очевидно беше изключен, така че Фил да може да използва единствения свръхнатоварен контакт, за да включи китарата си. Нищо чудно, че винаги закъсняваше.

Апартаментът на Фил представляваше типичната адска дупка на поет и музикант. Делеше жилището с две други момчета и изглежда, че никой от тях не бе чувал за електричество, удължители, прахосмукачки или за появата на препаратите за миене на съдове. Трейси затвори очи, извърна се от мръсотията и се сгуши до топлото тяло на Фил. Знаеше, че трябва да стане, да се облече и да се срещне с Джон — както правеше всяка неделя вечер, — но ѝ бе толкова хубаво. А и днес беше Денят на майката. Заля я стремглава вълна на самосъжаление. Каза си, че иска само още няколко минути в сивата зона между сексуалното изтощение и съня. Задряма там за момент, после отново заспа и когато пак се събуди, уличното осветление беше включено и Трейси разбра, че закъснява.

Започна да се разплита от измачканите чаршафи, като се опитваше да не буди Фил. Но щом се изправи, той, само полубуден, я сграбчи с дългите си крака и я придърпа обратно в леглото.

— Ела тук — прошепна и я целуна. Миришеше толкова хубаво — на сън, секс и тесто за хляб — и тя откликна; после устните ѝ се отдръпнаха виновно.

— Веднага се връщам — обеща Трейси.

Фил измърмори нещо и се обърна на другата страна.

Тя изпълзя от леглото, нахлузи дрехите си и се измъкна навън, за да купи неделния вестник. Вече беше девет и половина! Господи! Нищо чудно, че умираше от глад. Най-добре да си вземе кафе, яйца и хляб за препечени филийки. После се сети за състоянието на кухнята на Фил и се отказа от тази идея. Може би само няколко соленки със сирене. Щеше да остави готвенето на Лора. Трейси претършува джоба на якето си за пари. Трябваша ѝ само няколко долара. Преди всичко,

искаше да си купи неделния вестник и да види как изглежда черно на бяло статията за Деня на майката.

Странно: работеше за Таймсот четири години, но все още се вълнуваше, когато видеше името си. Може би тъкмо това я задържаше в журналистиката. Знаеше, че сигурно би печелила много повече пари като технически редактор в „Майкро/Кон“ или в някои от другите компании за високи технологии в Сиатъл. Но не я влечеше да пише наръчници или рекламни каталози. В неотложността на работата във вестник имаше нещо вълшебно. Удовлетворението да напише статия и да я види — с името ѝ отгоре, — само след един-два дни я омагьосваше.

Влезе в най-близкия деликатесен магазин до жилището на Фил. Не беше чисто и храната не струваше, но, както казваха за Еверест, беше там. На вратата имаше написана на ръка бележка, която гласеше: „ЧЕСТИТ ДЕН НА МАЙКАТА“. Поръча си две кафета, взе половин литър сок „Тропикана“, но не можа да се принизи до нивото на изсъхналите пасти в мърлявата кутия пред нея. Просто отиде за вестник и толкова. Тогава, още преди да бе излязла от магазина, трябваше да погледне статията. Отвори на своя раздел. Не беше на първа страница. Започна да разлиства вестника. И продължи да търси. Не беше на втора и трета страница. Нито дори на следващите две. Накрая я намери. В края на шеста. Осакатена. Редактирана до неузнаваемост. Разбита на пух и прах. Съсипана. Работата ѝ беше нарязана, а после съшита отново лошо като чудовището на Франкенщайн. На Трейси ѝ прилоша. По дяволите! Отново прегледа материала. Не можеше да е толкова зле, колкото си въобразяваше, но беше. Наистина.

Хвърли останалото от вестника на щанда, обърна се и излезе с неделната притурка в ръце. Почти я натъпка в първия боклукчийски кош, който видя, и дори я смачка, но гневът ѝ бе толкова силен, че трябваше да я задържи, за да я покаже на Фил и да я прегледа отново. Префуча през пролетната вечер обратно в апартамента. Защо Маркъс ѝ причиняваше това? Защо изобщо си правеше труда да ѝ възлага някаква задача, ако щеше да я пренапише? Трейси можеше да се закълне, че той го прави от злоба. Какъв беше смисълът? Никога не би могла да използва материала като препоръка. Потенциалните работодатели щяха да я помислят за слабоумна. Какво му имаше на

Маркърс? Какво й имаше на нея, за да се примирява с него? Или защо изобщо се мъчеше да се бърхти над работата си? Защо просто не му даваше лоши статии и да го остави да ги рецензира колкото иска?

Беше пред входа на Фил, когато осъзна, че бе забравила и кафето, и сока, но сега не я беше грижа. Искаше само да се свие в леглото и да забрави всичко. Жалко, че трябваше да се види с Джон по-късно. Обикновено очакваше с нетърпение среднощните им срещи. Но сега копнееше да остане сама, да се свие в някоя дупка. Не можеше да се прибере у дома в апартамента си, защото Лора беше там и щеше да бъде весела и заета. Разбира се, когато й покажеше вестника, приятелката й щеше да се разстрои повече от самата нея и щеше да се наложи Треиси да я успокоява. Лора щеше да я посъветва да напусне, да си намери нова работа, където да я оценяват. Но не бе толкова лесно да си намериш работа като журналист, който пише статии за онова, което Супермен наричаше „голям метрополитънски ежедневник“. Без голяма папка с добре написани материали, цената й всъщност беше паднала, откакто бе излязла от университета с дипломата по журналистика.

Треиси въздърхна, докато се изкачваше по мръсните стълби към апартамента на Фил. Искаше да я гушнат като дете. Влезе вътре, прекоси дневната, като се опита да не обръща внимание на неизмитите чинии, трупани цял месец, купчините дрехи, кутии от компактдискове и най-различните отпадъци и боклуци на трима отчайващо мърляви момчета — мъже. Влезе в стаята на Фил.

— Хей, къде беше? — попита той. — Толкова много се забави, че краката ми измръзнаха. И къде е кафето ми?

Треиси въздърхна. Понякога Фил беше невероятен егоист.

— Здравей, Треиси. Как спа? Какво не е наред? Денят на майката малко те потиска, нали? — започна тя, като имитираше гласа му. — О! Маркърс, твоят редактор-касапин е направил на нищо статията ти за Деня на майката? Толкова съжалявам. А ти положи толкова труд за тази история.

Фил не показва никакви угризения, но приседна в леглото и разтвори ръце.

— Хей, ела тук, скъпа.

Треиси се поколеба, но смачканият вестник под мишницата й я караше да се чувства толкова зле, че в момента се нуждаеше повече от

утеха, отколкото от гордост. Когато Фил я гледаше по този начин, всичко изглеждаше по-добре. Той се нуждаеше от нея и Трейси се почувства толкова желана, че изведнъж работата ѝ се стори маловажна. Сгуши се до него. Той я посрещна с дълбока, страстна целувка. Разтопи се в обятията му.

— Животът винаги е труден за хората на изкуството, скъпа — каза Фил, като я прегърна по-силно и започна да масажира гърба ѝ. — Знаеш ли, току-що завърших още един разказ.

— Наистина ли? — Трейси знаеше, че Фил може да пише само, ако имаше вдъхновение. Не признаваше крайните срокове. „Убиват творчеството — бе казал той. — Затова ги наричат «крайни» срокове.“ — За какво се разказва? — плахо попита тя. Тайно винаги се бе надявала, че ще напише нещо за нея. Но досега не беше.

— Ще ти го покажа някой път — заяви той и притисна ръцете си от двете страни на гръбнака ѝ. Колко успокояващо, Фил беше доста по-едър от нея. Прекрасно бе да се притиска до широките му гърди, опасана от ръцете му.

Точно това искаше. Никакъв секс, никакви думи, само безмълвна утеха. Гушна се в него. Тогава Фил я обърна към себе си.

— Никоя друга не целува като теб. Обичаш ли ме?

Трейси кимна и отново го прегърна.

— Мога и да гладя, освен това — каза тя. — Но трябва да тръгвам. Имам среща с Джон.

— Майната му на Джон — изръмжа Фил, после понижи глас. — Хайде, остани с мен. — Гризна леко ухото ѝ. — Желая те — прошепна той.

— Фил, трябва да тръгвам или ще закъснея. Трябва да се срещна...

— С компютърния смотаняк. — Фил се отпусна, така че я притисна с цялата си тежест. — Защо вместо това не останеш тук с моя мъник?

— Фил, говоря сериозно. Трябва да...

Той отново я сграбчи и я придърпа към себе си.

— В момента изглеждаш толкова секси...

— Казваш го само когато се сърдиш.

— Непрекъснато съм сърдит, затова винаги ми се струваш секси.

Бориха се, докато Фил не се озова върху нея. Трейси го целуна страстно. О, толкова обичаше да я докосва. Когато започна да разкопчава ризата ѝ, тя престана да се съпротивлява. Невинаги бе толкова жаден за нея. Трейси беше достатъчно умна да забележи, че Фил понякога се дърпаше от секса. Според нея това бе една от игрите му на надмощие: караше я да го желае, а после се преструваше на отегчен.

Неприятното беше, че когато я дразнеше, тя го желаше още по-силно. Повечето мъже на нейната възраст бяха доволни да я сграбчат и да си напъхат онова нещо в нея. Фил бе първият ѝ познат мъж, който знаеше как да се сдържа, докато тя не стигнеше до момента почти да го моли за това.

— Знам, че ме харесваш — прошепна той. — Не можеш да ми устоиш, нали?

— Не — промълви Трейси.

Фил повдигна ханша ѝ и издърпа джинсите ѝ така, сякаш не бе по-тежка от дете. Прокара език от колената ѝ нагоре чак до гърдите ѝ.

— Толкова розова и толкова хубава — продължи той и тя усети как от врата ѝ премина тръпка направо до слабините ѝ. Фил пъкна палеца си под еластичната материя на сутиена ѝ. — Винаги ми напомнят за онези чашки от накудрена хартия, в които се продават малките кейкове. — Отново я целуна. — Ела тук, мое малко сладкишче. — За един шантав миг Трейси се сети за домашните сладки, за които копнееше, но когато Фил премести палеца си на друго място, веднага се върна на темата.

А темата беше хубава.

Клепачите ѝ се отвориха. Нямахше намерение да заспива пак, но сексът бе толкова прекрасен, а прегръдката на Фил и унасянето в сън след истинското удовлетворение на оргазма бяха неустойими. Не беше лош начин за прекарване на Деня на майката или на всеки друг ден.

Отново си спомни за Джон. Седна и започна да събира дрехите си. Фил простена, обърна се и пак я хвана. Сгуши страната си в ямката на шията ѝ, така че устата му се долепи до ухото ѝ.

— Ако не трябваше да излизаш — прошепна, галейки ръката ѝ, — щях да се изкуша да започна да те целувам отново. — Притихна,

докато целуваше тила, после рамото ѝ. Дишането му стана по-тежко.
— Ще слеза надолу към зърната ти и тогава ще...

Трейси почувства ерекцията му до крака си.

— Още ли се преструваш на твърд и недостъпен? — попита тя.

— Е, поне съм твърд. И знаеш ли защо? Заради теб, скъпа.

Трейси протегна ръка към вътрешната страна на бедрото му.

— О, да — измърка тя. Пое едната му ръка и започна да целува пръстите му. Но в същия миг спря. — Какво е това? — Вдигна ръката му. И двамата я погледнаха. На дланта му със синя химикалка беше написан някакъв телефонен номер.

— А.

Настъпи малка пауза, чиято краткост можеше да разтълкува само опитна приятелка. Дали бе пауза, за да си спомни, или пауза, за да измисли достоверна лъжа?

— Новият телефон на едно от момчетата. От групата — заяви Фил.

— И започва с осемстотин и седем? Твърдиш, че това е телефонът на някой от Жлезите? — учуди се Трейси. — На Франк? На Джеф? Не мисля така. Откога са се преместили в центъра? — Вгледа се във Фил с надеждата да открие истината в очите му.

— Джеф се премести наскоро — обясни Фил, като се отдръпна от нея. Провеси дългите си крака отстрани на матрака, седна и посегна към нощната маса за цигара.

— Трябва да му се обадя за някакво прослушване утре — продължи той.

— Чий е номерът, Фил? — попита Трейси. Вдигна телефона, готова да набере.

— На Джеф — отвърна Фил, все още с гръб към нея. Запали клечка кибрит и вдиша с пълни гърди дима.

В този момент го мразеше. Не беше глупачка, в края на краищата. Вероятно бе телефона на онова кльощаво малко момиче от петък вечер. Трябваше да се сети! Започна да набира номера.

— Фил, ако набера този номер и не ми се обади Джеф, ще ти отрежа ръката, така че пенисът ти повече никога да си няма другарче.

— Давай, скъпа — спокойно заяви Фил с френско вдишване. — Разбира се, ще изглеждаш като психясала кучка, а аз ще изглеждам като задник, но хей, нямам нищо против.

Трейси спря. Дали наистина бе спокоен или само се преструваше на такъв? И дали тя наистина искаше да разбере? Фил всмука дълбоко, после издиша.

— Искам да кажа, нищо не мога да направя, ако вдигне старата на Джеф и полудее. Мрази да му се обаждат у тях. Особено, когато го търсят жени. И е толкова късно.

— Късно? Едва десет и половина е. — Господи! Щеше да закъснее за Джон!

— Защо не престанеш да вдигаш пара, а не дойдеш тук, за да получиш онова, което всъщност искаш? — попита я Фил.

Понякога го ненавиждаше. Остави цигарата и отново разтвори ръце за нея.

— Вече ми липсваш, а още не си излязла — призна той, претърколи се върху нея и пак я целуна. Дългото му тяло не беше достатъчно тежко, за да я прикове към леглото, но ѝ харесваше да се чувства почти прикована. Устата му имаше острия вкус на тютюн, но езикът му беше толкова топъл и жив. Потърси нейния като дружелюбна малка видра, която си търси дом.

Трейси пусна телефона и посегна към шишето с вода, което държеше на своето нощно шкафче.

— И аз искам малко — каза Фил и понечи да се надигне на лакти.

— Цялата е твоя — отвърна Трейси и го заля с нея. Просто в случай, че бе лъжец, Фил извика, но тя не му обърна внимание. Нямаше време да разбере — и може би не искаше да знае. Щеше да закъснее адски много за Джон. Намъкна дрехите си, нахлузи обувките си и прекоси стаята. — Изчезвам — извика от вратата през смях. Последното, което видя, беше как Фил размотава мокрия сив чаршаф от дългнестото си слабо тяло.

Кабинетът на Джон беше с впечатляващи големина и разположение, заемащ ъгъла на сграда във вътрешния двор на „Майкро/Кон“ с изглед към подрязаните в различна форма дървета в градината. Но вместо обичайните служебни столове и канапе, които му бяха предложили, Джон използва бюджета си за обзавеждане, за да купи стилни, приемащи формата на тялото столове, тапицирани с лицева кожа. Много животни трябва да бяха загинали, защото имаше поне половин дузина безформени фотьойли, разпръснати из стаята. Сред тях имаше маса за кафе, действително направена от зърна кафе, впръскани в прозрачната пластмаса. Джон особено много харесваше масата за кафе. Тесни рафтове опасваха едната стена — не за книги, нито дори за компактдискове със софтуер, а за най-голямата колекция от фигурки на анимационни герои, които му трябваша за работата (разполагаше с огромен ежегоден фонд за тях). Деляха си пространството с многобройните кутийки от бонбони „Пец“ (негова лична колекция). Джон имаше над четиристотин, включително редкия Бетси Рос, единственият „Пец“, създаван някога въз основа на истинска личност.

Обожаваше безумието на кабинета си. В лудостта му имаше логика. Предразполагаше хората и насърчаваше игливостта, а оттук и съзидателността. Но на бюрото му не цареше безредие. Само три снимки стояха в ъгъла на блестящата (подновяема) повърхност от тиково дърво: снимка на майка му, снимка на двамата с Трейси от завършването на колежа и снимка на много по-малкия Джон, застанал с майка си до баща си, тъкмо след като бяха засадили глицинията до прага на къщата им и точно преди Чък да се отцепи.

Сега той извади снимката, която майка му бе направила през деня, и я пхна в ъгъла на същата рамка. Вгледа се в картината: Джон Делано, двайсет и осем годишен, прегърнал майка си и за момент всичко се промени пред очите му. Стана черно-бяло и изведнъж вече нямаше пораснала цъфнала глициния, нито зрял Джон. Вместо това

много малкият Джон и майка му се прегръщаха, докато господин Делано минаваше покрай тях, нарамил два куфара. Джон примижа и истинската снимка се върна. Изплашен, той стана и се отдалечи от бюрото.

Е, наистина беше изморен. Да не споменаваме, че бе и натъпкан с храна. Слава богу, Тони, последната му мащеха, се беше обадила да откаже ангажимента в последната минута, иначе стомахът му сигурно щеше да се е пръснал. Джон погледна през прозореца към осветената градина и към мрака отвъд нея. Беше почти десет часа вечерта, но това не пречеше на хората да работят в неделя в „Майкро/Кон“. Всички служители се гордееха с невероятно дългите часове, които прекарваха тук. Неделя бе просто още един работен ден и дори сега паркингът беше полупълен. Джон потупа корема си и потъна в един фотьойл, като се намести удобно. Имаше нещо в Деня на майката, което го потискаше, и то не бе само обзора на следите от човешко крушение, което баща му беше оставил зад себе си.

Джон бе пораснал в слушане на женски оплаквания. Но не бяха само съпругите на баща му; също така и жените, които се събираха на кафе в къщата на майка му. Другите жени разказваха още по-страшни истории, които той бе слушал, скрит зад дивана, когато беше на седем, девет и четиринайсет. Приятелките на майка му изглеждаха неспособни да се отърват от съпрузите си или да намерят такива, които да се отнасят добре с тях. Защо оставаха при тях, и сега се питаше Джон. Замисли се за Барбара и за сладкарските ѝ умения. След бисквитите бе дошъл неизбежния въпрос: „Някакви новини от баща ти?“. Сети се за кльощавите рамена на Джанет, обърната с гръб към него, докато се преструваше, че подрежда цветята и попита: „Да си се чувал с баща ти?“.

Това не беше Денят на майката, реши той. Не и за него. За Джон бе Денят Чувал Ли Си Баща Си и Денят Имаш Ли Си Приятелка. Поклати глава, затвори очи и с дясната ръка вдигна очилата си, така че да може да разтрие зачервеното място на носа си. Оставаха почти два часа до обичайната му среднощна среща с Трейси и, макар че имаше купища работа за вършене, само ако останеше със затворени очи и подремнеше за минута, десет минути най-много...

Джон бе на единайсет и седеше в коженото сепаре срещу баща си. Чиния недокоснати яйца с рохки белтъци и течни жълтъци се

мъдреше необезпокоявана пред него, докато баща му късаше парчета лигав яйчен белтък с ръба на вилицата, после избутваше гадостта върху прегорелия край на препечената филия и я пъхаше в устата си. Джон съзнаваше, че спи, но въпреки това мъжът пред него бе толкова истински, толкова съвършено пресъздаден в съня му, че беше невъзможно да повярва, че човекът го няма. Можеше да преброи всеки косъм по острата набола брада на баща си. Чък привърши с последната хапка от яйцето, обра чинията със залък от филията на сина си и го задъвка. Наведе се напред. „Просто запомни това, сине — каза той. — На света няма жена, която да не се върже на лъжа, в която иска да вярва.“

Джон отвори рязко очи. Не издържаше. Седмиците безкраен тежък труд върху проекта „Клифхенгър“ и ужасните петък и събота вечер, ознаменувани от тази неделя, тази ужасна неделя, го бяха изнервили до краен предел. Погледна часовника си: десет и трийсет и една. Само да можеше да се вдигне от този мек стол, би могъл да поработи сериозно поне един час, преди да се срещне с Трейси и да прегледат скапаните си почивни дни. Джон може и да бе развличал излишък от майки, но този път щеше да бъде крайно внимателен към Трейси. Без майка, денят бе тежък за нея. Да не споменаваме статията за празника. Господи! Беше забравил статията! Тя му бе изпратила черновата по имейла и наистина беше хубава, но човек никога не знаеше как щеше да изглежда, когато я публикуваха в Таймс. Днес Джон беше толкова зает, че не бе успял да си купи вестника или дори да прегледа нечий чужд. Най-добре да го направи пътъом към „Джава, Колибата“.

Всъщност работата беше единствената част от живота му, която бе под негов контрол. За разлика от Трейси, той имаше успешна кариера, харесваше и уважаваше шефката си, щура жена, участвала от самото начало на „Юникорн“. Бела беше страхотна, екипът му бе страхотен, работата му бе страхотна и заплатата му бе страхотна. Сега беше назначен да ръководи проекта „Пърсифал“ и ако го осъществеше, е, тогава пред Джон нямаше да има никакви граници. А той можеше да го осъществи. „Пърсифал“ бе кодовото название на проекта, за който се беше борил от постъпването си в „Майкро/Кон“ преди почти шест години. Опитваше се да съчетае конвергентна безжична технология за толкова напреднал продукт, едновременно лаптоп, телевизор и

телефон, че нямаше право да разкрие на десния си отдел какво прави левия отдел. Проектът или щеше да го издигне, или щеше да го съсипе и определено отнемаше всяка минута от времето му. Но ако „Пърсифал“ станеше, повече никой нямаше да си купи телевизор или телефон „Панасоник“.

Просто през последните три или четири години не му оставаше време за светски живот, а когато му останеше... ами, спокойно можеше да се каже, че съвсем определено не бе страхотен. Отново се сети за лошата петък вечер, последвана от още по-лошата събота вечер и трепна. Може би доводите му бяха погрешни. Обясняваше скапания си личен живот с професионалната си ангажираност. Но може би една от причините да работи постоянно бе, че това беше по-лесно, отколкото да излиза. Когато се опитваше, както тази седмица, виж какво ставаше.

Джон простена на глас и потъна още по-дълбоко в стола — такъв, какъвто беше. Мекият фотьойл го обгърна както трябваше. Повече не му се мислеше, нито искаше да провери колко спешни имейла е получил през последните двайсет и четири часа, докато разни жени му връзваха тенекии и полагаше грижи за майките си — били те втори или родни. Сигурно го очакваха планини от работа. Джон въздъхна дълбоко. Всичките му служители смятаха, че проблемите им са най-трудните и невъзможни за разрешаване без неговата помощ или похвала. Отново въздъхна. Обичаше работата си и сега щеше да се заеме с имейлите, за половин час. Едно нещо по-малко за вършене утре сутринта. Но щеше да се постарее да излезе до единайсет и половина. Срещата с Трейси беше най-важната точка от цялата му седмица.

„Джава, Колибата“ беше само едно от шестстотин четирийсет и седемте кафенета в Сиатъл, но на Джон му се струваше различно от всички останали. Бе претърпено със спомени от стотиците среднощни неделни „закуски“, които двамата с Трейси бяха споделили, петдесет и една седмици в годината в продължение на седем години. От момента, когато се запознаха в класа по френски и се мъкнеха заедно до днес, двамата се бяха оплаквали, учили, смели се, разнищвали се взаимно и дори плакали (той за малко само веднъж, тя продължително повече от дванайсет пъти) над мокачиното в „Джава, Колибата“.

Сега Джон седеше там, приключил с цялата работа и всичките майки за момента. Чакаше появяването на Трейси.

Беше разгърнал пред себе си Сиатъл Таймс и клатеше глава, докато четеше каймата, в която Маркърс бе превърнал статията на Трейси.

— Приличаш на моя лабрадор, когато му влезе вода в ушите — заяви му Моли, обичайната им сервитьорка. Тя беше висока, стройна блондинка малко над трийсетте. Пришълка от лондонския Ийст Енд, Моли работеше в кафенето откакто Джон и Трейси бяха започнали да го посещават. Говореше се, че е била рокаджийка, една от онези „преуспяващи групарки“, които всъщност пътуваха и спяха с по двама важни рок идоли. Тя никога не говореше за това, но Джон беше чувал, че е била с някой от „Инексес“. Трейси твърдеше, че след това Моли завъртяла главата на някой от „Лимп Бизкит“. Както и да беше, изглежда, че бе зарязана или се бе озовала в Сиатъл и градът ѝ беше харесал.

Носеха се слухове, че в „Икспириънс Мюзик Проджект“ може да има зала или дори цяло крило, посветено на Моли, и че първата ѝ противозачатъчна диафрагма била сред осемдесетте хиляди рок артефакти на музея. Джон не вярваше в нито дума от това и отварянето на музея миналия юни доказа, че слуховете са фалшиви, но дори да бяха верни, чувствата му към Моли нямаше да се променят. Тя беше

пиперлива, остроумна и сърдечна — поне към него. Ако не бе точно приятелка, беше поне отдавнашна позната и всеки път, когато Джон минаваше с колелото край шарената, проблясваща сграда на И Ем Пи, двайсет и една хилядите метални пластини и плющящите, ярки цветове го подсецах за Моли.

— Да не си сам, скъпи? — попита го сега, макар да знаеше отговора. Джонатан все пак поклати глава, а тя посочи празното място с брадичка. — Значи както обикновено? Адам и Ева на сал? Или ще чакаш Малката Госпожица Съжалявам, Че Закъснях? — иронично подхвърли Моли.

— Ще почакам — отвърна Джон.

— Верен, също като моя лабрадор. — Тя се отдалечи за малко от масата, после се върна с любимата му напитка. — Едно леко мокачино, докато тя те взима за даденост.

Джон вдигна поглед към нея.

— Наистина не харесваш Трейси, нали?

— Бинго! Каква проникателност. Сигурно затова „Майкро/Кон“ ти плаща големите пари.

— Но защо? — невинно се учуди Джон. — Тя е толкова мила.

— Тя е толкова глупава. Тъпа като галош — отвърна делово Моли, като постави кафето пред него, после оправи подложката и приборите отсреща.

— Не! Не е — отбранително заяви Джонатан. — В колежа имаше шестица по всичко — освен може би по висша математика. Завърши с отличие.

— О! Значи глупава — подхвърли Моли, обърна се и видя Трейси да наднича през обявата за специално меню по случай Деня на майката. — Ще те оставя с нея.

Трейси влезе сияеща и забърза към Джонатан. Естествено, очите на всички други мъже я проследиха, но тя сякаш не забелязваше. Понякога Джон се чудеше дали приятелката му бе наясно с въздействието си върху мъжете. Той бързо смачка вестника и се опита да го скрие, като измъкна последния Литъл Никъл. Усмихна се, когато Трейси се настави срещу него в сепарето.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя. — Чудесен опит, но вече видях касапницата. Маркърс винаги отрязва най-хубавите места на материалите ми. Дали моят редактор не е ужасния брат-близък на

Едуард Ножицоръкия? — Трейси свали палтото си, после взе менюто. Джон я познаваше достатъчно добре, за да познае, че е разстроена, и да не я закача. — Умирам от глад — заяви тя, после го погледна, сякаш за пръв път. — Господи, изглеждаш смазан!

Джон се усмихна и сви рамене.

— Днес беше моят олимпийски Ден на майката.

Трейси отмести менюто от лицето си.

— О, боже! Толкова бях затънала в статията и... всичко останало. Съвсем забравих! С всичките мащехи ли се видя? И как вмести истинската си майка?

— Обядвах с нея.

— Хареса ли обичите? — Лицето ѝ просветна с надежда.

— Влюби се в тях! — увери я Джон. — И аз пожънах цялата слава. Но ти изпраща много поздрави. Посетих всичките пет мащехи преди или след това.

— Наистина ли отиде при гаднярката, която не пусна баща ти на завършването ти на гимназията?

— Е, Джанет не е чак толкова лоша.

Трейси изсумтя.

— Прекалено състрадателен си и имаш твърде много майки. Аз не мога да се похваля нито с едното, нито с другото.

Джон се усмихна.

— Сигурно затова сме толкова добри приятели — противоположностите се привличат. Усети ли липсата на родната си майка този Ден на майката? — внимателно попита той.

— Не може да ти липсва нещо, което не помниш. — Трейси отново вдигна менюто, за да се скрие от погледа му. През всичките тези години, откакто бяха приятели, тя никога не бе говорила за смъртта на майка си. Джон се почувства неловко и между тях настъпи кратко мълчание. — Както и да е — продължи тя. — Лора е вкъщи и пече достатъчно празни въглехидрати, за да зареди благотворителна разпродажба на сладкиши в някоя детска градина.

В този момент Моли се присъедини към тях.

— Е, скъпи? Яйца на очи върху препечена филийка? — обърна се тя към него.

— Да. Непременно.

— А за теб? — попита тя Трейси, като повдигна вежди твърде официално, както се стори на Джон.

Трейси обходи с очи менюто.

— Ще взема... вафли, с гарнитура от бекон. — Моли не записа поръчката. Вместо това продължи да стои до тях. Трейси решително затвори менюто. Моли пак не помръдна. Трейси се вторачи многозначително в Джонатан. Моли продължи да стои на мястото си.

— Не бива да ядеш прасета — каза той на приятелката си. — Нали знаеш, по-интелигентни са от кучетата.

— Не започвай — предупреди го тя. — След малко ще имитираш пеещите мишки в Бейб. Значи, ти премина през изпитанието на Деня на майката, докато аз претърпях фиаското на статията за Деня на майката. Но това не е всичко. Пригответи се да се разделиш с поредицата си от победи, защото преживях най-лошите почивни дни през целия си живот. — Тя погледна Моли, която продължаваше да стои там, неизменна като червените лондонски телефонни будки. Трейси почака сервитьорката да се махне. — Сега ще пия кафе, ако нямаш нищо против.

Най-накрая Моли понечи да се оттегли, но Трейси се протегна и я улови за ръката, както винаги. Джон потисна смеха си.

— Чакай. Мисля, че ще взема палачинките. Палачинки с гарнитура от шунка. — Втренчи се в Джон. — По дяволите прасетата. — Отново се обърна към Моли. — Този път говоря сериозно.

Моли въздъхна дълбоко, очевидно отегчена, издърпа един стол и седна.

— Извинявай! — грубо възкликна Трейси. — Не помня да съм те канила при нас. И мисля, че вече поръчах.

— Признай си — отвърна Моли. — Искаш бъркани яйца, при това сухи.

— Казах ти палачинки... — Но се разколеба и накрая се предаде. — Да. Добре. Ще взема яйцата.

— Без пържени картофи, с домати отстрани.

Моли триумфално ѝ показа, че поръчката вече беше записана, после се изнесе към кухнята.

Трейси почака минута, за да си възвърне достойнството. Джон само я наблюдаваше. От години насам се срещаха всяка неделя, за да обсъдят любовния си живот, какъвто и да беше. А забележките на

Моли означаваха, че вероятно познаваше фактите не по-зле от самите тях.

— Е, моите почивни дни трябва да ме направят победителка — заяви му Трейси. — Бяха светски кошмар.

— Нека позная. В петък Подутите жлези не успяха да свирят, затова Фил се вбеси и се напи. В събота Жлезите свиреха, но не поканиха Фил, затова той се вбеси и се напи. После започна да флиртува с някакво момиче; ти си тръгна от клуба с надеждата той да тръгне след теб. Не го направи, затова ти се прибра. Но той се върна много късно в апартамента ти, като повърна във фоайето.

— Въобразяваш си, че знаеш всичко, нали? — попита Трейси, наполовина развеселена, наполовина ядосана. — Понякога не си прав. — Замълча, но Джон я изчака. — Е, не повърна в моето фоайе — най-сетне възрази тя. — Но за останалото позна.

Джон въздъхна и поклати глава.

— Трейси, защо не му дадеш ключа към улицата?

Точно тогава Моли се върна и постави внимателно чинията на Джон пред него. Плъзна по масата тази на Трейси.

Тя погледна тресящите се бъркани яйца.

— Знам, че е глупаво... но наистина го обичам.

— Това не е любов; мания е — заяви й Моли, докато допълваше чашата й. — Дори не е интересна мания.

Трейси наклони глава към Моли, но погледна Джон.

— Моли не ме харесва — съобщи тя.

— Не е вярно — възрази Джон с надеждата, че гласът му звучи утешително.

— Напротив, вярно е. Години наред слушам истории за колекцията ти от лоши момчета. Тъкмо се разделяш с един скапаняк, за да се хвърлиш на следващия. Честно казано, отегчаваш ме. — Сервитърката се отправи към следващото сепаре.

Джонатан извика след нея:

— Моли! Не бъди гадна.

И тогава настъпи мига, от който той се страхуваше.

— Е, как минаха твоите почивни дни?

Джон имаше проблем. Казваше на Трейси всичко или почти всичко, което беше хубаво. Но да изглеждаш като идиот и като тъпак, и като жалко извинение за мъж не беше толкова хубаво. Нуждаеше се от съчувствието и съвета ѝ, но се боеше от съжалението ѝ. Затова обикновено се шегуваше с болката си. Сега Джон вдигна ръце и хвана главата си.

— Непобедимият световен шампион с най-лошия личен живот в Америка...

— Е, след Деня на майката, ще бъде...

— Не. Катастрофите бяха преди Деня на майката.

Трейси повдигна вежди и присви очи в пресилен знак, че си е спомнила. Наистина беше сладка, когато го правеше.

— О, господи! Толкова съжалявам! Забравих! От огледа нищо не е излязло? — Тя въздъхна. — Ами голямата среща?

Моли се върна с още кафе и наля на Трейси, после поклати глава и се отдалечи. Трейси се наведе през масата и сниши глас.

— Какво стана? Какво се обърка на огледа? — На лицето ѝ се появи ужасено изражение. — Не си облякъл онова карирано сако, нали?

— Не — увери я Джон. — Бях със синия блейзер.

Трейси, с пълна с кафе уста, едва не го изплю.

— Облякъл си *блейзер* на оглед?

— Ами, аз...

— *Никога* недей да се контиш за оглед. Целият *номер* е да изглеждаш небрежен. — Тя въздъхна с недоволство от него, не за пръв път. — Е... какво стана?

— Ами, влязох в бара; тя ми махна. Беше привлекателна, слаба и червенокоса. Приблжих се и ѝ подадох цветята...

— Занесъл си цветя? — извика Трейси, размахала отчаяно ръце. — Господи, това вони на отчаяние.

— Може би затова продължи единайсет минути. Едва започнахме да разговаряме, когато тя каза, че е оставила дрехи в сушилнята и не иска да се измачкат.

— Ново двайсет в тъпите извинения — заяви Трейси. И двамата млъкнаха за няколко минути, за да се разсее ужасът. После, както винаги, Трейси се разведри. Джон беше сигурен, че оптимизмът ѝ е генетично заложен. — О, голяма работа. Освен това, сигурна съм, че не е била естествено червенокоса. Завесите никога не са в тон с килима. — Джон успя да се ухили и тя се засмя на свой ред. — Разказвай за събота вечер. Срещата с жената, с която работиш. Онази, за която копнееш със страстта на хиляда момчета в пубертета. Как ѝ беше името?

— Сам. Саманта — напомни ѝ Джон. За момент се запита защо той винаги познаваше всичките ѝ приятели и гаджета по малко, бащино име и прякор, докато тя... Въздъхна. — Всъщност, беше още по-лошо — призна той.

— Как би могло да е по-лошо от единайсет минутен оглед?

— Ами, първо, трябваше да се срещнем навън. Второ, валеше. И трето, тя изобщо не дойде.

Долната устна на Трейси увисна в искрена изненада. После тя я преувеличи, за прикритие.

— Съвсем ли ти върза тенекия? Да не би просто да е закъсняла? Искам да кажа, ти достатъчно дълго ли чака?

— Два часа.

— О, Джон! Два часа си стоял под дъжда?

— Да. Не ми беше толкова неприятно, колкото факта, че утре трябва да я видя в службата.

— Ужас! — Трейси трепна, предстоящото му унижение се изписа на лицето ѝ, после се опита да се съвземе. — Поне ми кажи, че ти се е обадила и ти е оставила съобщение с правдоподобна лъжа — помоли го тя.

— Нищо подобно. Никакво съобщение нито у дома, нито в работата, нито дори имейл. А аз ѝ оставих съобщения и на трите места.

Трейси направи физиономия. Той се изчерви, отново сконфузен.

— Искане ми се да не го беше правил — заяви тя.

Джон започна да се оправдава:

— Ами какво трябваше да направя?

Трейси присви очи.

— Сещам се за изречението на Дороти Паркър: „Да мълчиш, обясни той“.

— Но как иначе щеше да разбере, че я чакам?

— Защо ѝ е трябвало? Нима вече не си бил достатъчно унижен?

Сега я беше вбесил. Джон съзря нещо в лицето ѝ, което твърде много приличаше на съжаление.

— Ами, какво друго можех да направя?

Преди да успее да му отговори, Моли се върна на тяхната маса, очевидно привлечена от подслушани откъси от разговора.

— Да си намериш момичета, които искат да излизат с теб? Повъзрастна жена, може би — предложи тя с приковани към него очи. Трейси дори не я погледна, но Джон успя да се усмихне. — О, сигурно идеята е тъпа. Но аз не съм била в колеж. — Вдигна празните им чинии и се върна в кухнята.

Трейси въздъхна.

— Добре, Джон, ти печелиш. Твоите почивни дни са били по-лоши. Мисля, че това прави осемдесет и три седмици поред. Нов световен рекорд. — Надраска нещо на самозалепваща се бележка, която измъкна от чантата си и я прикрепи към ризата му. Нарисувана синя панделка.

— Страхотно. Победител на Смотанияците.

Трейси се замисли за миг.

— Знаеш ли, вината не е изцяло твоя. Жените са склонни да гравитират към... неприятностите. Към мъже, които са... предизвикателство. Знаеш ли, в петък пристигна приятелката ми Лора...

— Лора? Най-после дойде? Най-сетне ще мога да се запозная с Лора? — Джон от години слушаше за нея.

— Разбира се, но въпросът е, че ще остане при мен, защото е скъсала с Питър. Луда е по него, но го нарича КФО...

— И какво значи това?

— Копеле с фобия от обвързване. Струва ми се, че жените предпочитат копелетата, докато не им писне от тях.

— Не е честно; толкова се старая.

— Да си копеле?

— Не. Да не съм...

— Знам. Пошегувах се. Но виж, може би това е номерът: стараяш се твърде много и си... *прекалено* добър.

— Как е възможно човек да е *прекалено* добър?

— Джон, *ти* вече си *прекалено* добър. Твърде съобразителен си. Искам да кажа, погледни фактите. Днес посети майка си и всичките си гадни мащехи. *Прекалено* добър си.

— Това е нелепо — заяви той.

— Знам, че ти звучи безсмислено — съгласи се Трейси. — Дори на нас ни звучи безсмислено. И не мисля, че обичаме да страдаме. Но знам, че мразим да ни отегчават. Вземи за пример Фил. Той ме очарова. Прави живота ми толкова интересен.

— Той е китарист, за бога — възкликна Джон, напълно отчаян. — Тъп като галош. *И* самовлюбен. *И* егоист. На *това ли* му викаш интересно? — попита той, после осъзна, че вероятно е стигнал твърде далеч и я е засегнал.

Трейси само се усмихна.

— Да нямаш нещо против мъжете, които свирят на четириструнни инструменти или нещо подобно?

Джон се успокои.

— Не против всички. Само срещу него. Той не те заслужава.

— Но е толкова готин! Ами сексът! — Тя пламна.

Джон отклони очи. Това му беше наказанието, че се увлече толкова. Имаше някои неща, които не искаше да знае. Въздъхна.

— Бих дал всичко, за да мога да свалям мацки като мъжете тип Фил. Само да можах да се науча да съм безчувствен. Или да се преструвам на егоист... — Замълча. — Хей, Трейси, хрумна ми една идея.

— На теб *винаги* ти хрумват разни идеи — подхвърли тя и се надигна. — Затова си Междугалактическият Алхимик на Космическото Развитие и Нови Идеи в Световен Мащаб или какъвто си там в страната на „Майкро“.

— Не. Не такава идея — отвърна Джон и стана, за да я последва. Трейси не биваше да си тръгва все още. — Имам предвид идея за *живота* ми.

— Браво. Може ли да я обсъдим другата седмица? Трябва да отида до супермаркета.

— За какво? За чорапогащник ли? — От години не беше влизала в супермаркет.

— Не. За сода за хляб. И за брашно.

— Да не си се заела с някакъв научен проект? Или е нещо за косата ти?

— За сладкиш е — отвърна Трейси, като се опита да изобрази достойнство, което не ѝ се отдаваше съвсем с него.

— Откога правиш сладкиши? И защо трябва да ги правиш посред нощ? — Джон я познаваше достатъчно добре, за да знае, че Трейси смяташе черното нещо в кухнята с вратата отпред за място, където човек съхранява част от обувките си. И се надяваше от все сърце, че приятелката му не пече и кифли във фурната. — Да не би да е някакъв номер, за да накараш Фил да се тръшне и да се престори на умрял? Защото твойт сладкиш ще го убие... което не е чак толкова лоша идея.

— Няма да удостоя нищо от това с отговор — заяви Трейси и се изправи.

Джон също стана. Не искаше да показва колко отчаяно се нуждаеше от компания. Освен това беше заинтригуван от тайнственото домакинстване на Трейси. Тогава се сети.

— Приятелката ти, приятелката ти Лора от Сан Антонио. Нали Лора е добра готвачка?

— И какво? — възкликна Трейси, като облече самото си. — Това не означава, че не умея да върша някои неща.

— Умееш да правиш много неща — съгласи се Джон. — Пишеш хубаво, добра приятелка си и умееш да се обличаш. Невероятна си в избирането на подаръци за майки. Но сладкишите...

Трейси му хвърли един поглед.

— Лора е от Сакраменто — поправи го тя, което беше нейният начин да признае правотата му.

Джон се усмихна.

— Ще ти помогна в пазаруването — предложи той.

— Какво? Не трябва ли да работиш или да спиш? Постоянно трябва да правиш или едното, или другото. Освен това, ще бъде най-досадното нещо в света.

— Не и за мъж, който е предложил да сгъне прането и са го отхвърлили — изтъкна той. — Мога да бутам количката вместо теб.

— Щом искаш. — Трейси сви рамене и се измъкна от сепарето, докато Джон прерови джобовете си и забързано хвърли двайсет долара на масата. Без да се обърне, Трейси подметна: — Пак прекаляваш с бакшиша. Виждаш ли, проблемът ти е, че си *прекалено* добър. — Тя поклати глава, докато се промъкваше край изоставените маси. — Жените не искат добри мъже.

Вълнението на Джон нарастваше. Точно така. Защо не се бе сетил по-рано? Беше съвършена концепция, която го бе осенила завършена от начало до край, като проекта „Пърсифал“. Трябваше да накара Трейси да разбере, да се съгласи и да превърне видението му в действителност. Но него го биваше в тази работа.

— Ще се видим следващата седмица — извика той на Моли, после настигна Трейси на излизане през вратата.

— Е, каква е идеята ти? — попита тя, като изтегли една количка от редицата. — Ако планираш поредния фалшив, виртуален календар с Момичета от Силиконовата гора, мен не ме брой.

— Стига, Трейси. Говоря сериозно. Трябва да се променя, преди да съм минал на „Виагра“.

— О, не драматизирай излишно — възкликна тя, когато стигнаха до щандовете за канцеларски материали и здравословни продукти. Огледа го с периферното си зрение, докато минаваха покрай млечните продукти. — Срокът ти на годност още не е изтекъл. Ще вървиш поне още две-три години.

— Не драматизирам. Реалист съм. — Джон пое дълбоко дъх. Нуждаеше се от сътрудничеството ѝ. — Искам да ме научиш да бъда лошо момче — каза накрая.

Трейси се готвеше да подмине продуктите за коса, когато спря и се обърна, за да го погледне право в очите.

— Моля?

Джон почувства как сърцето му заблъска в гърдния кош. Преглътна.

— Искам да ме обучиш да бъда от мъжете, по които си падат момичетата. Знаеш, типа мъже, с които винаги ходиш. Като Фил. Преди него Джими. А помниш ли Роджър? Скин-попъра. Той *наистина* беше лош. А ти беше луда по него.

— *Ти си луд* — заяви Трейси и забута напред количката, като го остави зад себе си. Грабна едно шише „Пърт“ шампоан, който никога не би избрала, ако не бе развълнувана — и Джон бързо я настигна в почти изоставения раздел за сладкарски продукти.

— Моля те, Трейси. Наистина говоря сериозно. — Трябваше едновременно да я успокои и да създаде атмосфера на ентусиазъм. Напомни си, че знаеше как да изгражда съвместни проекти.

— Не бъди смешен. Защо ти е да си негодник? Освен това е невъзможно. Никога не би могъл да се държиш като...

— Напротив, бих могъл. Ще мога, ако ти ме научиш. — Преодолей възраженията, каза си Джон. После изтъкни таланта ѝ. — Помниш ли какъв добър ученик бях в училище? Хайде, Трейси. Приеми го като предизвикателство, начин да използваш всички сведения, които си натрупала от татуираните си гаджета. — Забеляза признак на интерес. Сега, породил желателно противопоставяне. — В противен случай — подхвърли той, колкото можеше по-небрежно, — Моли е права.

При споменаването на името на сервитьорката Трейси отново се закова на място и се обърна с лице към него.

— За какво е права? — рязко попита тя. После се извърна, за да разгледа брашното.

— Маниакална повтораемост — обясни Джон с разтуптяно сърце. Беше я хванал на въдицата. — Просто през последните седем години повтаряш себе си без никакъв смисъл. Губиш си времето. Но ако се превърнеш в алхимик...

Трейси клекна, за да прочете етикета на един от долните пакети брашно.

— Кой би помислил, че има толкова много различни видове брашно? — попита тя, най-обикновена техника за разсейване, която Джон щеше да изчака тактично. — Как мислиш, дали иска пресято бяло или пресято обикновено или непресято обикновено или непресято бяло?

Той си спомни бисквитите на Барбара отпреди петнайсет часа и взе пресятото бяло.

— Този вид — каза и ѝ подаде пакета. Трейси се изправи и пое брашното. — Е, какво ще кажеш? Ще ме научиш ли?

Тя сви рамене, постави брашното в количката и пое нататък.

— Така е — призна накрая. — Може би мога да напиша доста хубава статия и да си направя прическа в дъждовен сиагълски ден, без да ходя на фризьор. Но не умея да пека сладкиши и никой не може да те научи да бъдеш лош. Не можеш да бъдеш лош, така че разговорът не може да бъде сериозен. — Обърна се.

Изведнъж Джон се почувства отчаян. Представи си как ще види Саманта в службата на другата сутрин и едва го понесе. Освен това, Трейси бе права: допусна голяма грешка, като ѝ се обади. Какво го правеше толкова непоносимо глупав на моменти?

Но въпреки отказа си, Трейси можеше да му помогне, само да пожелаеше. Тя държеше ключа, но не искаше да му го даде. Какво приятелство беше това? Каза си, че трябва да прибегне към силно заключение. Бе успявал да получи одобрение на проекти за милиони долари. Можеше да се справи с това. Джон я улови за ръката, завъртя я към себе си и я погледна право в очите.

— През целия си живот не съм бил по-сериозен. А ти си единственият човек, който може да ми помогне. Познаваш всичките ми малки отвратителни навици и си доктор на науките за Лоши момчета. В колежа завърши специалност „Лоши момчета“ и написа дисертация по темата в „Сиагъл Таймс“.

— Е, ще бъде предизвикателство, признавам — заяви Трейси и му се усмихна. С обич. Да! — извика вътрешно Джон, макар да не показва победата си. Трейси повдигна вежди, а заедно с тях и последното си възражение. — Но защо някой алхимик би поискал да превърне златото в олово? — попита и сърдечно пое ръката му.

— Защото златото наистина се нуждаело от промяна — отвърна Джон. — Ами ако златото е умолявало алхимика? — Моментално разбра, че е стигнал твърде далеч.

Тя пусна ръката му.

— Не мисля така, Джон. Обичам те точно такъв, какъвто си — увери го Трейси и прозвуча съвсем като майка му.

— Да, но си единствената — напомни ѝ той, но вече бе късно.

Трейси сви рамене и отново пое напред.

— Не бих могла да го направя. Хей, сода за хляб ли казах или бакпулвер? — попита тя, вторачена в дюзини от двете, подредени прилежно на рафта.

— Каза сода — напомни Джон. — И можеш да ме преобразиш, ако поискаш.

Трейси замълча. Джон се надяваше, че обмисля проекта, но след минута тя поклати глава.

— Мисля, че трябва да взема сода за хляб. Но може би беше бакпулвер.

Джон въздъхна.

— Каква е разликата? — подхвърли обезсърчен.

— Използват се за различни неща.

— Аха. И какви са тези неща? — срыза я той. Беше й ядосан и нямаше да я остави да й се размине. — И по какво се различават?

— Бакпулверът кара сладкишите да бухват.

— И аз умея да чета етикетите, Трейси — увери я Джон.

— Ами содата за хляб?

— Ами, можеш да си измиеш зъбите с нея и се слага в хладилника, за да се обезмириси.

— И приятелката ти от Санта Барбара си е забравила пастата за зъби или е била съкрушена от миризмата на хладилника ти?

Трейси го изгледа, после сви рамене и хвърли и от двата пакета в количката. Насочи се към предната част на магазина и закрачи натам. Джон я последва. Нямаше да се откаже от тази игра на остроумие. Не беше забравил къде се озоваваше човек в „Майкро/Кон“ без постоянство. Може би чувството за хумор щеше да свърши работа. Клекна, хвана се за дръжката на количката и започна да проси, както малките деца молят майките си за разни неща в магазините.

— Моля те! Много те моля! Моля те! Хайде. Всичко ще направя, обещавам.

Трейси се огледа, очевидно притеснена.

— Стани! — изсъска тя. Той знаеше, че приятелката му ненавижда сцени на публично място и разчиташе на това. — Джон, имаш страхотен апартамент, невероятна работа и ще бъдеш богат — щом осребриш дяловете си в „Майкро“. — Трейси се опита да не обръща внимание на старицата с кошница през ръката и на високия млад мъж с количка, пълна с бира. — Стани — повтори тя. — Имаше много момичета, които те харесваха.

Джон не стана.

— Но не по *този* начин — изхленчи той. — Никога по *този* начин. Жените ме искат за приятел, за наставник или за брат. — Постара се да не допуска горчивина в гласа си. Горчивината не продава продукти. Освен това, Трейси беше едно от тези момичета, първа сред тях, но той не искаше да го казва.

— Престани. Стани — отново го помоли тя. — Хората гледат. — Всъщност онези двамата бяха отминали и сега имаше само един служител, който не гледаше, тъй като беше твърде зает да лепи етикети с цени направо върху грейпфрутите. Трейси го остави. Добре. Щеше да използва притеснението ѝ срещу нея. Можеше да го обърне в своя полза. Трейси избута количката до опашката за касата в предната част на магазина. Чудесно. Наоколо имаше много хора. Джон ѝ помогна да подреди покупките върху поточната лента. Все още на колене, той изплака високо:

— Искам интересни момичета. Готини момичета. Но те всичките искат лоши момчета.

— Стани — изсъска Трейси. — Преувеличаваш. — За жалост беше твърде късно, за да се струпа тълпа. Налагаше се да използва най-силния си коз: вродената ѝ честност.

— Престани, Трейси. Знаеш, че е вярно.

— Ами...

Касиерката най-после се вторачи в тях двамата. После вдигна рамене и сумира покупките. Трейси бръкна в чантата си за пари. Джон въздъхна, изправи се и погледна безцелно редиците вестници и женски списания. Моленето бе тежка работа. Тогава забеляза списание „Джи Кей“. На корицата беше някакъв млад киноартист, който наскоро бе зарязал приятелката си, публично, по телевизията, точно преди Оскарите. Джон пак се обърна към Трейси и посочи списанието.

— Искам да изглеждам като един от тях — каза той.

— Въпросът не е само във външния вид — отвърна Трейси и взе торбата. — Ти изглеждаш добре... като свястно момче.

Джон взе торбата от ръцете ѝ и двамата тръгнаха към изхода.

— Точно така. А този тип не изглежда свестен. Изглежда готин. Той не е извеждал мащехите си в Деня на майката. — Обърна се назад, за да посочи мъжа на корицата. — Какво *прави* той? Ти знаеш.

Трейси погледна списанието и сви рамене.

— Просто каза на новата си приятелка, че иска да се вижда и с други хора — отвърна тя и излезе през изхода.

Джон я последва.

— Това бих могъл да го направя! Ако имах приятелка. И ако ти се съ согласиш да ми помогнеш — примоли се той. — Приеми го като дисертацията ти. — Изтича обратно вътре, грабна списанието като отправна точка, хвърли една петдоларова банкнота на гишето и хукна след Трейси. — Ти си специалист — продължи той. — Само ти можеш да дистилируаш цялото отвратително поведение, което намираш за толкова възхитително, и да ме инжектираш с него.

Трейси беше до вратата на колата си и се опитваше да отключи. Пое торбата от Джон, отвори вратата и седна вътре.

— Забрави за това, чу ли? — отвърна тя. — Просто си прекалил с дозата на обичайната си неделна самоомраза. Утре ще бъдеш по-добре.

— Да. Когато видя Саманта — мрачно се съ согласи той. — Тогава наистина ще се почувствам добре.

— О, Джон, просто се качвай на колелото и се прибирай у дома — нареди му Трейси, затова той я послуша.

Едностаиният апартамент на Трейси беше слънчев, дълъг и тесен. Не бе точно малък, но кухнята се състоеше само от мивка, маломерен хладилник и стара черна газова фурна — където тя наистина държеше излишните си обувки. Сега, за уединение, временен параван преграждаше единия край на жилището, „гостната“, така че Лора да може да се усамоти. Освен походното легло, паравана и дивана, единствената друга истинска мебел, която Трейси имаше в дневната, беше бюро, отрупано с бележки, снимки и самозалепващи се листчета с идеи за статии. Всъщност целият апартамент беше покрит с такива бележки, залепени на различни повърхности.

Сега, почти в два часа след полунощ, след деня ѝ на секс с Фил и странната среднощна закуска с Джон, Трейси бе изтощена. Влезе в апартамента колкото е възможно по-тихо. Но Лора беше на крак, заета да бърка в някакви купи и да разточва тесто за бисквити. И — за пълна изненада на Трейси — Фил също беше там, легнал на дивана, и подрънкваше бас китарата си. Погледна я.

— Защо се забави толкова? Изпуснах репетицията, за да дойда тук. Освен това, Боби щеше да ме черпи с пиене, защото току-що са му възстановили парите за данъците.

Преди да успее да отговори, Лора се намеси, закрилница, както обикновено.

— Горкият ти — весело сръза тя Фил.

Трейси се опита да не му обръща внимание. Фил беше странен и в някои отношения възхитителен. Показваше чувствата си по този начин, като се отбиваше, защото му е липсвала, но бе неспособен да го признае. Всеки път, когато се случеше, Трейси ликуваше. Изглеждаше секси, изтегнат там, но го знаеше, затова тя щеше да се направи на разсеяна.

— Какво правиш? — попита приятелката си, която чупеше две яйца едновременно над купата.

— Заварявам колянов вал.

— Готвиш нещо, нали? — заяви той, сякаш току-що бе открил ДНК.

— Не готвя. Пека — обясни му Лора. После се усмихна на приятелката си. — Донесе ли сода за хляб? — Трейси кимна. Навремето в Инсино почивните дни никога не минаваха без шоколадови сладки с орехи и курабии с глазура едновременно. Лора правеше сладкиши от налични продукти, дори още тогава. Единственият принос на Трейси беше облизването на купата.

— И майка ми печеше — обади се Фил. — Пилета, шунка.

Лора превъртя очи и извади от фурната една тава сладки. Взе една и я показа на Фил.

— Глупчо иска ли курабия? — попита го с приветлива усмивка.

Трейси не можеше да повярва. Очакваше Фил да се разфучи, но вместо това той само протегна ръка. Тя гледаше изумена. Може би пътят към сърцето на мъжа наистина минаваше през стомаха.

— Уха! — възкликна той, докато поглъщаше курабията. — *Удивителни са!*

— Да. Мазнините и захарта са страхотно средство за повишаване на настроението — съгласи се Лора. — Аз съм прирастена. — Потупа ханша си.

Трейси ненавиждаше начина, по който приятелката ѝ се подценяваше.

— Лора, каква е разликата между содата за хляб и бакпулвера? — попита тя.

— Аз знам — намеси се Фил. — Едното е течено, другото не е. Лесно.

Лора изсумтя.

— Колкото и да е странно, содата за хляб не е газирана и не се пие със сламка — обясни му тя. После се обърна отново към Трейси. — Знаеш ли, содата за хляб е като кремотартър. Не се налага да го използваш често, но когато имаш нужда от него, нищо друго не ти върши работа. Боже, по Великден можех да продам запасите си от кремотартър по-скъпо от първокласен кокаин. Домакините от Сакраменто бяха маниячки.

Трейси се усмихна. Беше забравила колко странно, колко неповторимо е чувството ѝ за хумор. Кой друг, освен Лора, би могъл да измисли изречение, което да съчетае кремотартър и кокаин.

— Време за почистване! — обяви тя, но Фил просто взе още една сладка. Трейси сви рамене. Той не чистеше собственото си жилище. Лора се зае да мие чиниите, затова Трейси покри и прибра останалите съставки.

— Какво те забави толкова? — настоя Фил, като избърса трохите от устата си.

Трейси отмести приятелката си, като я бутна леко с бедра и си изми ръцете.

— Ама че шантава нощ. Джон ме попита дали мога да го преобразя.

Фил се изхили.

— Преобразяване на Техно-Тъпака? И в какво иска да го превърнеш?

— В някой, който да прилича на теб — отвърна Трейси, като седна на канапето и изхлузи обувките си.

— Господин Майкро Т. Стокова Опция? Е, това вече е невъзможно — заяви Фил. — Момчето е родено да носи очила и да работи през деня. Дневната работа е измислена за хора като него. — Трейси се готвеше да скочи в защита на Джон, но в същия миг забеляза, че Лора е оставила една купа отстрани на малкия кухненски плот. Понечи да я отнесе на мивката, когато осъзна какво беше. Изпълнена с благодарност я взе и започна да обира стъклото с пръст, после пхна пръста в устата си.

— Колко акции има, все пак? — попита Фил.

— Някъде около трийсет хиляди, струва ми се — отвърна Трейси и сви рамене, щом сладостта се разля по езика ѝ.

— Охо! Значи наистина е богат. Човек би помислил, че никога няма да е самотен — отбеляза Лора. — Кога ще се запозная с него?

— Забрави — намеси се Фил. — По-добре да си с Джеф, а коефициентът му на интелигентност е двуцифрен. Но поне има чувство за ритъм. Още говори за теб.

— На Джон просто не му върви с жените, които харесва — обясни Трейси.

— Много пари, сам си спи — подхвърли Фил. — И иска да прилича на мен? — Разсмя се.

— Може да съм негов тип — обади се Лора.

Трейси не ѝ обърна внимание.

— И какво те кара да мислиш, че си толкова неподдражаем? — обърна се тя към Фил.

— Нищо. Но той е толкова дяволски тъп. Напълно загубен.

— Да — съгласи се Лора. — Никога не харесвай мъж под трийсетте с редовна работа и богатство в акции. Това е моето мото.

Фил изпусна сарказма ѝ и кимна.

— Е, както и да е, безнадеждно е. Не можеш да го направиш — заяви той на Трейси.

— Той смята, че мога — заяви Трейси. Защо приятелят ѝ бе толкова жесток, когато говореше за Джон?

— О, Техно-Тъпакът смята, че ти си всесилна.

— Би могла да го направи, ако искаше — сръза го Лора, като изплакна последната тава и взе вече чистата купа от Трейси.

— Да. Той ми вярва повече от теб — съгласи сетя. — Ами ако го преобрази, ако го превърна в страхотно гадже?

— Трябва да го направиш и може би да напишеш статия за това — посъветва я Лора. — Нали знаеш, нещо като дневник ден по ден. Хората обичат метаморфозите.

Идеята беше добра. Плюс това наистина щеше да се противопостави на Фил, а в момента беше в настроение точно за това.

— Да! — възкликна Трейси.

— Да? Ти какво, да не си луда? — попита Фил. — Защо ще си губиш времето да пишеш за такива смешни глупости?

— Ами, не знам — отвърна тя. — Всички се интересуват от трансформациите. Някакъв архетип. Нали се сещаш, като Юнг. — Фил боготвореше Юнг. — Старата приказка за Пепеляшка.

— Мислех, че не се интересуваш от стари приказки — възрази той. — Интересуваше се от *нови* приказки.

— Да — намеси се Лора. — Фил ми показва един от новите си разкази. — Хвърли поглед на Трейси. Устата ѝ се накъдри в муцунката, която правеше, когато се опитваше да не се разсмее.

— Наистина ли? — учуди се Трейси. Въпреки презрението на Лора, изпита болка. Фил рядко ѝ бе показвал някоя от работите си. — Как го намираш?

— Струва ми се, че с герои и фабула ще стане по-хубав — предложи Лора. — Иначе беше страхотен.

— Благодаря — отвърна Фил, сякаш не го бяха обидили.

— Това е нещо за колективното несъзнавано. — Е, според Трейси, вероятно не го беше грижа какво смяташе Лора за писането. Но защо изобщо ѝ бе показал нещо? — Освен това, дори да искаше да пишеш подобни глупости, не би могла да го направиш в действителност — добави Фил. — Да го направиш готин е все едно да се опиташ да замразиш Амазонка. Непосилна задача. Невъзможна.

— Искаш ли да се обзаложим, че мога? — попита Трейси.

— На какво да се обзаложим? — Фил протегна пръст, за да избърше ъгъла на устата ѝ, но Трейси се дръпна. Никакви подобни неща сега, особено пред самотната Лора.

Но тук имаше сериозен облог. Приемлив начин да поеме юздите, да натрие носа на Фил и може би да придвижи напред връзката им — или да я прекрати.

— На твоите пари за домакинството — възкликна Трейси, вдъхновена.

— Уха. Не давам пари за домакинството. — Едва не изпусна последната курабия, която поднасяше към устата си.

— Точно това имам предвид, Фил. Храниш се тук и спиш тук през повечето време, но не плащаш наем, дори не даваш пари за пазаруване.

— Знаеш, че не мога, скъпа. — Хвърли поглед към Лора, после прегърна Трейси и я поведе към паравана. Понижи глас: — Все още изплащам усилвателя, а в момента дори съм закъснял с моя дял от наема на апартамента — обясни той, като я побутна нежно към леглото на Лора.

— Не тук! — остро възрази Трейси. Какво си въобразяваше? — Освен това, ако се откажеш от твоето жилище...

— Струва ми се, че това е моментът от разговора, където аз се оттеглям тактично, за да ви осигуря уединението, от което очевидно се нуждаете — подхвърли Лора, като избърса ръцете си в жалкото извинение за кухненска кърпа и изчезна в банята.

Фил улови Трейси за ръката, влезе в спалнята, събу си ботушите и я притегли на леглото.

— Ела тук — прошепна той и посегна към нея.

— Фил. Престани. Сериозно! Изслушай ме поне за минута — настоя Трейси, когато Фил я прегърна през раменете и я притисна към себе си. — Ако се пренесеш тук...

Фил отдръпна ръка от рамото ѝ и я пхна под възглавницата. Изведнъж емоционалната температура спадна с петдесет градуса.

— Хей, аз се нуждая от свое собствено пространство — заяви той и се обърна към стената, явно с желание да прекрати темата или още по-добре, да заспи.

— Но ти беше толкова сигурен за Джон. Страхуваш ли се да се обзаложим? — предизвика го Трейси. — Ако успея да превърна Джон в готин тип, ти ще се откажеш ли от жилището си и ще плащаш ли половината наем тук?

— Няма да стане — заяви той.

— Но ако успея?

Фил се обърна, погледна я, после се ухили хищнически.

— Ще направя каквото поискаш. Но ако не успееш?

Трейси помисли още малко.

— Тогава можеш да използваш това място като безплатен хотел, където си оставяш прането и се храниш, но никога нямаш време да оправиш леглото. — Отново замълча. — О, чакай. Ти вече го правиш.

Фил се надигна.

— Виж, казах ти, връзките са трудни за музикантите. Знаеше го от самото начало. Така ли е? — Трейси кимна. — Връзките са като ваните: отначало всичко е страхотно, но след известно време започват да изстиват.

— Така ли мислиш за нас? Че сме започнали да изстиваме? — попита тя и стана от леглото. Не го искаше, ако мислеше това.

— Не, скъпа — успокоително додаде Фил. — Как можеш да питаш подобно нещо след този следобед? — Гласът му стана дрезгав. Придърпа я обратно към себе си, макар че тялото ѝ остана напрегнато и сковано. — Хей, само те дразнех. Виж. Донесох ти нещо. — Той протегна ръка и отвори юмрука си. В дланта му лежеше черна кадифена кутия за пръстен. Сърцето ѝ подскочи и Трейси го прегърна отривисто през шията.

— О, Фил — задъха се тя.

Трейси беше пред огледалото в дамската тоалетна на „Сиатъл Таймс“. Нанасяше маскарата „Страхотни мигли“, докато Бет наблюдаваше. Имаше тъмни кръгове под очите. Двамата с Фил стояха

будни до четири през нощта, караха се, любиха се, а после отново се караха. Господи, плача за подстригване, помисли си тя. Трябваше да се обади и да се помоли на Стефан за час.

— И после? — попита Бет.

— Ами, каза: „Нуждая се от свое собствено пространство“.

Бет въздъхна.

— Майка ми заяви, че щяла да наеме склад за всички мъже в Сиатъл, с които съм се срещала и които са се нуждаели от свое собствено пространство.

Вратата на тоалетната се отвори. Алисън, високата блондинка от „Космо“, която лесно би могла да спечели конкурс за прилика с младата Шарън Стоун, влезе вътре. Бет и Трейси я изгледаха враждебно. Тя се присъедини към тях пред огледалото.

— Здравейте — подхвърли Алисън, като излишно оправи вече съвършената си коса.

— Здравсти — отвърнаха едновременно Трейси и Бет, точно със същата липса на ентузиазъм.

Настъпи моментно мълчание. Алисън продължи да си играе с косата си.

— И — продължи Трейси — Фил каза, че иска да се оженим, но аз отвърнах: „Не те познавам достатъчно добре. Дори не съм сигурна, че си подходящ за мен“. Но все пак взех пръстена — разказа на отражението на себе си и на Бет.

Бет престана да се черви и едва не изпусна гилзата.

— Направил ти е предложение? — възкликна тя. — Искам да кажа, изплю големия въпрос?

Трейси тайно стрелна Алисън в огледалото. Довършваше косата си.

— Чао — пропя тя.

— Чао — повториха Бет и Трейси в мига, когато Алисън излезе навън.

— Фил ти даде пръстен? — попита Бет, след като вратата се затвори плътно. — Наистина ли?

— Не, заради Алисън. Фил ми подари кутия за пръстен. С перце за китара вътре.

— Перце?

Трейси изимитира гласа на Фил от снощи, за да превърне разочарованието си в шега.

— Това е първото ми перце. Не знаех, че не бива да го използвам с басовата китара. — Замълча, както бе замълчал той, когато видя липсата ѝ на ентузиазъм. — Хей, това означава много за мен. — Върна се към нормалния тон на гласа си. — Е, *наистина* означава много за него. Нали знаеш, той живее за музиката и писането. Просто не мисли за материални неща като пръстени. — Бет не каза нито дума. — *Наистина* — настоя Трейси, после показа на Бет перцето, което Фил бе занесъл на бижутер, за да го пробие и сега висеше на синджир на шията ѝ. — Алисън не ти ли ходи по нервите?

Бет отново се оживи.

— Нямах представа. Миналата седмица започна да излиза с някакъв нов мъж. Звънеше в офиса по около шестстотин пъти на ден. В четвъртък вече я чакаше навън за обяд след работа. А в петък Алисън си уреди ограничителна заповед срещу него.

— Сериозно? — възкликна Трейси, като пхна четката на спиралата обратно в шишенцето.

— Сериозно! И той не е душевноболен. Някакъв важен ортодонтист от Такома — добави Бет. — Кълна се, че притежава силата да замъглява ума на мъжете. И мисля, че е набелязала Маркърс.

С по-лоша от обичайната проява на невроза и лош вкус към мъжете, да не споменаваме самоубийството за кариерата ѝ, Бет беше започнала служебен роман с Маркърс. Сега се измъчваше ежедневно. Трейси смяташе, че Бет може и да е права за Алисън и Маркърс, но нямаше смисъл да го признава.

— Е, трябва да ѝ го дадеш на сребърен поднос.

— Нееее — разгорещи се Бет. — Искам да кажа, признавам, че е обременен. Но го обичам. — Попи устните си и понечи да излезе. — Освен това, не е мой, за да го раздавам.

— Тогава остави ѝ го. Двамата се заслужават взаимно.

— Но аз...

Трейси не можеше да повярва, че Бет още е налапала по този кретен.

— О, Бет, той излезе с теб и те заряза. Трябва да го съдиш за сексуален тормоз. — Започна да прибира гримове си в чантата. —

Защо са такива мъжете? Приятелката ми Лора с Питър? Аз с Фил? И ти с това копеле Маркърс? Защо са толкова незрели и егоистични?

— Те са предизвикателство. — Бет изсумтя, докато вървяха по коридора. — Искам да кажа, ако Фил и Маркърс непрекъснато правеха онова, което искаме, щеше да стане досадно.

Бет беше, разбира се, луда, но Треиси трябваше да признае, че разбираше какво има предвид.

— Да погледнем истината в очите. Трудните мъже ни карат да се чувстваме специални. Знаеш ли, с Маркърс имах чувството, че ако го накарам да ме обикне, наистина представлявам нещо.

Треиси се замисли за Фил и трудните му страни. После се сети за Джон и за молбата му. Може би той имаше право. Дали щеше да успее да го направи? Щеше ли да се получи?

Въздъхна.

— Понякога мисля, че просто сме мазохистки. Но Маркърс определено е садист.

— Остави го Маркърс — отвърна Бет. — Я виж Фил! Той не те заслужава, Треиси. Готин е, признавам, но не те заслужава. И никога няма да поеме сериозен ангажимент. — Улови перцето, което се полюляваше на врата ѝ. — Това е просто смешно — добави тя.

— Не знам — промълви Треиси, усетила проблясъка на някаква идея. — Може би имам начин да го принудя. И същевременно да напиша хубава статия за това.

Стигнаха до ъгъла, където трябваше да се разделят.

— Не залагай на това — посъветва я Бет.

Треиси се усмихна.

— Може и да опитам — заяви тя на приятелката си.

Точно пред кабинета на Джон имаше дузини покрити с мокет работни помещения, изпълващи пространство, голямо почти колкото самолетен хангар. Шумът от писукащи телефони, копирни машини, принтери и пръсти, които чукаха по клавиатурите, произвеждаха нисък, но постоянен шум. Джон беше изморен от срещите с майките, работата върху „Пърсифал“ и снощното закъснение с Треиси, докато тя пазаруваше. Но сега, седнал тук, трябваше да събере достатъчно сила, за да внимава. В края на краищата, това беше неговия отдел, неговото царство. Шепа хора от „Майкро/Кон“ бяха потънали в разговор за развитието на технологиите, докато той, просветленият деспот, слушаше и се стараеше да държи очите си отворени.

Джон вдигна поглед от групата дискутиращи и видя Саманта да върви към кабинета му. Царството му се срина около него по-бързо от вируса „обичам те“, поразил Филипинската електронна поща. Спомни си, че е Победителят на Губещите. Унижението крачеше право срещу него. В Сам имаше нещо, на което нито Джон, нито някой друг мъж можеше да устои. Беше една от онези изящни луничави червенокоски, строга в работата си, но притежаваше сладост — не, невинност, — която бе мощен магнит. Джон искаше да класифицира всяка една от луничките ѝ, сякаш бяха съзвездия в нощното небе. И това не включваше краката ѝ — толкова дълги, толкова стройни, с такива свършени пропорции.

Сам работеше в маркетинга на „Майкро/Кон“. Повечето хора в този отдел бяха пълни тъпаци, но тя беше умна жена с чувство за хумор и много приличаше на Треиси. Джон я бе видял за пръв път на миналогодишната конференция за продажбите, когато бе завършен „Криптон-2“ и беше готов за пускане на пазара. Залата бе препълнена с триста души — повечето от които бяха сериозни търговци, — но Джон не можа да забрави Сам, когато тя се качи на подиума и започна изказването си с напълно неуместен виц за мижитурката и пералнята. Не само накара мъжете да се заливат от смях, но успя и да се държи

като истинска дама. Дори сега Джон се подсмихна при спомена. Имаше вкус. Обгръщаше я някаква магическа аура. Саманта беше невероятна. Никоя друга жена, която Джон познаваше — дори Трейси, не би могла да изтърси нещо подобно и да ѝ се размине. От месеци я бе засякъл на радара си, винаги знаеше местонахождението ѝ. Накрая събра смелостта да седне до нея на няколко съвещания. Беше ѝ подавал смешни бележки; тя се бе смяла. Един ден седна до нея в стола и я покани да излязат. Тя се съгласи, а после му върза тенекия.

Сега, като я видя в коридора, му се прииска да се измъкне, без да разговарят. Сам беше погълната в свой собствен разговор с някаква важна клечка от отдел „Маркетинг“. Всички бяха толкова дяволски мазни. Само стил, без никаква същност. Джон замръзна, после изпадна във видима неловкост. Надяваше се хората около него да не забележат. Прииска му се да можеше да изчезне или просто да напъха глава през сто процента естествения тъкан индустриален мокет под краката му и да се престори на щраус, но нямаше никакъв шанс.

— О! Здравей, Джон — спокойно подхвърли Сам. Продължи надолу по коридора, без следа от вълнение, дългите ѝ крака като избледняваща мечта.

— Здравсти, Сам — отвърна Джон с глас, една октава по-висок от нормалното. Господи, небрежността ѝ бе по-лоша от пренебрежението ѝ! Сега вече знаеше, че е бил напълно забравен.

В този миг Саманта спря.

— О, хей! Извинявай за събота — подвикна през рамо тя, сякаш току-що си бе спомнила. Е, може би наистина беше така.

— Събота? — повтори Джон с овладян глас. Хей, и той можеше да получи амнезия.

— Не бях сигурна дали уговорката остава, а после се замотах и бях...

— Няма проблем — отрязва я Джон. После се отдели от групата и влезе в кабинета си. Чу как служителите шушукаха пред вратата му. Денис каза:

— Човече, какво ли е направила с Джон, за да изпита *тя* съжаление?

Някой друг изтърси друго остроумие, което не чу, и всички се разсмяха. Подскочи, когато телефонът иззвъня. За момент се изкуши да

не вдига, но не биваше. Можеше да е Бела, шефката му, с нова информация за бюджета на „Пърсифал“. Вдигна слушалката.

— Обичаш ли изненадите? — попита гласът на Трейси.

— Поднеси ми една. — Джон въздъхна. Всичко би било приятно разсейване от сегашното му настроение.

— Ами ако ти кажа, че това не е Трейси? Че съм Мерлин и съм обмислила предложението ти?

Мерилин? Мерилин Монро или Марлон Брандо? Беше толкова изморен, че главата му се замайваше. За какво говореше? Дали не е бил толкова отчаян в неделя вечер, че да я е помолил да се омъжи за него? Почувства се объркан. После се сети. Обучението. Джон захвърли на един стол книгата, които държеше, и седна.

— Трейси, всичко ще направя. *Всичко.*

— Най-напред трябва да ти купим някакви свестни дрехи — започна тя.

Джон не можеше да не се сети за Емерсън — „Никога не се доверявайте на начинание, което изисква нови дрехи“.

— Кредитната ми карта е твоя — каза на Трейси.

— Ще трябва да си смениш прическата.

Хей, бих искал да си сменя цялата глава, помисли си Джон. Но отвърна само:

— Сгъстяване или само цвета? Ще се подложа и на двете — увери я той.

Трейси се изкикоти. Имаше наистина сладък кикот.

— Едно хубаво подстригване ще свърши работа за начало. И трябва да порботиш върху себе си.

— Няма проблем. Мога да работя върху всичко. Постоянно това правя.

— Знаеш, че имам предвид във фитнес зала! — скара му се Трейси. — Отчасти, за да заякнеш, отчасти, за да се запознаеш с разни хора. Добре. Така... първо, ще трябва да се отървеш от телефонния секретар у дома. И от имейла си.

Побъркала се е. Джон беше управител на цял отдел „Проучване и развитие“ и работеше върху проект последен вик на техниката.

— Какво? Как бих могъл да...

— Това е номерът. Правило Номер Едно: недостъпност.

— За жените, може би. Но трябва да ръководя работата си.

— През последните шест години не правиш нищо друго, освен да работиш. Ще трябва да промениш някои от навиците си, за да си хванеш гадже.

Джон се сети за Сам.

— Добре. Добре — съгласи се той. — Само ми изброй правилата.

— Правило Номер Две: непредсказуемост. Изгуби часовника си.

Джон започна да откопчава каишката на китката си.

— Не е модерен, така ли? Трябва да нося друга марка? „Суоч“?

Трейси изохка.

— Не, за бога. На лошите момчета просто не им трябва часовник. Или закъсняваш със стил, или пристигааш неудобно рано, но никога навреме. Плюс това, никакви емблеми. Никакви малки алигатори, никакви бумеранги. Ако хората искат да четат, да си купят Таймс, вместо да се взират в гърдите ти. И забрави за гардероба си „Майкро/Кон“.

— Не нося *винаги* рекламните дрехи на фирмата — оправда се Джон. Погледна гърдите си. Там пишеше: „ОТ ФЛОПИ ДИСКОВЕТЕ ДО ХАРД ДИСКА ЗА ШЕЙСЕТ СЕКУНДИ“. Вероятно доводът му не струваше. Всъщност, рядко забелязваше с какво е облечен.

— Не и ако спиш гол. Но всеки път, когато те видя, си спретнат в тях. А е толкова тъпо.

Може би Трейси имаше право.

— Ще си облека истинска риза — обеща Джон.

— И така, задача за домашно: утре отиваш на работа без часовник и без „Майкро/Кон“. После ще се срещнем у вас в седем вечерта.

Джон беше добър ученик. Винаги бе получавал допълнителни точки и беше отговарял на въпросите с повишена трудност в училище.

— Това изпит ли е? Трябва ли да закъснея? Или да подраня?

— Навреме — строго отвърна Трейси. — Не прилагай тези номера на алхимика ти.

Джон затвори, усмихна се и се завъртя в служебния стол. Да! Скоро всички Саманти на света и всичките им лунички щяха да лежат в краката му.

Трейси влезе в апартамента си и едва не припадна от уханието на розмарин и мащерка във въздуха. Моментално започна да отделя слюнка. Никога не бе държала никаква храна в жилището си, защото иначе би я изяла. Това беше... съкрушително.

— Здравей, мила. Прибра се — пропя Лора. Масата беше подредена с хубавия порцелан, салатите вече бяха сервирани и Лора откrehна вратата на фурната достатъчно, за да се види, че вътре се пече нещо наистина хубаво.

— Не знаех дали обичаш патица, затова приготвих пиле с портокали — обясни Лора.

Трейси се намръщи. Според нея това отнемаше часове — въпреки че никога дори не бе прочитала готварска рецепта. Умираще от глад, но я обзе известна загриженост. Доколкото знаеше, приятелката ѝ не беше излизала от апартамента през последните три дни. Освен това, на никоя от двете не ѝ трябваша толкова много калории.

— Скъпа, не можеш да продължаваш по този начин — каза Трейси, като седна на масата.

Лора извади малък поднос от фурната. На него имаше малко парче хляб, намазано с нещо и украсено изкусно с няколко листа.

— Вземи си предястие със сирене — възкликна жизнерадостно Лора, без да обръща никакво внимание на Трейси. Вече пиеше чаша червено вино и наля на приятелката си. Трейси не можа да устои, но знаеше, че ще се ненавижда на сутринта. Странно — само след няколко дни двете се държаха като отдавна женена двойка.

— Лора, това е невъзможно — въздъхна тя, като пхна хапката в устата си. Не можа да направи нищо друго, освен да издава животински звуци, тъй като беше изключително вкусно. Всички мисли за диети излетяха от главата ѝ. — Не може ли да вечеряме с това? — попита накрая.

Лора се разсмя.

— Не се тревожи. Всичко е толкова хубаво.

Лора казваше истината. Трейси се опомни едва след плодовата пита, която гостенката ѝ бе приготвила за десерт. Едва тогава натъпкана с храна и вина — започна да клати глава.

— Дебелеем. Не мога да поемам толкова обилна храна всяка вечер.

— Не бъди глупава — отвърна Лора с най-добрата си имитация на Джулия Чайлд. — Какво толкова обилно има в малко сметана, трюфели, черен дроб и сирене? — Намигна. — Не е като да пека домашни сладкиши. — Но можеше и това да направи. Кулинарните ѝ умения не знаеха граници.

С известно затруднение, Трейси се надигна от масата и се завлече до канапето. Щеше да се пръсне.

— Добре — промълви тя. — Край. Заклучвам тиганите и отсега нататък ще прекарваме обедната почивка във фитнес залата.

— Не съм на ти с фитнеса — изсумтя Лора. — Не ходя на фитнес.

— Не си ходила в Сакраменто. Тук *ще* ходиш — заяви Трейси. — И си твърде талантива, за да не готвиш. Трябва да излезеш и да си намериш някакви поръчки за посрещане на гости. Още по-добре, да си намериш работа като главен готвач. Винаги си искала да се занимаваш с това.

— Хей, скъпа, няма да преобразяваш *мен* — напомни ѝ Лора. — Преобразяваш Джон и дори това не е добра идея. Играчка-плачка, както казваше майка ми.

— Майка ти казваше, че и сексът бил неприятен — отвърна Трейси, като се опита да открие мястото, където беше талията ѝ само преди няколко дни. Сега трябваше да разкопчае не само горното копче, но и целия цип на панталона си. — Джон ме *помоли* да го направя.

— Сериозно? А не виждаш ли, че всяко нещо, което ще направиш, ще бъде критика към него? В известен момент той наистина ще възнегодува. Майка ми може и да е излъгала, но има една древна китайска поговорка, която гласи: „Защо ме мрази толкова този човек? Никога не съм правил нищо за него“. Това е самата истина.

— Не бъди глупава — сръза я Трейси. — Джон ще ми бъде благодарен за всичко, което направя, за да му помогна.

— Ами? Помниш ли, когато се опита да отидеш на консултация с диетолог вместо мен?

— Но ти не ме помоли! И аз спрях!

— Виж — обясни Лора, — ако Джон не се възпротиви, Фил ще започне да негодува. Ще обръщаш твърде много внимание на друг мъж.

— Шегуваш ли се? — възкликна Трейси, после се запита дали Фил щеше да се отбие тази вечер, както бе подхвърлил. — Фил не забелязва нищо от онова, което правя. Ще се *радвам*, ако ревнува.

— Е, ще видим — отвърна Лора и замига като кукумявка.

Трейси ненавиждаше, когато се правеше на мъдра.

— Ще видим. А може би няма да видим. Но ще отидем във фитнес залата — заключи тя. — Бет и някои други момичета от службата ходят там три пъти в седмицата. И ние ще последваме примера им. — Стана и сложи ръка върху много по-високото рамо на приятелката си. — Ще изглеждаш страхотно на „Стеърмастер“-а — предсказа Трейси.

В „Саймън’с Джим“ гърмеше музика от седемдесетте. Залата беше пълна с жени, които се редуваха на уредите.

— Сюзан излязла с някакъв тип и когато започнали да се събличат, открила, че носи тупе — съобщи Сара, една от младшите репортерки в Таймс.

— Това е потрес — отвърна Бет.

— Какво е потрес? — попита Трейси, седнала на уреда за гребане, с глава, превита между коленете. Беше толкова изморена, че всеки момент можеше да повърне.

— Женския еквивалент за спадане на нивото — обясни Сара. Вдигна пръст и показва загубата на ерекция. — Например счетоводителите са потрес.

— Какво друго? — продължи Трейси, като дишаше тежко.

— Продавачите на обувки — предложи Лора от „Стеърмастер“-а, като вдигна лявото си коляно до талията. Албумът от седемдесетте продължаваше „Да празнуваме и да се забавляваме“.

— Брокерите — на акции или на недвижими имоти. И охранителите — добави Сара, като заграваше с разтягане наляво.

— Излизала ли си някога с охранител? — попита я Лора.

— Как не — изпухтя Сара, като се разтегна надясно.

— О, компютърджиите — обади се Бет, докато сменяше тежестите на новия уред, който смяташе да яхне. Изглеждаше стряскащ и може би сексуален. — Сياتъл гъмжи от тях. Каква досада. Неизвестно защо си въобразяват, че човек наистина се интересува от професионалните им задачи. — Музиката спря за момент и жените също спряха. После засвири „Кул енд дъ Генг“.

— Да — съгласи се тя. — Майките винаги се опитват да те уредят с момчета в компютърния бранш. Но те са като прокажени. Според мен трябва да ги принудят да носят звънци около шиите и да викат: „Нечист, нечист“, когато се приближават.

— Майките ли? — възкликна Трейси, сети се за статията си и трепна.

— Не, смотаняците — обясни Сара. — Освен ако не са съдружници, разбира се. — Сара никога не схващаше шегите на другите, но беше сладка. Лора, която харесваше сладкото само в пастите, превъртя очи. — Нямам намерение да се омъжа за пари, но чух един разговор на Алисън, а тя знае точно колко струва всяка акция. Каза, че си търси някой, който си е уредил положението в някоя компания, каквото и да означава това.

— Алисън — подхвърли пренебрежително Трейси. — Като че ли някой богат мъж ще я погледне.

— Не смяташ Алисън за красива? — учуди се Сара.

— Не — отвърна Трейси. — Твърде много прилича на Шарън Стоун, но с по-хубав задник.

— Хей, момичета, като стана дума за задници — провикна се Бет. — Време е за колелото.

— Не, хайде най-напред да минем през лентата.

— Хайде най-напред да обядваме — предложи Сара. — Умирам от глад.

— Какво ще кажете най-напред да подремнем? — додаде Лора и избърса потта над горната си устна.

Минаха покрай редицата неподвижни колела. Четирите стъпиха по на една лента, натиснаха бутоните и закрачиха.

— Значи знаем какво не харесваме, но какво има в предизвикателните момчета, които харесваме? Защо сме пристрастени

към трудните мъже? — попита Трейси.

— Те са толкова голямо предизвикателство — отвърна Сара. — В Таймс ги има с купища.

Крачеха в синхрон и ръцете им се размахваха.

— Да. Не е лесно да накараш някое лошо момче да те обикне, но ти се струва, че ако успееш, наистина си постигнала нещо — добави Бет.

— Струва ми се, че пробуждат майчинския ни инстинкт — предположи Лора.

— Разкарай се! — възмутиха се едновременно Сара и Бет.

На Трейси ѝ се прииска да си беше взела бележника.

— Не. Слушайте — продължи Лора. — Сякаш се упражняваме върху тях. Нали знаете, нуждаят се от внимание като малки деца.

— Мисля, че защото са лесни — заяви Бет.

— Ами, никак *не* са лесни — възрази Сара.

— Но са в известен смисъл — настоя Бет. — Наистина не се сближаваш истински с тях, затова никога не ти се налага да изпиташ собствената си способност да обичаш.

И четирите спряха, смълчани. За момент никой не искаше да срещне очите на другите. Дори Трейси, репортерката, се почувства неловко.

Слязоха от лентите и се запътиха към колелата.

Закъсняха за работа. Бет събираше книгата си в несвяст, като същевременно се опитваше да срещне косата си. Трейси влезе в работното си помещение.

— Хайде, ще закъснееш. Косата ти изглежда добре. А Маркърс и без това няма да ти обърне внимание.

— Мразя ги тези съвещания.

— Всички ги мразят. Но днес ще пипна лъва в бърлогата му. Имам идея наистина за страхотен материал.

Бет я погледна със съмнение, излезе от кабинета си и Трейси я последва по коридора.

— Ти си луда. Защо ще я обсъждаш пред всички и ще му позволиш да те унижава?

— Защото смятам, че ще получа подкрепата на всички. Идеята наистина е добра. Забавна. Интересна.

— И всички знаем колко обича Маркъс забавните и интересни работи.

Когато вратата на съвещателната зала се отвори, Трейси видя, че събранието вече е започнало. Обърна се и хвърли поглед на Бет, за да ѝ каже, че лошо им се пишеше. Докато заемаше мястото си, се постара да не среща очите на Маркъс. Той седеше начело на масата, а незапалената цигара мърдаше в ъгъла на устата му, докато говореше.

— Колко мило, че се присъединихте към нас, дами. Бет, довършили материала за новия кмет?

— Не съвсем, но мога да го предам утре.

— Дано да е хубав. — Насочи вниманието си към Трейси. — Колкото до теб, искам очерк за Деня на ветераните. — Трейси се опита да не показва вълнението си. Това беше единственият празник, на който държеше. Надяваше се за материала и дори бе планирала да направи няколко интервюта с ветерани от Втората световна война. Постара се обаче да не показва ентузиазма си. Маркъс продължи обхода на масата. — Колкото до теб, Тим, искам материала за пикника на закрито до петък. Сара, ти поемаш писателското интервю. Мисля, че тази седмица Сюзан Бейкър Едмъндс е в града — добави Маркъс и се прозя.

Сара изсумтя, когато Алисън се опита да привлече вниманието му, като отметна назад свършената си руса грива.

— А, Маркъс? Струва ми се, че мога да отразя концерта на „Рейдиоход“.

— Забрави. Просто искаш да спиш с тях — отвърна той с безразличие. — Е, ако няма повече идеи или предложения, класът е свободен. — Изправи се.

— Всъщност, аз имам...

— О, прекрасната госпожица Хигинс? — възкликна Маркъс и застана зад Трейси.

— Съжалявам — отвърна тя.

— Госпожица Съжалявам Хигинс. Г. С. Хигинс. Не Ме Редактирай Хигинс. Да? — Постави ръце върху раменете ѝ.

Трейси ненавиждаше този жест. Макар че не обичаше и да го гледа в очите.

— Хрумна ми една идея за... ами, статия за преобразяване.

— Какво? Като онези в женските списания? Красавицата Алисън се опита да ме впримчи с нещо подобно и дори тя не успя да ме подлъже да захапя... — Сигурно се беше усмихнал на Алисън, защото на лицето ѝ се изписа изражението на дете, забелязано от баща си. — Макар че бях много изкушен. Но не от историята. А колкото до теб, госпожице Хигинс, отговорът е не.

— Чакай — прекъсна го Трейси и се завъртя в стола си, за да го погледне. — Смятам, че можем да я направим малко по-различно. Казах си, хм, тук има толкова много компютърни смотаняци с пари, че бихме могли да преобразим някой мъж — искам да кажа, да проследим как един смотаняк се превръща в, как да кажа, някой като теб.

— Нещастен алкохолик — прошепна тихо Тим.

Маркърс го стрелна със злобен поглед.

— Чух това. — Обърна се към Трейси. — Какво точно имаш предвид, Трейси?

Тя преглътна с усилие.

— Нали знаеш, нещо като пародия на онези момичешки преобразявания. Но също така наистина полезна статия. Къде да отиде смотанякът за хубаво подстригване, модерни дрехи. Кои загубени ресторанти да избягва и в кои готини да ходи. Можем да вземем един човек и да осъществим истински *Поклоннически прогрес*.

— Може и да е интересно. Но как ще намериш някой, който да се съгласи да го направи?

— Човекът ще заприлича на вмирисан шницел — сподели мнението си с групата Тим.

— В такъв случай ти си идеалния кандидат — върна му го Маркърс, като пое към вратата. Спря и отново се обърна към масата. — Но това ме подсеща за нещо. Време е да проведем проучване за най-хубавите шницели в Сиатъл. Трейси, ти го поемаш. — Маркърс я погледна. — Искam голям материал с много местни заведения, описани положително.

Трейси не вярваше на ушите си.

— И всичките ли печелят званието за най-хубав шницел? — попита тя. — Не бихме искали да вбесим някой от рекламодателите си.

Маркърс дори не трепна.

— Само един победител, но много четиризвездни шницели. И, Алисън, би ли дошла в кабинета ми? — Дръпна дръжката на вратата и се измъкна от залата.

Джон разтребваше, изхвърляше кутиите от готова храна, пици и старите броеве на компютърни списания, които беше натрупал. В просторната му дневна имаше прашно, но пълно домашно фитнес оборудване, фантастична развлекателна система, половин дузина компютри и малко канапе. Щом си вземеше новия лаптоп, щеше да се отърве от всичките тези. На вратата се позвъни и Джон погледна китката си, после осъзна, че на нея няма часовник. Нима вече бе седем? Погледна един от компютрите. Седем часа и двацет минути. Натъпка в стенния гардероб кутиите, които държеше в ръце, хукна до канапето, събра останалите списания, хвърли и тях в гардероба и накрая се обърна към огледалото в пълен ръст от вътрешната страна на вратата. Отвори външната врата.

Трейси влезе, огледа се и се плесна с ръка по главата.

— Тук живееш или това е мястото, където провеждаш хирургическите си операции? Поне би могъл да слушаш музика, вместо бизнес станцията. Акциите ти ли са паднали или нещо подобно?

— Дори не съм чул, че съм на тези вълни — отвърна Джон. — Какво значение има? — попита, като се опита безуспешно да избегне плачливата нотка в гласа си.

— Нямам време за обяснения — заяви Трейси. — Но няма значение. Правило Номер Три: никога не им показвай къде живееш.

Джон извади „Уизард 2000“ и понечи да въведе мъдростта на Трейси. Вече беше записал останалите заповеди. Почти посегна към клавиатурата, когато...

— Остави това! — нареди Трейси.

— Използвам го само за водене на бележки — възрази той.

Трейси измъкна електронния бележник от ръцете му и го сложи решително на алуминиевата маса за кафе.

— Вече не.

Свали сакоето си и му го подаде. Джон се готвеше да го закачите гардероба, но се сети за кутиите от пица и се отказа, приглади велура, съгна го и го преметна на облегалката на канапето. Трейси остави чантата си, отиде до прозореца и се обърна, за да погледне приятеля си.

— И така, да се върнем към Правило Номер Три: никога не им показвай къде живееш. Никое момиче не бива да идва тук. Това би провалило всичко.

— Те и сега не идват — призна Джон. За съжаление. Изгледът беше невероятен. — Дори майка ми. — Не че и той прекарваше много време тук. Непрекъснато работеше.

— Но и ти не ходиш в *техните* апартаменти сега. Следвай моите правила и ще попаднеш там. Знаеш ли, ти наистина си мил и си толкова добър в работата си. Заслужаваш в живота ти да има прекрасна жена.

— Да, ти, но не спя с теб.

— Точно така. Но сега можеш да имаш и двете. — Трейси замълча. — Странно. Успяваш да се справяш толкова добре в службата, но не можеш да подредиш личния си живот. А аз не успявам да пробия в работата.

— А личният ти живот е наред? Извинявай, но и кариерата ти, и гаджето ти се нуждаят от ритник отзад.

Трейси му хвърли убийствен поглед. Джон сви рамене и отиде до хладилника.

— Искаш ли нещо за пиене? Имам сок от червени боровинки и от касис. Полезен е за пикочните пътища, да знаеш. Мисля, че имам и...

— Престани! — Тя скочи от канапето и тръгна към него. — Правило Номер Четири: никога нищо не им предлагай. Това е ключът към цялата работа. И никога не използвай нито „пикочни“, нито „пътища“, освен ако не си ветеринар, гинеколог или религиозен фанатик. — Хвана го за реверите на сакоето. За миг — съвсем кратък миг — Джон си помисли, че ще го целуне. Или че ще го удари с глава.

— Те ще *те* молят да легнеш с *тях*.

— С тях? С повече от една? — възкликна той и осъзна, че гласът му се е повишил с една октава.

Трейси не му обърна внимание, дръпна го за реверите, обърна го и изхлузи сакоето от раменете му.

— Е, не веднага — подхвърли тя. — Това става в класа за напреднали. — С театрален жест захвърли сакоето му в коша за боклук.

— Хей! — запротестира Джон, после си спомни критичността ѝ.

— Никакви спортни сака. Никога. И никакви карета. Само дюз цветове. И то тъмни. Всъщност, за начало, усвояваме подхода на Хенри Форд: всеки цвят, който искаш, стига да е черен.

— Черно? Но аз не... Всеки... — Джон млъкна. — Добре — съгласи се накрая.

Трейси го обиколи бавно, като офицер, който проверява войската.

— Къде те подстригаха така? — попита тя.

— В „При Лоуган“.

— Никога не ходи там, освен за да го набиеш. Стефан ще се опита да оправи нещата. Ако го помоля. — Огледа краката му. — Забрави панталоните в цвят каки. И не носи нищо от „Гап“, „Банана Рипъблик“, „Джей Крю“ или „Ел Ел Бийн“. — Джон едновременно се стараеше отчаяно да запомни думите ѝ, мечтаеше за своя „Палм Пайлът“ и се опитваше да не се обижда. — Виж, ако носиш тези неща, просто ще породим потрес в жените.

— Какво е потрес?

Трейси ококори още повече големите си очи.

— Женския еквивалент на мъжкото отвращение. Някои неща са толкова противни, че ни карат да се потресем, за да сме сигурни, че няма да предадем дори частица от този генетичен материал.

— Повече информация, отколкото ми е необходима. — Джон се опита да се сети дали е останало нещо от гардероба му. — Тогава откъде да си... — започна той.

— Носиш или готини неща от евтини магазини или много, много скъпи италиански дрехи — отвърна Трейси. — И ги смесваш. Да прегледаме дрешника ти. — Прекоси стаята и отвори вратата на стаята дрешник. Джон я последва. Дрехите бяха прилежно подредени по десен. Карета от едната страна, райета от другата, подредени по цвят от светло към тъмно. Трейси премина в средата като картечница, която поваля войници. Свали първите спортни сака от релсата и ги хвърли на пода.

— Не. — Свали следващото и захвърли и него. — Не и... уф! Не!

— Какво не му е наред на попското сако?

Трейси не му обърна внимание, само му хвърли смразяващ поглед, който питаше „а какво му е наред“? Отвори чекмеджетата на скрина едно след друго и прегледа дрехите му. За момент Джон се уплаши и се запита дали имаше нещо, което... Е, нямаше време за мислене, защото Трейси му хвърли едно черно поло, джинси и — в отчаяние, — свали собствения си колан. Джон се сви.

— Не! Не и каиша! Нима грозните дрехи заслужават бой с каиш?

— Не, но харченето на много пари за този боклук вероятно да. Определено трябва да отидем на пазар. Не съм сигурна, че мога да събера оттук повече от едно свястно съчетание. Разбра ли? Това е номерът. Ти ще се промениш: това, което носиш, което казваш, местата, където ходиш, нещата, които ядеш.

— Нещата, които ям? Може би говорим за твърде голяма промяна — заяви Джон.

— Хей, ти ме помоли за това. Получавах го. — Трейси повдигна вежди. Подаде му безмълвно колана и посочи обратно към дрешника. Джон се отправи да съблече дрехите си зад вратата.

— Сега ли да се преоблека? — Приятелката му го изглежда. — Беше само въпрос — оправда се той и нахлузи правите джинси.

— Не задавай въпроси на алхимика — извика Трейси някъде близо до вратата. — В противен случай магията не действа.

Тя отново преглеждаше саката и връхните му дрехи. Започна да събира всички отхвърлени и да ги тъпче в найлонови торби.

Джон излезе от дрешника. Сега се чувстваше кротък и малък, като истинския Оз. Трейси пусна торбата и го огледа от главата до петите.

— Е, така е по-добре. С изключение на обувките. Край на маратонките.

— Край на маратонките? Но... — Трейси повдигна вежда и тропна с крак. — Това не беше „но“ — побърза да я увери Джон. — Не беше дори въпрос. Беше... пояснение. И какво ще нося вместо „Найк“? Сандали?

Трейси се обърна, за да го погледне.

— Само ако според теб Иисус е имал интересен светски живот. Виж, обувките са изключително важни. Свестните момчета носят „Найк“ или „Топ-Сайдър“, „Кед“ или „Конвърс“. Скука! Сексапилните

типове носят „Док Мартън“ или ботуши. — Присви очи и пак го огледа. Джон се почувства... особено. Трейси със сигурност прекаляваше. — Виж — продължи тя с въздишка. — Трябва да ти кажа за панталоните.

— Какво за панталоните?

Трейси сякаш не го чу.

— Знак на голямо доверие е да ти го кажа, но смятам, че трябва да знаеш. Повечето жени гледат панталоните.

— Какво? — възкликна Джон. Уплаши се да не му каже, че трябва да си тъпче чорапи в чатала и че жените избират любовниците и съпрузите си според издутината. Не би го понесъл, но преди да й каже да млъкне, Трейси му зададе свършено неуместен въпрос.

— Гледал ли си „Извън Африка“?

— Филмът ли? — попита той.

— Да. С Робърт Редфорд и Мерил Стрийп.

— Не — отвърна Джон.

— Ами „Легенди за страстта“?

— Не познавам някой над четиринайсет, който да го е гледал.

— Е, някои сме го гледали — информира го Трейси. — И то само заради панталоните. Много жени гледат панталоните.

— Какво, по дяволите, е това с панталоните?

Тя въздъхна.

— Щеше да е по-лесно, ако беше гледал филмите. Но номерът е в определен модел панталони. Да не са тесни, тесните...

Облекчението заля Джон като вода върху пода на обществена тоалетна. Не се налагаше да си тъпче панталоните, макар че не бе сигурен в какви панталони трябваше да се натъпче.

— Но не и онези панталони с бастии отпред. Господи, не и онези набрани докерски панталони в цвят каки, които карат мъжете да приличат на възглавници, когато седнат. Трябват ти панталони, които са гладки отпред. Искам да кажа, Робърт Редфорд беше вече сбръчкана кифла над четирийсетте, когато снима „Извън Африка“, но изглеждаше адски добре в тези панталони. Приятелката ми Сара казва, че номерът бил в прическата му, но повечето жени, които познавам, признават, че е било заради панталоните.

— Откъде се купуват тези панталони? — попита Джон, хипнотизиран.

— Ще трябва да дойда с теб. Защото не е важно само да са гладки отпред, но и да те обгръщат... отзад.

— Те докъде стигат? — учуди се Джон и си представи някакъв гащеризон. — И гърба ли обхващат?

Трейси поклати отчаяно глава.

— Имам предвид задника ти. Понякога, признавам, жените гледат мъжките задници.

— Не чаталите?

— Не бъди отвратителен — срыза го тя. — Защо да... — После вдигна очи и остана безмълвна за миг.

Джон нямаше представа какво виждаше на тавана, но очевидно ѝ харесваше. Може би беше задника на Робърт Редфорд.

— Странно — промълви накрая Трейси. — И материята има значение. Нищо лъскаво. Не. Мъж с лъскави панталони е... — Поклати глава, за да се отърси от мисълта. — Трябва да бъде гладка, стегната тъкан. Виж, важен е задникът, но не само той. Ако разбираш какво имам предвид.

Джон нямаше понятие. Но не искаше да я прекъсва сега. Струваше му се, че може да стане свидетел на библейско откровение.

— Сякаш повечето голи задници не са толкова готини, но дупето в чифт хубави панталони, обхванато отвсякъде, нито твърде голямо, нито твърде плоско, уж тясно, но все пак хвъркнало...

Забрави!

— Ти си неудобство за себе си и за околните — заяви Джон. — Трейси, да не ми казваш, че нормалните зрели жени правят избор въз основа на панталоните и обувките? Заради такива подробности?

Трейси ококори още повече очи.

— За бога, Джон. През всичките тези години не съм и помисляла, че си толкова невеж. Нали знаеш какво казват: Бог е в подробностите. Ние — жените — с часове говорим за подробностите. Вие, мъжете, сте по голямата картина; ние сме по подробностите.

— Но аз съм по подробностите. Години наред бях компютърен аналитик. Подробности и само подробности.

Трейси кимна, но не положително.

— Точно така. Това не означава ли началото на твоето целомъдрие? — Джон се опита да си припомни, уплашен, че приятелката му може би имаше право. — Виж. Довери ми се в това

отношение. Не че на работата ти нещо не й е наред. Просто не е секси. Не казвай на *никого*.

Леко засегнат, Джон сви рамене.

— Ами ако ме попитат с какво се занимавам?

— И ще те питат. Жените искат да знаят всичко. Просто бъди неясен. Неяснотата побърква жените.

— В добрия или в лошия смисъл?

— И в двата. — Трейси се разсмя. — На мен ми трябваха три месеца, за да открия дали Фил е единствено дете. Но номерът е, че ще се върнат за още. Прочисти си гърлото и им кажи, че си в търговията... Остави ги *сами* да си блъскат главите и да се чудят дали в търговията с наркотици или коли на старо.

— Нека да изясним това противоречие: жените се побъркват от неяснотите и се задълбочават в подробностите като пощещи се маймуни.

— Точно така. Днес Бет от службата прекара час и половина в обсъждане на дупчестия пуловер, който мъжът, с когото излязла, носел на първата им среща и дали това означава, че е гей.

— И означава ли? — поинтересува се Джон.

Трейси взе едно черно сако и му го хвърли. Джон го навлече.

— Да, освен ако не е рибар — отвърна тя и му се усмихна. Като видя довольното й лице, Джон зае серия пози на супермодел. — *Добре*. Сега си уреден.

Джон застана пред огледалото и се огледа. Трябваше да признае, че изглежда различно — и по-добре. Пуловерът с кръгло бие, който носеше единствено върху поло, падаше меко и сексапилно по раменете му. А джинсите, макар и леко неудобни, бяха с достатъчно тесни крачоли, за да го накарат да изглежда малко по-висок.

— Виж си дупето! — възхити се Трейси. — Охо! През цялото време си имал скрит талант.

Той се изчерви, но това не му попречи да се обърне наполовина, за да се погледне през рамо.

— Получава ли се номерът с панталона? — попита с надеждата да е така.

— Е, панталонът не е идеален, но се оправя по-лесно от задника. Добре, това ще носиш отсега нататък.

— Имаш предвид всеки ден? Как ще ги поддържам чисти?

— Французите имат само по един чифт дрехи и ги носят постоянно.

— Но във Франция са свикнали с телесната миризма — възрази Джон.

— Виж, пери ги всяка вечер, преди да излезем на пазар. Струва си главоболието.

— Не може ли да го направим онлайн? — предложи Джон. — Аз така си купувам повечето неща.

— Е, това обяснява защо изглеждат по този начин. Пазарувай онлайн, само ако искаш да правиш секс онлайн. Ако искаш близост и интимна връзка, ще трябва да пипнем стоките, скъпи. — Огледа го. — Всъщност, изглеждаш доста представително.

Джон се огледа. Трябваше да признае, че много повече приличаше на мъж и далеч по-малко на закачалка от Армията на спасението.

— Мисля, че този стил ми отива — заяви накрая.

— Утре вечер ще се срещнем и ще напазаруваме — каза му Трейси. — Наистина ме бива в тази работа. И си вземи кредитните карти.

Първото място, където Трейси завлече Джон на пазар, беше магазинът за дрехи втора употреба „При Роуз“. Той огледа странните продавачи и щендерите, отрупани с още по-странни дрехи.

— Трейси, това са носени неща — прошепна Джон.

Тя нямаше време за обяснение.

— Не, не са. От класа са — отвърна приятелката му и се втурна да рови в първия ред. Можеше да му вземе нови ризи, пуловери или дори джинси, но за да замени това невъзможно фирмено яке „Майкро“, й трябваше нещо, което да не изглежда като току-що излязло от „Гап“. Според нея тънкостта на наистина интересно облечения мъж беше да не е *твърде* различен от всички останали, освен с един-единствен елемент: фантастично сако или страхотни ботуши. И трябваше да е нещо, което не можеше да се поръча по каталог или да се купи в бутик — това не бе признак на оригиналност и стил. Сако на „Прада“ струваше луди пари, но всеки задник с платинена кредитна карта можеше да си купи такова. Трейси търсеше нещо уникално, нещо, което щеше да запленива.

Може би затова бе толкова трудно да открие нещо носено, неповторимо и подходящо. В известен смисъл това пак щеше да бъде един вид билборд, но вместо да рекламира Бил Гейтс, „Бен&Джери“с“ или „Майкро/Кон“, човек рекламираше себе си — вътрешния си аз: „Ето такъв мъж съм аз. Мъж, който си купи това сако от черна напa преди двацет години и го носи, докато не стана гладко и тънко като бебешка кожа. И го обожавам“. Погледна преценяващо Джон с притворени очи.

После се върна към редицата. И така, кое сако ще казва на хората какъв е Джон — или, по-скоро, какъв иска да бъде? Трейси продължи да кара закачалките да пицят, докато ги прехвърляше поред, през якета за боулинг, полиестерни спортни сака и връхни дрехи за свободното време. Нищо. Нищо. Изведнъж спря. Може би. Дълъг черен редингот с

тесни ревери. Каза на Джон да го вземе. Тогава забеляза ужасеното му изражение.

— Това? — попита той с глас, който почти се доближаваше до скърцането на закачалките. — Искаш да го пробвам?

— Все е някакво начало — мрачно заяви Трейси и продължи да вилнее сред щендера. Един мъж напред също търсеше и изглежда знаеше какво върши. Беше добре облечен, готин и вероятно богат. Щеше да обере всички хубави неща.

Изнерви се и започна да бърза, като едва не пропусна една скъпоценност: тясна черна кожена риза, обърната отвътре навън. Погледна я, после огледа Джон, който стърчеше безполезен до нея. Наблюдаваше я така, сякаш току-що се бе подмокрила или нещо подобно.

Трейси продължи да търси и да търси. Накрая, въпреки мъжа пред тях и липсата на свестен материал по щендерите, беше натрупала малка купчина възможности, които Джон държеше така, сякаш се боеше да не бъде нападат от паразити. Дори бе открила чифт хубави панталони от дневен костюм, които може би вършеха работа. Отведе приятеля си до ъгъла, където бяха струпани пробните, и посочи една.

— Влизай — нареди тя. — Пробвай ги.

Джон остана като закован.

— От умрели хора ли идват? — успя да попита.

— Кой знае? — сръза го тя. — Просто ги облечи. Най-напред панталона и дългите сака.

— Знаеш ли, че чумата е била причинявана от бълхите в дрехите на хората? — обади се той.

Не му обърна внимание и го набути в пробната.

— Облечи ги — настоя Трейси. Зачака. И продължи да чака. — Защо се бавиш толкова? — извика му накрая.

Вратата на пробната се отвори бавно. Джон излезе навън, облечен в тоалет, който много приличаше на онзи, в който Линкълн е бил застрелян. Черният редингот му стигаше до коленете, а дългият раиран панталон — хм, никога нямаше да стане рок музикант. Трейси го снима, после насочи палеца си надолу.

— Слава богу — измърмори Джон с видимо облекчение и изчезна обратно в пробната.

След няколко минути вратата се отвори отново. Този път Джон беше в ластично трико „Остин Пауърс“ и риза с пух на ръкавите. *Това* ли беше избрала? Трейси бе ужасена. Джон приличаше на обратен клоун-космонавт.

— Това не е за теб — заяви тя. — Къде го намери?

— Беше тук на закачалката — отвърна Джон и сви рамене.

Трейси надникна в пробната. Имаше още оранжев гащеризон и прозрачна пола до коляното.

— И *това* ли щеше да пробваш? — възкликна тя и чу същия глас, който бе използвала мащехата ѝ, когато я попита дали ще скочи от покрива, ако приятелките ѝ от квартала го направят. Господи, в пазаруването имаше нещо, което изваждаше на показ най-лошите ѝ страни.

Махна излишните дрехи от пробната и посочи онези, които беше избрала.

— Само тези — обясни Трейси. — Останалите боклуци сигурно ги е зарязал някой циркаджия. — Той не правеше ли разлика? Ако не правеше, значи наистина беше безнадежден случай.

Джон облече още две неща и получи чифт насочени надолу палци. Приятелят ѝ свиваше рамене всеки път и в замяна я даряваше с признателен поглед. Накрая се върна в пробната. Цялата операция започваше да прилича на загуба на време, докато не се отвори вратата и Джон излезе в чифт износени джинси и меката черна кожена риза. Сега Трейси се разсъни.

Не беше идеално, но се насочваха в правилната посока. Обиколи Джон преценяващо. Добави лодена. Да! Вече наистина изглеждаше интересно. Може би дори добре. Трейси нададе любимия си приветствен вик от гимназията, но спря по средата. Сега едно от онези спортни сака, онова в края на редицата. Изтича и се върна с оръфано, но стилно спортно сако от туид, с което го накара да замени лодена. Огледа живия си научен проект. Невероятно. Наистина изглеждаше готин.

Когато се озоваха в магазина за обувки, Джон най-сетне успя да седне. Стовари се в стола така, сякаш го бяха блъснали. Никога не се беше чувствал толкова изморен. Откъде да знае, че пазаруването може

да е изтощително като олимпийски декатлон? Нищо чудно, че младите жени бяха толкова изпостарели. Дори Трейси — която веднъж спечели титлата Госпожица Млада Купувачка в Инсино, — бе капнала от обикалянето по магазините. Джон, който нямаше нейния боен опит, сигурно беше труп, помисли си тя. Но в нейния списък имаше още един артикул, който не беше зачеркнат, а Трейси се отличаваеше със своята изчерпателност.

А кой да подозира, че тя е такава маниячка на пазаруването? Беше безмилостна. В очите ѝ проблясваше някаква първична страст, докато налиташе на неща, които на Джон му изглеждаха като непотребни и досадни вещи. Обикаляха от часове и днес бе похарчил за дрехи повече, отколкото през последните две десетилетия.

Сега приятелката му вдигна някакви обувки, за да получи одобрението му. Бяха велурени и ужасни. Лицето му се изкриви в отвратена физиономия. Трейси посочи друг чифт. Е, не бяха лоши, ако човек харесва стила сводник. Джон се надигна и се опита да прояви някакъв интерес. Трейси му подаде лявата обувка. Той я пое предпазливо.

— Не е лоша — призна Джон, като се опита да наподобя някакъв ентузиазъм. После я обърна и видя цената на ходилото. Едва не припадна. С тези пари десет години можеше да издържа някое молдовско семейство.

— Толкова струват хубавите обувки — заяви му Трейси, сякаш умееше да чете мислите му. Знаеше, че трябва да се държи прилично, ако иска помощта ѝ. Направи както му беше казано и пробва обувките. Трейси подаде кредитната му карта и принуди Джон да ги купи. На касата собственикът се усмихна. Зад главата му имаше табелка, изписана с римски шрифт, която гласеше: „ПОДМЕТКИТЕ СА ДУШАТА НА ТЯЛОТО“^[1]. Трейси посочи надписа, кимна на Джон и го сбута с лакът, сякаш за да каже „Виждаш ли?“. Той отпусна рамене с примирение и напъха краката си в „Обувките“.

Трейси застана до Джон пред магазина. Беше с хубавите обувки, както и с невероятното сако, което беше открила, но бе започнал да проявява признаци на умора. Горкото момче. Само още няколко спирки.

— Страхотно се справяш — каза тя и го улови за ръката, като го поведе към магазина за козметика на отсрещния тротоар. Докато

минаваха покрай една млада жена на пешеходната пътека, тя се обърна да огледа Джон. Да! Макар Трейси да забеляза, че Джон дори не осъзна, че момичето му обърна внимание. Какво не беше наред с радара му? Може би от толкова отдавна не го е използвал, че се е развалил завинаги, помисли си тя.

Сбута го.

— Заглеждат те — прошепна Трейси.

Като идиот, той започна да си криви врата във всички посоки. Накрая видя момичето. Отвърна на погледа ѝ и тогава, за ужас на Трейси, се завъртя бавно, за да се изфука.

— Да не си луд? — изсъска Трейси, сграбчи го за ръката и го дръпна вътре в магазина. — Не знаеш ли как да се държиш? — попита, строга като майка, която се кара на деветгодишно дете. — Никога не им показвай, че и ти ги оглеждаш.

— Но тогава как ще разберат, че проявявам интерес?

— Не трябва да проявяваш интерес към тях. Те трябва да проявяват интерес към *теб*.

— Но как тогава ще се запознаем? — възкликна Джон.

Въпросът беше разумен, но Трейси някак не си представяше тази част. Бе помислила за обновяването му, за всичко преди и след, но не и да го види как се отдалечава с момичето от пешеходната пътека. Ала, разбира се, това беше целта.

— Ще го обсъдим по-късно — заяви тя и го поведе към щанда за мъжка парфюмерия. Група отегчени продавачки се опитаха да ги нападнат, но Трейси подмина всички, освен една — най-възрастната, с най-майчинския вид. Продавачката се зае да пръска трийсет различни ухания върху различни места от тялото му: на китката, над китката, под лакътя, над лакътя и на шията. Трейси наблюдаваше как Джон се дърпа при всяко пръсване и ѝ хрумна, че откакто се запознаха в колежа, винаги е бил смотан, но някак симпатичен. Сега забеляза, че може би е надраснал смотаняшкия период. Кога се бе случило това? Дали сега, с няколко хубави дрехи, или по-рано, а тя бе пропуснала.

— Какво мислите? — постоянно питаше продавачката, съвсем не по майчински.

Всъщност, струпваше се малка тълпа продавачки. Трейси погледна Джон. Щом бе свалила грозната опаковка на смотаняк, той бе някак сладък и имаше нещо толкова мило в начина, по който приемаше

продавачката и съветите ѝ сериозно, че привличаше останалите. Беше твърде неопитен, за да знае, че модата в парфюмите се сменя по-бързо от всичко останало и че продавачките биха уверявали клиентка четиринайсети размер, че „наистина изглежда страхотно“ в пола десети размер. Както казваше гадната, но отракана мащеха на Трейси: „За тях лъжата е естествена като дишането“. Групичката им вече съдържаше и две по-млади жени, едната руса, другата кошмарно фалшиво червенокоса, които започнаха да флиртуват и да пърхат с мигли насреща му.

— Мисля, че е мъж, тип Арамис — издекламира русата.

— Как изглежда мъжът, тип Арамис? — поинтересува се Джон.

— Красив. Важен. И неженен. — Блондинката погледна Трейси.

— Тя сестра ли ви е?

— Не. Майка съм му — отвърна заядливо Трейси, после стрелна Джон, който изглежда се изчерви. — Търсим нещо много по-изискано от онова, което можете да ни предложите — отрязва ги тя и се обърна отново към по-възрастната жена.

Междувременно червенокосата бе взела лявата му ръка и я пощипваше, сякаш ронеше царевица. Джон ѝ се усмихна с някакво глуповато изражение. Трейси издърпа ръката му.

Продавачката вече бе изразходвала наличната кожа върху китките и ръцете на Джон. Тя взе някакво кристално шише и му се усмихна.

— Този може да ви хареса — каза. — Много е скъп, но според мен ще ви подхожда. — Пръсна парфюма на шията му и се обърна към русата. — Какво мислиш, Марджи?

Марджи моментално се приближи до Джон, залепи лице до гърдите му и подуши врата му. Трейси не можеше да повярва! Тези жени нямаха срам!

— Има пачули — заяви тя. — Никой не го използва от хиляда деветстотин седемдесет и четвърта.

— Връща се на мода — възрази Марджи, а после се обърна към Джон. — Надявам се, че и вие ще се върнете. — Той отново се изчерви.

На Трейси ѝ се стори, че губи контрол над положението, което не ѝ харесваше. Когато по-възрастната продавачка взе още едно шише и

започна да откопчава ризата на Джон, за да пръсне одеколон върху гърдите му, тя изблъска ръката ѝ.

— Вече имаме предостатъчно, от което да избираме — каза ѝ Трейси. Джон продължи да сумти като ловно куче, докато трите жени го гледаха алчно, но не смееха да го пипнат. Той изглежда се наслаждаваше на вниманието, докато изведнъж не започна да киха.

И не беше само едно кихане. Станаха три, после дузина. За нула време ги обля всичките с телесни течности. Дори русата се отдръпна. Трейси му подаде салфетка. Освободена от фен клуба, накрая избра „Лагерфелд“. Продавачките се зарадваха и въпреки кихането, Джон вдигна покупката над главата си като трофей. Ухили се и без да му казват, посегна за кредитната си карта.

На улицата той се натовари с повечето торби.

— Капнал съм — призна си.

— Да, пазаруването може да изтощи човек — съгласи се Трейси, но беше във възторг. И докато минаваха пред някаква кола, спряла на светофара, една по-възрастна руса жена вдигна слънчевите си очила, за да огледа Джон по-добре.

— Готов си — съобщи Трейси.

— Готов за какво? За няколко успокоителни и цял ден почивка в леглото?

В безопасността на „Джава, Колибата“ Джон, в част от новите си придобивки, и Трейси се настаняха на обичайната си маса, като се барикадираха с пакети. Моли се приближи, но Джон беше твърде изморен, за да вдигне глава за поздрав. Свали новите обувки от краката си. Вече го боляха.

— Какво правиш тук? И къде е Джон? — обърна се към Трейси Моли. За миг на Джон му хрумна, че може да е изчезнал от умора. Но приятелката му се усмихна, сякаш знаеше какво става.

— Това е нещо, което аз знам, а ти трябва да откриеш — подхвърли тя на келнерката, с нова имитация на Инсино.

Моли ѝ подаде менюто, после подаде друго на Джон. Когато той посегна да го поеме, тя спря, примижа и пое шумно въздух.

— По дяволите! Това си ти, нали? — Погледна Трейси с подновено уважение. — Браво, момиче! Гениално! — После пак се

обърна към Джон. — Стани, Пепеляшке. — Улови го за ръката, издърпа го на пътеката и го обиколи бавно.

— Боже мой! Изглеждаш убийствено. И на челото ти пише „беля“.

— Наистина ли?

— Страхотно! Откъде взе това фантастично сако? Ами първокласната риза?

Тъй като нямаше спомен откъде е въпросната риза, само сви рамене.

— Трейси ми помогна — призна той.

— Великолепно, по дяволите! Всичко ми харесва, освен очилата. Няма ли да му вземеш някакви тип Елвис Костело? — попита тя Трейси и я погледна с нещо подобно на уважение. — Взимам си думите назад. Не си безполезна — увери я тя. Погледна загрижено Джон. — Изглежда изморен.

Трейси поклати глава.

— Не. Очите му са твърде хубави. Ще сложи контактни лещи.

На Джон му се стори, че наистина е изчезнал от масата. Това ли имаха предвид жените, когато казваха, че мъжете ги „обективират“? Не беше сигурен дали му е неприятно, но се чувстваше странно.

— Трейси, не мога да нося тези неща. — Той свали очилата и потърка носа си.

— О! — възкликнаха едновременно Моли и Трейси.

— Дали е защото не може да фокусира очите си? — обърна се Моли към приятелката му. — Или очите му те пронизват?

— Не знам, но на мен ми харесва — изгука Трейси. — Трябва да се откажеш от очилата — отсече тя.

— Ще се блъскам в стените и вратите, ако не си нося очилата — изхленчи Джон.

— Страхотно! Белезите са истински магнит за жените — заяви Трейси и се изправи, отстъпи назад и го огледа от различен ъгъл. — Защо не искаш лещи? Опитвал ли си някога?

— Наречи ме луд, но не мога да понеса мисълта да си пъхам малки парчета стъкло в очите.

— Е, или ще носиш контактни лещи, или ще летиш слепешком, защото няма да носиш тези — произнесе се Трейси, като въртеше в

ръце очилата му. — Приличаш на новородено кученце, като мигаш така.

— На него му отива.

Притеснен, Джон почувства, че пламва и си взе обратно очилата. Тогава Моли забеляза мотоциклетната каска на масата. О, не ме питай за това, помисли си той.

— И мотор ли си взе, скъпи? — възкликна тя, задъхана като почитателка на „Бийтълс“ на Шей Стейдиъм.

— Не. Трейси каза, че трябва да нося каската, сякаш имам мотор.

— Това беше единствената ми отстъпка — обясни Трейси на Моли, необичайно бърбива със сервитьорката за разнообразие. — Освен това, сигурно ще се убие и ще съсипе целия ми труд.

— Благодаря ти за този състрадателен израз на загриженост за благополучието ми.

— Татуиран ли е? Или продупчен? — поинтересува се Моли.

Трейси пое разочаровано дъх и го издиша. Джон познаваше тази въздишка. Щеше да се опита да го придума на „Сузуки GS 1100“ до края на седмицата.

— Не пожела. — Погледна приятеля си. — Знаеш ли, никога не съм забелязвала колко гъста е брадата ти.

— Сигурно защото обикновено се бръсна два пъти на ден.

— Сериозно? — вдигна вежди Моли. — Това означава много тестостерон, мили.

Трейси се вторачи в него, замислена.

— Отсега нататък не можеш и да се бръснеш... освен веднъж на три дни — произнесе тя.

— О. Изпитаният номер на Джордж Майкъл — отрони Моли и кимна одобрително. — Ще свърши работа.

— Не мога — възрази Джон. — Не мога да отида на работа в този вид — изтерзан.

— Защо? Ще накара жените да се питат за личния ти живот — похотливо подхвърли Моли.

— Да. И тогава може да свъртиш такъв — добави Трейси.

В този момент Моли кръстоса ръце и ги погледна.

— Е, какво ще поръчате, жертви на модата? Никога не съм ви сервирала вечеря, така че съм любопитна.

— Ще взема само една бира — отвърна Трейси.

— Аз ще пия мокачино.

Приятелката му направи физиономия.

Моли отиде да донесе напитките. Трейси се наведе над масата.

— Наистина изглеждаш добре, Джон. И прояви такова търпение. Не се развика нито веднъж. За награда — замълча за по-голямо въздействие, — ще те черпя мокачиното. Може да ти е последното.

— Обещания, обещания — въздъхна Джон. Сега, когато това свърши, епизодът сякаш придоби известно очарование. Представи си Трейси и себе си след години, как си говорят: „Помниш ли онзи път, когато пазарувахме до припадък? По времето, когато не се пазаруваше изцяло онлайн?“.

Трейси стана от масата.

— Още уроци веднага щом се върна от дамската тоалетна... — Тя изчезна и Джон въздъхна с облекчение.

Моли се върна с поръчките им. Плъзна се на празното място срещу него и отново го огледа от главата до петите.

— Удивително, по дяволите — промълви тя. После взе ръката му. — Но, Джон, не мислиш ли, че това стигна твърде далеч? Може би е забавно да си поиграеш на модно ревю веднъж, ако те поканят на Оскарите или нещо подобно. Но да промениш цялата си личност... хм, на известно ниво трябва да е страшно.

— Особено когато се видя в огледалото или получа сметката си от „Мастъркард“ следващия месец — съгласи се той. — Но тази вечер пет или шест жени се обърнаха след мен. Досега никога не ми се е случвало.

— И аз никога досега не съм получавала цироза на черния дроб, но това не означава, че ще бъде хубаво да се сдобия, нали, скъпи? — отвърна Моли. — Искам да кажа, и какво, ако някое момиче те загледа сега? Това не си истинският ти, нали? — Замълча. — В известен смисъл това е предателство към самия теб. — Почака още минута, безмълвна, за да попият думите ѝ. Джон бе твърде уморен за подобен разговор. Просто седеше и разтриваше единия си крак с другия. Моли се огледа из ресторанта, сякаш това щеше да обясни какво има предвид. — Не искам да слагам прът в колелото, но ходил ли си във Фриуей Парк?

Фриуей Парк беше построен над магистралата. Беше красив, с водопади, големи тревни площи и тераси.

— Разбира се — отвърна Джон. — Гледах как го построиха.

— Е, аз никога не мога да се отпусна там — продължи Моли. — Независимо колко прекрасни и ведри изглеждат фонтаните и тревата, под тях кипи бясно движение в двете посоки. Това, което се опитвам да кажа, е, че няма значение дали ще се покриеш с хубава облицовка. — Щипна ръката му. — Пак си ти под тези дрехи. Помисли за това, което вие, американците, наричате „детето отвътре“. Не плаче ли?

— Нямам дете отвътре, Моли. Имам смотаняк и той танцува мамбо, защото смята, че току-що е научил вълшебните думи: „Сезам, отвори се“.

Тя поклати глава.

— Предвиждам, че в определен момент твойт смотаняк ще започне да се бори със страхотния тип отвън — предупреди го Моли. — Помни ми думите.

— Какъв свят! Момичето отива до тоалетната за две минути и нейната така наречена сервитюрка се превръща в психиатър-любител — извика Трейси. Приблужи се до сепарето и използва ханша си, за да прогони Моли. — Предателка! Въобразих си, че се държиш мило! Джон няма нужда от твоите лоши съвети по приложна психология.

— Права си. Получава повече от необходимото от теб.

Трейси не ѝ обърна внимание.

— Знаеш ли какво се сетих? Трябва ти ново име. Джон е неубедително, а Джонатан е тъпо.

— О! Идеално! Гардеробът и личността му не ти стигат. Дори името му трябва да се смени — възкликна Моли.

Трейси продължи да не ѝ обръща внимание.

— Имал ли си някога прякор?

— Татко понякога ме наричаше Джейсън, но според мен го правеше, защото забравяше истинското ми име — призна Джон. — А втората ми мащеха ме наричаше „напастта“.

— Не носи усещането за опасност и сексуално желание, което имах предвид — довери му Трейси. — Какво ще кажеш за Ерик? Винаги съм го смятала за сексапилно име.

— Виж, слез на земята. Не мога да си измисля съвършено ново име — възрази Джон.

Моли избухна в смях.

— Какво ще кажеш за Големия Полюляващ Се Пенис?

— Харесва ми — възкликна развълнувано Джон. — Или Големия Полюляващ Се Ричард за по-официални случаи.

— Стига да не е Малкия Ричард, скъпи — добави Моли. — Макар че от много места съм чувала, че бил много надарен. — Дали от умора, от нерви или от чувство за хумор, но Джон се присъедини към смеха ѝ.

Трейси пренебрегна и двамата.

— Трябва да има нещо...

— Трейси, няма да си сменя името — настоя Джон.

— Ами Джони? — попита тя. — Мъжете на име Джони са готини. Джони Деп, Джони Денджъръсли, Джони Кеш. Обличат се в черно и са неустойими. Разбивачи на сърца са.

— Да, като Джони Карсън — съгласи се Моли. — Или като Джони Холидей, френския свалач.

Той притихна.

— Хм, винаги съм искал да ме наричат Бъд^[2].

— Бъд? — повтори Моли. — Като на дърво? Не говориш сериозно.

— Не, като в телевизионния филм. Татко знае най-добре. Стар филм от шейсетте — обясни ѝ Трейси. — Аз исках да съм Принцесата.

— Е, това ти пасва идеално — иронично подметна Моли.

— Стига толкова — сръза я Трейси. — Значи, остава Джони. И сега, когато си достатъчно разхубавен, искам да излезеш сам и да започнеш да сваляш мадами.

^[1] Игра на думи: sole (англ.) — подметка, soul (англ.) — душа. — Б.пр. ↑

^[2] Игра на думи — bud — цветна пъпка на растение (англ.). — Б.пр. ↑

Стълпотворение от хиляда малки магазина се гушеха в сиатълския склон, а основният пазар за прясна храна в Сиатъл бе кошер от търговци и клиентите им. Но пазарът беше станал нещо много повече. Добре облечени юпита минаваха, избираха цикория или маруля за салатите си за вечеря, докато отпиваха кафе с мляко от картонени чаши с надпис „контрашпионаж“. Невероятно как еспресото се бе превърнало в манията на Сиатъл. Любителите на кафето имаха свой собствен език — Млечен път, гранде, тънко, с двоен каймак, полукофеиново. Джон винаги си го поръчваше на пяна, което означаваше, че температурата трябва да се доближава до точката на кипене. Макар да беше роден и израсъл в града, все още не знаеше имената на повечето специални напитки с кафе.

Като повечето кореняци на всеки град, Джон не се възползваше от онова, което Сиатъл можеше да предложи. Никога не се бе качвал на ферибота Бремъртън, точно от другата страна на Пайк Плейс, все още не беше влизал в „Икспириънс Мюзик Проджект“, никога не се бе разхождал в Гес Уърк Парк и избягваше пазара, отчасти защото когато беше по-малък, мястото бе по-западнало и там често се навъртаха моряци от флота — магнит за проститутките. При многото работа и малкото си срещи, Джон от години не беше стъпвал на Пайк Плейс. Когато не работеше, той висеше в „Метрополитън Грил“, любимото място на всички служители в „Майкро/Кон“. Тук, обаче, имаше азиатки, облечени в „Гучи“, офицери от флота и няколко хипита, навлекли дрехи, които сигурно бяха извадили от дрешниците на майките си, афроамериканец, който носеше тюрбан и имаше папагал на рамото, както и обичайните туристи. На Джон му се зави свят.

Но беше тук, за да „сваля мадами“, съгласно заповедта на Трейси. Застана пред будката за сладкиши. Е, няма по-добър момент от сегашния. Една блондинка, ниска, слаба и цялата в сиво, стоеше отвън. Изглеждаше приятна, затова той се опита да привлече вниманието ѝ.

Тя, обаче, избягваше погледите му и Джон се отказа. Освен това русокосите са студени, реши той.

Огледа се и забеляза висока брюнетка в джинси и зелен пуловер. Тя също изглеждаше като добра компания — докато не се усмихна. За момент Джон се запита колко червило изяжда средностатистическата жена за една година. Една гилза? Две? Какво имаше вътре, все пак? Червена боя номер две? Той ядеше ли го, когато целуваше някое момиче? (Не че напоследък е бил изложен на опасността от отравяне.) Червилото върху зъбите, реши Джон, определено бе потрес, но тя му се усмихна. Насили се и се приближи до момичето. Сега какво? За миг го обзе паника. Защо не си бе подготвил някакво изречение, поздрав, някаква реч. Господи, стоеше там, а устата му се разтваряше като на гупа. *Мисли, Джон, мисли.*

— Знаете ли колко е часът? — успя да попита накрая.

Усмивката на брюнетката угасна. Огледа го от главата до петите.

— Не — отвърна, обърна се и се отдалечи.

Сконфузен, Джон се завъртя пред входа на магазина за свещи. Господи, какъв смотаняк съм! После се залута към трета жена, този път малко по-възрастна и може би малко по-непривлекателна.

— Знаете ли времето?

— Кое време? — попита жената, намигна и повдигна вежди в същата лоша имитация на Граучо Маркс, която правеше Трейси. Джон замръзна за миг, без да очаква отговор. Но когато изпадна в идиотско мълчание, тя сви рамене и отмина.

В другия край на пазара Трейси, Лора и Фил се лутаха в тълпата около раздела за морски храни.

— Това място е мечта за всеки готвач! — възкликна Лора.

— Да, но е кошмарът на изморения музикант. Това е капан за туристи. Ако познаваш някой простак с прилична работа, ще го срещнеш тук в неделя сутрин.

— Не му обръщай внимание — каза на приятелката си Трейси. — Само погледни тази храна. Може би ще започнеш работа в Сиатъл, вместо да се връщаш. — Изкиска се. — Чакай да видиш рибата.

— О, господи. Не и риба — простена Фил. — Следващата спирка ще бъде фонтанът.

— Какъв фонтан? — поинтересува се Лора.

— Онзи в Сиатъл Сентър. Водата е хореографски оформена според музиката — обясни Трейси. За наказание на Фил добави: — Ще отидем там след Подземното пътуване, но преди „Икспириънс Мюзик Проджект“.

— О, добре, добре, мамо — подхвърли Лора. — Но какво ѝ е толкова страхотно на рибата? Добре подбрана ли е?

— Всичко е в доставката — отвърна Трейси, хвана я под ръка и я поведе към центъра на рибарските павилиони.

Лора вдигна очи към табела, която гласеше: „ПАЗЕТЕ СЕ ОТ СКАЧАЩА РИБА“.

— Шегуват се, нали? — попита тя. В същия миг пищяща продавачка отблъсна една камбала от касата в средата на сергията. Едва не шляпна Лора по главата. — О, боже мой! — извика тя.

— Добре, вече видя рибата. Сега може ли да се приберем вкъщи? — обади се Фил. — Да се връщаме в леглото. — Прозя се.

Трейси видя, че Лора се притесни. Прииска ѝ се да ритне гаджето си.

— Хей, слушайте — предложи Лора. — Не искам да ви преча. Аз мога да се помотая, а вие двамата да останете сами в апартамента този следобед.

— Не бъди глупава. Обичам да правя това. Ако се нуждая от уединение, мога да отида във Фил.

— Не, не можеш. — Той пак се прозя. — Боби доведе някаква група. Разположили са се в моята стая.

— Не става въпрос за това — възрази Трейси. — Въпросът е, че ти показваме Пайк Маркит и се радваме, че си тук. — Тя подчерта множественото число и хвърли предупредителен поглед на Фил.

— О, да — подхвърли Лора. — Голяма радост за Фил. Ще разгледам магазина за свещи още веднъж. Някакъв смотаняк се опита да ме свали там. Може да ми провърви втори път.

— Добре. Ще се видим след малко — отвърна Трейси, докато Фил я задърпа в противоположната посока.

— Това наистина беше грубо — ядосано му каза тя.

— Кое? — попита Фил. — Прозявката ли?

— Да изтърсиш, че искаш да се прибиращ. — Как би могла да му обясни, че не е любезно да се прави на романтичен пред Лора?

Господи, приятелката ѝ сигурно щеше да тъгува за Питър.

— Хей, снощи работих до късно — напомни ѝ Фил, сякаш не го знаеше.

— Да, но тя е моя приятелка. И апартаментът е мой.

Фил я прегърна и понижи глас.

— И леглото е твое, но хайде двамата да се гушнем в него. — По гръбнака ѝ премина тръпка. Тогава, сякаш усетил слабостта ѝ, той се наведе и целуна ухото ѝ.

— Фил, този следобед трябва да работя. Наистина трябва да измисля няколко оригинални идеи.

Той постави ръце от двете страни на лицето ѝ. Трейси обожаваше този жест.

— Аз имам някои оригинални идеи.

— Не и такива, за които мога да пиша в „Сиатъл Таймс“ — отвърна тя и се разсмя. Не можа да се сдържи.

Като я прегърна през раменете, Фил я поведе към вратата до купищата омары. Трейси вдигна поглед и забеляза през омарите фирмено яке на „Майкро/Кон“. Надникна през витрината. Джон. Бе забравила, че му е казала да се „пусне“ на лов. Изглеждаше самотен и мрачен. Тя излезе от магазина. Джон я забеляза, разведри се и се приближи до тях двамата с Фил.

— Здравейте, приятели!

— Здравсти! — възкликна Трейси.

— Здравейте! — повтори Джон.

Фил не си направи труда да го поздрави.

— Не ти ли казах да забравиш боклуците на „Майкро/Кон“?

— И якето ли? — учуди се той. — Но аз си обичам Майкро якето!

— Джон, скъпи, трябва да ги накараш да вярват, че *нищо* в теб не е „Майкро“ или Микро — заяви Трейси с наставнически глас. — Освен това, ти какво си? Човек или билборд?

— Каква е разликата? — попита на свой ред Джон. — Новите дрехи са твърде объркващи. Все още не съм сигурен кое с кое отива. И вчера видях Саманта в службата, но въпреки новите дрехи, тя ме отвя.

— Не се тревожи — заяви Трейси с глас, с който вероятно искаше да му вдъхне увереност. — След две седмици ще се моли да я видят с теб. Ще трябва да... — Настъпи пауза, сякаш дори тя —

неговата почитателка и духовна наставница, — не можеше да си представи сценария. Но беше истинска приятелка. — Ще ти трябва ограничителна заповед, за да я държиш настрана — предсказа тя.

— Да. Просто ме наречи Томи Лий Делано — пошегува се Джон. Фил се изхили.

— Като че ли можеш да свалиш мацка като Памела Андерсън. Виж, ще запаля една цигара. — Без да изчака за отговор, Фил пое надолу по редицата. Трейси си позволи малка сподавена въздишка, докато наблюдаваше отдалечаващия се гръб на гаджето си. Подобно на някаква друга жена, както забеляза.

— Голяма беля е, но има хубаво дупе, нали? — обърна се тя към Джон.

— Не съм специалист, но онази червенокосата изглежда мисли така.

Трейси проследи Фил, сви рамене, сякаш не я беше грижа, спря пред сергията със зеленчуци и пресилено внимателно започна да избира домати.

Джон наблюдаваше Фил, който с лекота заговори червенокосата, която го бе загледала. Запита се дали задника на Фил изглежда много по-добре от неговия или имаше нещо друго, което привличаше вниманието на жените.

— Как го правят хората? На мен ми е трудно, но за някои е толкова лесно — промълви Джон, като продължаваше да следи Фил.

— И аз се питам същото. Но Лора готви от дете. — Джон осъзна, че той говори за Фил, Трейси говори за Лора. Любовта беше сляпа. — Не е само инстинкт; овладяно умение е. Баща ѝ я научи. И тя иска да ме научи. Трябва ти зрял, но твърд домати. — Джон видя как червенокосата извади цигарата от устата си и я подаде на Фил. Той я взе и я пхна между собствените си устни. Червенокосата заприлича на червен домати. — Освен това трябва да бъде много червен. Защото трябва да е сладък.

Джон излезе от бляновете си.

— Не знаех, че в доматите има толкова тънкости. Какво ще правиш? — попита той, макар че не го интересуваше.

— Сос за спагети, Фил не обича да яде консервирани работи.

О, господи! Не разбираше ли?

— Фил! Забрави за Фил. Трейси, ти си пълен идиот. Заслужаваш някой... хм, някой много по-добър. — Джон повиши глас и викна Фил, който тъкмо оставяше червенокосата, очевидно за да се върне при Трейси. — Знаеш ли какъв излезе коефициентът на интелигентност на бас китариста? — попита той.

— Тц — изсумтя Фил.

— Като на едва проговорило бебе — отвърна Джон и погледна към Трейси за реакция. Тя се изкиска, но се прикри, като постави в кошницата кесия домати. — Как се нарича бас китарист с половин мозък?

— Надарен — процеди Фил. — Вече съм ги чувал тези от момчетата.

— Не си чувал това. Току-що го измислих. Каква е разликата между китариста и прасето? — Трейси го предупреди с повдигане на веждата, но на Джон не му се спираше. Обърна се към Фил. — Прасето няма да стои будно цяла нощ в опити да изчука китариста. — Хвърли поглед към Трейси. — Това не се отнася за тук присъстващите — добави той, сякаш така щеше да оправи нещата.

Фил показва на Джон среден пръст.

— Схванах намека — заяви той и се отдалечи.

— Добре — обади се Трейси и го изпрати с поглед. После се обърна към Джон. — Моля те, не го дразни — помоли го тя и замълча за момент. — Знаеш ли, исках да поговоря с теб за една идея, която Маркърс отхвърли. Но започвам да се замислям дали да не напиша независима статия и да я изпратя в други вестници.

— Това е страхотно — възкликна Джон. — С какво мога да ти помогна? Да я прочета, да я редактирам или...

— Нямах предвид точно това — отвърна Трейси. — По-скоро исках да я завъртя около теб.

— Какво? Още един очерк? Не съм достатъчно интересен... освен ако проектът „Пърсифал“ успее. Тогава ще бъда на първа страница на всички технологични рубрики в страната. Не се тревожи, ще дам изключителното интервю на теб.

Сутринта не вървеше добре. Джон вярваше в срещата очи в очи с действителността, колкото и неприятна да е тя. Затова най-напред три жени го отрязаха, якето му беше разкритикувано, трябваше да наблюдава как един кретен успява там, където той се бе провалил, и сега вбеси най-добрата си приятелка. Сякаш това не беше достатъчно, ами се зададе и ново неудобство.

Джон прикова ужасен поглед в зеленчуците. Срещу тях, понесла пълна кошница, се носеше брюнетката от магазина за свещи, онази, която го бе изгледала злобно. Сега се усмихваше с такава дружелюбна усмивка, че за момент стана много хубава. Тогава Джон осъзна, че не гледаше него. Усмихваше се на *Трейси*. Господи! Беше лесбийка. Това обясняваше...

— Хей, поздравления. Да не си заменила Фил за нов модел? — възкликна тя.

Джон погледна към *Трейси*. Приятелката му обърна внимание на брюнетката, но определено не изглеждаше изненадана. Сигурно се познават, реши той. Брюнетката го огледа от главата до петите.

— Изглежда ми познат — отсече тя. — Струва ми се, че веднъж се опита да играеш на „Двайсет въпроса“ с мен. — Усмихна му се. — Е, предполагам, че *Трейси* ти е отговорила правилно. Поздравления. Тя е страхотно момиче. Наложил ли се да убиеш Фил, за да я забършеш? Или просто му даде няколко долара?

— За какво говориш? — учуди се *Трейси*, но Джон имаше кошмарното чувство, че знае. — Да не мислиш, че той е...

— Нищо не мисля — внимателно отвърна брюнетката. — Изобщо не мисля. Просто изглеждате добре заедно. Но ти да не си ням?

Джон беше по-зле от ням. Беше безмълвен, вцепенен в неудобството, което бе изпитал единствено онзи път, когато сънува, че е гол на сцената и си е забравил репликите. Защото, с растящ ужас, той осъзна, че се бе опитал да свали най-добрата приятелка на *Трейси*.

— Лора, Джон. Джон, Лора — обяви *Трейси* над количките със зарзавати.

— Знаменитият Джон — изгука Лора и едва сдържа смеха си.

Трейси можеше да се закълне, че Джон се изчерви. Господи, невъзможен беше! Не можеше дори да се запознае с някоя нейна приятелка, без да реагира така, сякаш се е случило кой знае какво.

Трейси се опита да си припомни дали в колежа е бил толкова задръстен.

— Знаменитата Лора. Ти си готвачката от Сакраменто, нали? — промълви Джон, все още с червено лице.

— Тя изпълнява поръчки за посрещане на гости — поправи го Трейси. Не искаше тези двамата да се скарат.

— Изглежда, че пак съм прекъснала нещо — обади се Лора в настъпилото мълчание.

— Тъкмо говорехме за писането на Трейси. Колко хубаво можеше да бъде.

— Ха! *Можеше* е точната дума — отбеляза Трейси и въздъхна.

— Не си виновна, че материалите ти ги кълцат, докато не умрат от загуба на кръв — защити я Джон.

— Ами, мога да напусна.

Трейси забута количката си към следващата редица. Лора се ухили на Фил, който се присъедини към тях, с още една изпросена цигара в устата.

— Ще станеш страхотна журналистка. По-добра от Анна Куиндлън — заяви Джон.

— Коя е Анна Куиндлън? — попита Фил.

— Просто една журналистка, спечелила „Пулицър“ — отвърна Лора. — Сега е преминала на романи.

Фил сви рамене.

— Не чета комерсиални неща — подхвърли той.

— Трейси, наистина трябва да напишеш нещо независимо, нещо, с което можеш да се гордееш — продължи Джон, сякаш прекъсването на Лора и Фил не бе съществувало. — Баща ти ще ти пише почитателски писма, а всички хлапета от факултета по журналистика ще ти изпращат автобиографиите си.

Трейси се вторачи в него. Каквото и да ставаше, Джон винаги я насърчаваше.

— Престани! — възкликна Фил.

Трейси онемя от гнева му, но не искаше да го дразни. Знаеше, че е потиснат от факта, че наскоро го бяха отхвърлили в някакво литературно списание. Разбира се, неговите работи бяха толкова различни от нейните. Неясни и отвлечени. Но най-добре да не говорят много за писането ѝ. Само го настройваше против себе си. Фил не го

взимаше сериозно, както и тя самата, защото пишеше само комерсиални глупости, в края на краищата.

— Лора, бял или бермудски лук използваш в доматиения си сос? — попита Трейси, за да смени темата.

— Предпочитам кромид.

Фил пак се измъкна. Трейси не се сдържа и въздъхна дълбоко. Насочи се към лука. Джон и Лора я последваха мълчаливо. Трейси хвърли лука в кошницата и заедно с Лора пое към следващия щанд.

— Вижте, трябва да взема някои неща. Ще се видим по-късно — обади се Джон.

Трейси бе изненадана, защото приятелят ѝ обикновено се залепваше плътно за нея. Понякога се налагаше да му прошепне, че трябва да си отиде, за да може тя да прекара малко време сама с Фил.

— Е, довиждане. Беше ми приятно да се запознаем, Лора.

— Подобно — подхвърли през рамо Лора. — Информирай ме от време на време за времето.

— Ако видиш Фил, кажи му, че съм готова да тръгваме — извика Трейси зад гърба му. Двете с Лора го проследиха как се отдалечава.

— Е, значи това е Джон — каза приятелката ѝ. — Мисля, че е някак готин, по стеснителен начин.

— Джон? Готин? Сигурно — съгласи се Трейси. — Но дали е достатъчно готин, за да си уреди среща?

— Ами, държи се като смотаняк. Колко работа си свършила вече върху него?

— Току-що поставих началото — призна Трейси.

— Защо не е по-самоуверен? — учуди се Лора. — Умен е и има хубави рамене.

— Прекалено умен е — прецени Трейси. — Нали знаеш, започваш да си мислиш, че е твърде умен, за да е подходящ за теб. Не е имал баща — добави тя. — Смятам, че това много разваля мъжете, да ги отгледа майка им.

Лора я изгледа и вдигна вежди.

— Колкото се развалят отгледаните от бащите момичета? — попита тя Трейси.

Трейси поклати глава така, както правеха в гимназията.

— Добре. Оттеглям аргумента си — съгласи се. — Не трябваше да обобщавам, но схващаш основното.

— О, да, схващам основното. Но дали ти го схващаш?

Трейси сви рамене.

— Какво? — попита тя.

Лора се разсмя и я улови за ръката.

— Ти си загадка за себе си — довери тя на най-добрата си приятелка.

Трейси седеше на масата срещу Джон и го наблюдаваше така, както художникът съзерцава празно платно. Е, помисли си тя, всъщност щеше да е по-лесно, ако приятелят ѝ бе бяло платно. Дрехите му бяха много по-добре — черна тениска „Армани“, стилно кожено сако и чифт „Ливайс 501“, — но нещо не се връзваше. Смотаняшката му подстрижка, очилата, дори стойката му все още миришеха на тъпотия. Знаеше какво щеше да си поръча Джон, как щеше да го изяде. Определено не беше секси. Може би Фил е прав, каза си тя. Никога няма да спечеля облога, да не говорим за статия за това начинание.

Е, никога не се бе страхувала от предизвикателствата. Не беше лесно да специализира, нито да си уреди работа в „Сиатъл Таймс“. И тази задача нямаше да е лесна. Трейси въздъхна.

— Добре — каза на Джон. — Хората, които излизат, често ходят на ресторант, затова трябва да си подготвен.

— Как? — попита той. — Взел съм си кредитната карта „Ем Екс“.

— Не, не. Имам предвид, подготвен да се държиш... както трябва. Жените забелязват всичко. Трябва да внимаваш какво ядеш. — За по-голямо въздействие го записа на самозалепваща се бележка.

— Какво ям? — повтори Джон. — Какво искаш да кажеш?

Трейси въздъхна отново, после започна сериозно.

— Повече никога няма да поръчваш яйца на очи или салата с майонеза. Яйцата на очи не са секси.

— Виж, истината е, че дори не обичам яйца на очи — призна той. — Просто обичам, когато Моли крещи: „Адам и Ева на сал“. Звучи толкова романтично.

— Само за теб — срязва го Трейси. — Яйцата на очи са за инвалиди или за бебета, не за мъже.

Джон се вторачи в тавана, сякаш някой можеше да е написал разрешение за яйца на очи върху него. Отчаян, попита:

— Добре, какво не ѝ е наред на салатата? Дори не ям пилето. И обичам тази салата.

— Но повече обичаш да си уредиш втора среща — промърмори Трейси, като се облегна на масата.

Джон трябваше да се съгласи.

— Няма място за спор.

Приятелката му се усмихна. Момчето беше силно мотивирано, както и изпълнено с уважение. Може би с една мощна доза от двете, пръчката на нейното неодобрение и моркова на секса, щеше да го вкара в правия път.

— Добре, ето какво трябва да разбереш: важно е какво жените *виждат*, че ядеш, особено когато те преценяват за пръв път. — Облегна се на перваза. — Храненето е като секса: искаш да създадеш впечатлението за сила и сдържаност. Спонтанност, но с известна грижа за здравето. — Джон я съзерцаваше; всичко това звучеше добре, но объркващо. Трейси замълча. Бе впечатлена от себе си също като Джон. Записа почти всичко на още една бележка. После си спомни с кого си имаше работа и вдигна очи, с ужасено изражение на лицето. — И, за бога, не им казвай, че си пълен вегетарианец.

— *Не* съм пълен вегетарианец — проплака той. — Обяснявал съм ти. Пълните вегетарианци не ядат млечни продукти или яйца. Аз съм бял вегетарианец.

Трейси превъртя очи.

— Както и да е. Просто не им казвай. — После, тъй като го познаваше твърде добре, продължи: — И не посочвай разликата. Запомни, ти не си учител; ти си секс машина. — Кимна и написа: „Учител — не. Секс машина — да“ на още една самозалепваща се бележка.

— И какво точно си поръчва една секс машина за ядене? — поинтересува се Джон. — Сурово месо?

От края на полезрението ѝ Моли, която до този момент бе седяла над собствената си вечеря на задната маса, сега стана, забеляза ги и се приближи към тях. Трейси се подготви за обичайната враждебност.

— По дяволите — възкликна сервитьорката и вдигна вежди почти до косата си. — Ти преобърна моя свят. — После, и Трейси знаеше, че го прави, само за да я дразни, се наведе и целуна Джон по

устните. Той ѝ се усмихна. Трейси трябваше да признае, че е някак сладък, дори с тъпите очила.

Е, беше по-лесно да се присъедини към нея, отколкото да ѝ сърба попарата.

— Моли, би ли ни помогнала? — започна тя. — Престори се на сервитьорка.

— Разбира се, скъпа. Ако ти престанеш да се преструваш, че ще ми оставиш бакшиш. — Моли се изправи още по-високо, изпъна рамене и вирна напред внушителния си гръден кош. С тънък глас изпя: — Казвам се Моли. Ще ви обслужвам тази вечер. Специалитетите ни са лазаня със зеленчуци и телешко с „Пармезан“, а водата ни е чешмяна. Да ви донеса ли нещо за пиене за начало?

Джон се разсмя. Това ядоса Трейси. В края на краищата, тя взимаше тази работа насериозно. И защо Моли винаги флиртуваше с него? И защо на Джон му беше толкова приятно? Моли бе твърде стара и... мъже! Трейси просто подмина цялата глупава история.

— За мен мокачино, моля — поръча Джон.

Трейси насочи палци надолу.

— Не. Отсега нататък ще пиеш само бира, бърбън или кафе — черно.

Веждите на Моли отново полетяха нагоре.

— Мразя черно кафе! — възпротиви се Джон.

— Не толкова, колкото мразиш да бъдеш без гадже — напомни му Трейси.

— Шах и мат — съгласи се Джон и се обърна, за да погледне Моли, сви рамене и направи физиономия. — Ще пия бира.

— Може ли да видя личната ви карта? — поиска Моли, за ужас на Трейси. Джон вече посягаше за портфейла си, когато келнерката добави: — Шегувам се!

Трейси бе готова да избухне в плач. Или в смях. Да му проверят документите на среща, о, боже! Погледна го в смисъл, възможно е. Въздъхна.

— И аз ще пия една. Искаш ли и моята лична карта? — попита тя Моли.

— Мечтай си, скъпа. Е, това истински бири ли са или наужким?

— Аз ще взема истинска — отвърна Джон.

— Както желаяш — заяви Моли и се отдалечи към бара, за облекчение на Трейси. Продължи да гледа в менюто.

— Сега, да се върнем към етикета на храненето — започна тя. — На масата си и разглеждаш менюто. — Демонстрира го. — Тя поръчва телешко с „Пармезан“. Ти какво правиш?

— Разказвам ѝ как се отглеждат всъщност телетата?

— Не! Нищо от твоите политически лекции — предупреди го Трейси.

— Добре, добре. Това беше уловка, нали? Провалих се — призна Джон. — Нека да опитам още веднъж. — Замълча, обмисли въпроса и започна, като понижи глас в дълбок бас: — Казвам: „Звучи добре. И аз ще поръчам същото“.

Трейси го стрелна с видимо неудовлетворение. Поклати глава.

— Не, няма. Поглеждаш я остро, вдигаш вежди и казваш: „Хей, наистина ли ще вземеш *това*! Не е ли малко... тлъсто за теб?“.

Джон се вторачи в нея с недоумение за момент, сякаш очакваше да бие камбана.

— Защо да го казвам? — учуди се той.

— За да определиш тона. За да я поставиш в неизгодна позиция. За да ѝ намекнеш, че вече си мислил за бедрата ѝ. За да я накараш да си помисли, че бедрата ѝ може би не са достатъчно хубави за теб.

— Всичко това става, когато кажа, че телешкото е „тлъсто“? — попита Джон, а гласът му направо пресекваше.

— Разбира се — увери го приятелката му. — Жените — всички жени в *тази* страна — се мислят за прекалено дебели. Всяка хапка, която поглъщат, е съпроводена с чувство за вина. Използвай го.

Моли пристигна с две бири и две празни чинии.

— Слушах ви вас двамата. Нека да изясня нещо. В момента съм истинска сервитьорка и нося истинска бира, но освен това се преструвам на сервитьорка и нося храна наужким, но не телешко с „Пармезан“. — Моли постави две празни чинии пред тях. Погледна Трейси. — Кафка не е стигнал до теб.

— Не ѝ обръщай внимание — изкомандва Трейси. — И така, какво казваш на сервитьорката?

Джон се поколеба.

— Нищо. Ти току-що ми каза да не ѝ обръщам внимание.

— Имах предвид да не обръщаш внимание на *Моли* — поясни Трейси, напълно объркана. Искаше ѝ се Моли да престане с тези летящи вежди и да се махне. — Ето какво правиш с престорената сервитьорка: казваш, „Чакай малко. Стой тук“. После се обръщаш към гаджето си: „Няма ли тя най-красивите очи, които си виждала някога?“.

— Крайно време беше да ги забележиш — съгласи се Моли.

Джон се вторачи в приятелката си така, сякаш току-що му бе казала да целуне жаба или нещо подобно.

— Чакай малко. Казваш ми да направя комплимент за очите на гаджето ми пред сервитьорката?

Трейси нетърпеливо поклати глава.

— Не, не! Казвам ти да направиш комплимент за очите на *сервитьорката* пред *гаджето* си. Това или наистина ще я вбеси, или ще я омагьоса. Или и двете. — Прекрати за миг наставленията и се замисли. — Както и да е, жените често не правят разлика между двете.

— Аз правя — обади се Моли.

Трейси се тупна по челото.

— Добре. Моли прави. Но ти не излизаш с Моли. — Прииска ѝ се сервитьорката да се махне веднъж завинаги. Не се притесняваше толкова от съветите си, когато беше сама с Джон. Но пред Моли изглеждаха толкова нелепи. — И така — продължи Трейси, — говоря за нормални жени. Сега ще разгледаме изящното изкуство на комплиментите. — Спря за момент, за да надраска „Комплименти“ върху бележките си.

— Защо не може аз да си водя бележки? — проплака Джон.

— Защото само чиновниците си водят бележки — срязва го Трейси. Трябваше да му разкаже за идеята си за статия, но... е, може би по-късно.

— Но ти...

— Виж, просто се съсредоточи.

— Но има толкова много.

Трейси трябваше да се съгласи по този въпрос. О, никога няма да спечеля облога, помисли си тя.

— Добре, за начало, по-лесно е да изброим какво да *не* казваш. Като начинаещ, никога не казвай на момичето, че тя има хубави очи.

— Защо? — намеси се Моли и за ужас на Трейси, се настани удобно в сепарето зад тях.

— *Всички* казват на момичетата, че имат хубави очи — обясни му Трейси. — Кой няма хубави очи? Телетата имат хубави очи.

— Да, но не мислиш за това, когато ядеш телешко, нали? — възмути се Джон.

— Би ли оставил телешкото на мира? — ядоса се Трейси. — Номерът е да избереш нещо малко, някаква миниатюрна подробност. *Това* ги разтапя.

Джон се замисли за една-две минути. Тя го наблюдаваше със затаен дъх, като се надяваше за добро попадение. Но изражението му остана объркано.

— Какво например? — попита накрая.

Трейси издиша с отчаяние.

— Прояви творчество. По цял ден го правиш в службата. В това те бива.

— Да — намеси се Моли. — В университета няхахте ли курсове по Творчески комплименти?

Слава богу, Джон не обърна внимание на Моли и се съсредоточи върху Трейси. Тя се взираше в очите му, които в действителност бяха наистина хубави — светлокафяви — и миглите му бяха толкова дълги. Трейси се запита, не за пръв път, защо дългите мигли толкова често отиваха напразно в мъжете. Гаджето ѝ в гимназията имаше мигли като тези на Джон. Първия път, когато се гушкаха, бе покрил цялото ѝ лице с пеперудени целувки. Странно. Не се беше сещала за Грег или за това от години. Беше толкова сладък, изобщо не приличаше на Фил.

— Помогни ми само малко. Подбутни ме в правилната посока — помоли я Джон. — Например, да кажа ли: „Какви здрави и остри предни зъби имаш“?

— И ще ухапят ръката, която ги храни, скъпи — предупреди го Моли.

— Това е общата идея, но... не знам. — Трейси въздъхна. — Виж, трябва да развиеш усет за това. Избери едно-единствено качество. Веждите ѝ, кожичките около ноктите ѝ.

— Кожички? Какво е това?

Джон видя как на лицето на Трейси се появи някакъв замечтан израз.

— Онова момче в гимназията — приятелят ми Грег, — веднъж ми каза, че имам красиви кожички около ноктите. Нямах представа за какво говореше. Но това, че забелязваше подобни неща, беше толкова... толкова внимателно. — Тя поклати глава, после го погледна. — Беше секси.

Моли протегна собствените си ръце, проучи ги, а после разгледа тези на Трейси.

— Знаеш ли, неприятно ми е да призная — заяви тя, — но ти *наистина* имаш красиви кожички около ноктите. — Обърна се към Джон. — Добра е — похвали я тя. — Луда за връзване, но добра.

Трейси се усмихна.

— Това е. Сега е време за видео.

— В този час? Трейси, не мога да гледам филми. Имам цял куп работа за вършене.

— Част от обучението ти е — заяви приятелката му. Стана и излезе, като отново го остави да плати сметката и да хукне след нея.

След полунощ сиатълската вечер беше мека. Въздухът бе натежал от влага, както обикновено, но умерената температура го правеше нежен като ласка. Това беше онзи момент нощем, когато човек или се поддаваше на умората, или се ободряваше и излизаше навън да се весели. Но тях ги чакаше работа.

— Хайде — подвижна Трейси и ускори крачка.

— Стига — обади се Джон. В светлината, която се лееше от големите прозорци на „Джава, Колибата“, вече изглеждаше много подобрен. Трейси не можеше да не се гордее с творението си. Ако човек вярваше в Библията буквално, на Бог са му били необходими шест дни, за да сътвори света. Трябва да е бил мъж, защото вижте какво можеше да поправи сам-сама жена за няколко часа вечер: Джон стоеше с широко разкрасени крака на мокрия паваж, с ръце, разперени встрани от тялото. Може би все още имаше стойката на смотаняк, но не и вида на такъв. Трейси знаеше, че приятелят ѝ е висок метър и седемдесет и осем — и вероятно единственият мъж в Америка, който бе с тази височина и не лъжеше, че е метър и осемдесет, — но сега изглеждаше висок. Нейното решение в облеклото го бе превърнало в сбор от вертикални черти. Джинсите му, прилепналата към гърдите тениска, дължината на сакото му — всичко придвижваше погледа нагоре, сякаш той бе някаква дълга тъмна колона. Единственият хоризонтал беше линията на раменете му. Слава богу, че имаше рамена. А деликатните подплънки на сакото му придаваха още малко ширина в раменете.

Жалко за главата. Не че бе грозен, но подстрижката, очилата, дори начина, по който някак виреше главата си напред, сякаш искаше лицето му да стигне някъде преди останалото му тяло, разваляше работата ѝ. Трябваше му небрежна прическа, както и номера с панталоните. Е, Рим не беше построен за един ден, каза си Трейси, като отдаде на Бог малко повече уважение, а на себе си още малко време. Джон, разбира се, нямаше представа, че му се възхищаваше. И

това трябваше да се промени. Този човек сякаш нямаше никакви радарни рецептори. Какво според него правеше Трейси, докато стоеше на мокрия тротоар и го съзерцаваше? Медитираше? Преглеждаше наум някаква рецепта?

— Стига — повтори той. — Прибирам се у дома.

— Не, не — възпротиви се Трейси, като леко повиши глас. — Само още едно нещо.

Джон поклати глава.

— Трейси, оценявам всичките ти усилия и наистина съм ти благодарен, но просто не мисля, че мога да понеса още една критика тази вечер — заяви той.

Тя се разсмя.

— Не се тревожи. Просто ще се поразходим и ще ти възложим задача за домашно.

— Още домашно? — възкликна Джон с пресекващ глас. — Трейси, излязох от работа преди седем. Не мисля, че съм го правил, откакто постъпих в „Майкро/Кон“. Това се смята за половин работен ден там. Освен това, обикновено работя по два-три часа вкъщи. Което очевидно не съм направил, но работата ме чака. Преди няколко дни ти и всички продавачки в Сиатъл и околността се смяхте на обувките, косата, очилата и бельото ми. За три часа похарчих повече пари, отколкото съм похарчил през последните три години, и това включва покупката на апартамента ми. А сега... — В гласа му се чу потрепване, което Трейси не успя да си обясни съвсем. Или беше истинска умора, или много хубаво раздразнение. — И сега ми казваш, че ще има домашно?

Вместо да му отговори, Трейси закрачи по тротоара. Реши, че преди да стигне до ъгъла, Джон ще я е настигнал и, сигурен като смъртта и данъците, той беше там — за разлика от Фил, който винаги търсеше всяка възможност да изklinчи и да избяга, и който вероятно дори нямаше да си е вкъщи, когато му се обади. Всъщност, разсъждаваше Трейси, докато Джон някак нацупено крачеше до нея, напълно можеше да се разчита, че на Фил не може да се разчита.

Изведнъж я заля обич към Джон и надеждността му, към кучешката му преданост. Трейси улови облечената му в кожа ръка, стисна я и двамата продължиха в мълчание няколко минути.

— Да ме продупчат ли ме водиш? — попита той с много тънък гласец. — Моля те, кажи не.

Трейси се засмя и сви към вратата на „Даунтаун Видео“.

— Стигнахме — съобщи тя. — Изобщо няма да боли.

— Да. Когато бях малък, същото казваше зъболекарят, преди да натисне мекия, нежен нерв. Като стана дума за това, защо влизаме тук? Да не би току-що да осъзна, че Фил ще умре, ако не гледа още веднъж „Криминале“?

— Да. Искам да замразя мозъка на горкия Марвин, до състоянието преди „Положението с Бони“, както правят твоите тъпи приятели. — Трейси подмина презрително обичайните всеядни, скупчени около новите заглавия.

Джон, зареден с нова енергия, я настигна пред раздела с приключенските филми.

— Хей, това не е честно. Моите тъпаци тъкмо се захванаха с „Вечеря с Андре“. Виктор се опитва да създаде видеоигра „Моята вечеря с Андре“.

Трейси отново се разсмя и пое към раздела с класиката. „Даунтаун Видео“ не беше „Блокбъстър“. Тук класиката не включваше „Роки“, нито дори оригиналния „Умирай трудно“. Колекцията бе чудновата като господин Бил, легендарния собственик на видеоцентъра. Понякога той отказваше да заема касети на недостойните. Освен това ги предписваше като лекарство или — в крайни случаи, — провеждаше операции.

— Това са хубави филми, но лоши житейски уроци — бе казал веднъж той. — В книгата Холи умира посред Африка. А героят на Джордж Пепърд е гей.

Беше накарал Трейси да прочете романа и й каза, че трябва да взима касетата само веднъж годишно. Също така я отрязва от любимия й филм — „Любов с напълно непознат“.

— Тя трябваше да направи аборт — бе казал собственикът. — Освен това, героят на Стив Макуин ще я зареже най-много след осем месеца и тя ще трябва да отгледа детето сама.

— Откъде знаеш? — ядосано го попита Трейси.

— Защото аз бях героят на Стив Макуин — отвърна господин Бил, по-ядосано, отколкото очакваше Трейси. — Погледни ме сега.

Самотен задник без семейство, син, когото не съм виждал, и магазин за видеокасети. — Тя повече никога не взе този филм.

— Трейси, ако вземеш „Пътеводителя към сърдечните тайни на Джи Кю“, ще се застрелям на място — предупреди я Джон.

— За тази цел ще ти трябва пистолет — напомни му тя, избра бързо три касети и се отправи към касата. Джон я последва. Приятелката му протегна ръка за абонаментната му карта. Заемането можеше да е продължително.

Той ѝ я подаде кротко, както бе поел останалите си разходи, и Трейси я предаде на служителя.

Господин Бил, зает с попълване на заглавията, вдигна поглед.

— О, някой прави ретроспекция на Джеймс Дийн — възкликна той. Погледна Трейси и Джон. — И приличат на самите Натали и Джеймс. — Трейси се усмихна. Не беше лошо да те сравняват с Натали Уд. Тогава господин Бил отвори подозрително обложките.

— Не се тревожи — успокой го тя. — „Любов с напълно непознат“ е още на рафта.

— Не взимаш пак „Извън Африка“, нали? — строго попита собственикът. Поклати глава и огледа Джон. — Изглежда, че все пак си намерила господин Голяма беля — неодобрително отбеляза той.

Трейси стрелна Джон и не можа да сдържи най-широката си усмивка. Какъв успех! Господин Бил — остаряващо лошо момче, източник на всякаква мъдрост, извор на филми, истини и практическа космология — действително помисли, че Джон е извор на неприятности!

— Изобщо не се притеснявай — заяви тя на собственика, като взе торбата и поведе под ръка Джон към вратата.

Наистина беше доволна от работата си досега. Докато крачеха обратно към нейната кола и неговото колело, Трейси поклащаше пълната с видеокасети торба.

— За какво говорехте? — попита я Джон.

— Не е важно — отвърна тя и изведнъж спря, за да го огледа. — Добре, застани срещу тази улична лампа и се облегни на пейката. Да те снимам. — Извади малкия си фотоапарат и надникна през лещата. Уха! Щеше да изглежда страхотно във вестника. Луда ли бе да си го представя като корица на книга? — Изглеждаш доста добре — призна тя.

— Наистина ли?

Трейси не отговори. Цялата работа щеше да е невероятен материал за статията. Да не забрави да си запише всичко.

— Така — продължи тя. — Погледни така, сякаш имаш самочувствие.

— Някакво конкретно самочувствие ли? — поинтересува се той. — Или нахално презрение към всичко?

— Дай най-доброто от себе си — подкани го Трейси. Джон зае поза с крак върху пейката. Тя го снима. За по-сигурно направи още една снимка. Гледан през обектива, приятелят ѝ изглеждаше още по-добре. Не се виждаше несигурността в очите му, нито иронията, с която носеше дрехите. Но, напомни си Трейси, този проект не беше само за нея. Джон трябваше да измисли как да си хване момиче. Трябваше му само малко самоувереност. Пусна фотоапарата в чантата си и се приближи към него. — Сега ще упражним погледа. — Трейси посочи пейката. Джон седна и тя седна до него. Взя се в лицето му. — И така, *ти* имаш хубави очи.

— Наистина ли? Никога не си ми го казвала.

— Е, така е — увери го приятелката му. — Но трябва да ги използваш. — Почака минута, като се опитваше да измисли как да му го каже по начин, който да не я постави в неудобно положение, но да свърши работа. — Трябва да се научиш как да размазваш жените. Помниш ли Ал Пачино?

— Винаги го бъркам с Де Ниро — призна Джон. — Виж, докато растях, двамата с майка ми гледахме филми като „Стоманени магнолии“. Изпуснал съм много от гангстерските филми. — Замълча. — Пачино Сони ли беше или младия Дон Корлеоне?

— Беше Майкъл, който трябваше да убие Фредо. Господи! Ти наистина си странен. Всички момчета знаят тези неща! — Трейси въздъхна. — Роджър гледаше „Кръстникът“ всяка вечер, преди да заспи. Този филм е някаква момчешка приказка за лека нощ. — Сети се за онези нощи с Роджър, когато лежеше до него, самотна, защото той беше по-близък със семейство Корлеоне, отколкото щеше да бъде някога с нея. — Както и да е, помниш ли как Пачино гледаше сицилианката? — Джон вероятно не помнеше, но според нея се страхуваше да го признае. — Трябва да ме погледнеш или всяка жена,

която искаш, с един-единствен поглед, който изразява цялото ти предложение.

— Това не го ли упражнявахме вече?

— Да, но може да е най-важното нещо, което ще научиш. Затова...

— Какво искаш да кажеш? Тук? Сега?

— Да, тук и сега. На пейка в центъра на Сиатъл. Просто се съсредоточи и ме погледни.

Джон се втренчи в уличната лампа. Трейси последва погледа му и се вгледа в мъглата, която се стелеше върху светещата повърхност, като образуваше воден знак във въздуха. Може да остарея тук, каза си тя, но никога няма да се сбръчкам. Джон продължи да съзерцава мъгливата светлина.

— Моля те да насочиш този взор в мен — напомни му накрая приятелката му.

— Не мога — отвърна той.

Трейси въздъхна и му подаде торбата.

— Затова взехме тези касети с Джеймс Дийн. „Гигант“, „На изток от рая“, „Бунт без причина“. Гледай много внимателно сцената с чекръка в „На изток от рая“. Наблюдавай ръцете му. И начина, по който гледа Натали Уд в „Бунта“.

— Трейси, тези филми са на четирийсет години! — Джон отвори торбата и изследва касетите, сякаш можеше да са плесенявали.

— Да, но сексът никога не излиза от мода. Той беше първото велико лошо момче — обясни Трейси. — Междувременно, просто се опитай да ме порaziш с най-добрия си поглед.

Джон въздъхна дълбоко, извърна се към нея и събра вежди. Много заприлича на Супермен, който се опитва да разтопи скала с рентгеновото си зрение. Тя избухна в смях и Джон стана, моментално засегнат.

— Стига, Трейси. Не мога да гледам теб по този начин.

— Съжалявам, съжалявам — извини се тя. — Но ми се иска да можеше да погледнеш косматия шофьор на автобуса по този начин.

Джон пак се опита и пак се провали, макар че този път и двамата се разсмяха.

— Е, това изглеждаше така, сякаш щеше да доведе до някаква телесна функция — заяви Трейси. — Макар и не такава, на която

искам да съм свидетел — добави тя.

— Отвратителна си — възкликна той. После изправи рамене и опита още веднъж. Този път очите му се проявиха и несигурността изчезна. Превърнаха се в тъмни езера, а цветът потъмня до нюанса на разтопен шоколад.

— Не е зле. Но по-съсредоточено. Проектирай страстта. Погледни ме така, сякаш *наистина* си копнял за мен от години.

Джон реши, че това нямаше да бъде трудно. Прониза я с поглед, който можеше да разтопи стомана от двайсет метра. Трейси ококори широко собствените си очи и изведнъж се почувства неловко.

— Хм — промълви тя. — Хм-хм. Това е... това е доста добре. Е, може би е достатъчно за една вечер.

Леко зашеметена, тя стана. Джон разроши косата ѝ.

— Хайде, професоре. Ще те изпратя до колата ти. Но каква е следващата ми стъпка?

— Време е да проверим водата — заяви Трейси. — Не успя на пазара Пайк Плейс, затова ще трябва да ти уредя среща.

Джон натисна бутона на видеото за изваждане на касетата и тя изскочи от леглото си като филия от тостер. Гледа „На изток от рая“ четири пъти. Образът на чувствителния, самотен Кал — изпълняван от *Джеймс Дийн* — не му се стори секси. Момчето приличаше на типичен очукан пораженец, а не на мъж, по който жените лудееха. Момичето, Ейбър, което ходеше с брат му, играно от Джули Харис, изглежда също не си падаше по Кал. И защо да го прави? Той беше намусен невротик. Според Джон съжалението я теглеше към него. Ами как ходеше при баща си за одобрение — целият епизод със замръзналата маруля. Защо не можеше да приеме, че баща му е безполезен, откачен боклук? Нищо особено. Собственият баща на Джон беше боклук в повечето отношения. И не бе дори Реймънд Меси.

Джон издърпа пуловера през главата си, вмъкна се в странното носено сако, което Трейси го бе накарала да си купи, и застана пред огледалото. Видя се лесно, защото всички дрехи, които висяха в дрешника и закриваха огледалото, вече ги нямаше.

Трябваше да признае, че към него гледаше един много различен Джон. Може би затова не го биваше в лова на жени. Беше му трудно да мисли за тях като за бройки или като за спирки за по една нощ. Въпреки това, неминуемо, някои от тях щяха да бъдат такива, ако не му харесаха достатъчно, за да бъде с тях постоянно. Ето къде всичко ставаше толкова объркано. Джон мразеше отказите. Още по-малко би искал да отхвърли жена. Замисли се за майка си и за всичките жени, които Чък бе отхвърлил. Един господ знаеше колко са, тъй като Джон познаваше само онези, за които баща му се беше женил.

Но Трейси щеше да промени всичко това. Джон щеше да извади пълнежа на Филовците и най-сетне да използва главата си, за да измисли начин да го направи.

Изпълнил бе наставленията на приятелката си — дори най-жилавите. Не се беше бръснал, а краката му бяха напъхани в ботушите, които му убиваха. Сигурен бе, че ще му излязат мехури с големината

на киви и вероятно също толкова зелени. Всъщност, веднъж беше чел за някакъв човек, който умрял от инфектирани мехури. Ако му се случеше същото, надяваше се да стане, след като е успял да прави любов с жена или поне, след като е преспал с нея. Трейси щеше да се чувства много, много зле на погребението му. Джон трябваше да признае, че изглежда добре, но със сигурност не приличаше на себе си. Приличаше на някакъв мъж, който му се хилеше насреща. Ухили му се в отговор, но това само влоши отражението. Господи, какво правя? След малко ще пусна Травис Бикъл и ще се запитам дали не си говоря сам, помисли си той.

Джон поклати глава. Вече определено не приличаше на кафяв лабрадор. Може би на невестулка или на някаква тъмна лисица. Е, сигурно това беше номерът. Извади своя сак „Самсонайт“ със скъсаната дръжка и колелцата. Тъкмо се канеше да го отвори, когато се сети за наставничеството на Трейси. Почти виждаше съвършено възхитителния ѝ, леко извит нос, сбръчкан презрително. Почти я чу да казва: „Колелцата определено са потрес“.

За момент Джон се зачуди какъв ли куфар би имал Джеймс Дийн. Но не можеше да си го спомни да носи нещо друго, освен „Сол Майнио“ в някой от филмите. Може би готините типове не носеха багаж. Пътуваха с ръце в джобовете. Той въздъхна. Всичко беше толкова объркано.

Но сега, за да се осъществи плана му, трябваше да има някакъв багаж. След като рови из жилището си четвърт час, се спря на една черна стара платнена торба, която бе използвал да носи пране в колежа. Хвърли вътре няколко чифта кецове за тежест, напълни останалата част със смачкани листове от „Сиатъл Таймс“ — като внимаваше да запази всички страници с материали на Трейси. Вдигна ципа на торбата с надеждата задачата да си струва главоболието. Не хранеше голяма надежда.

Но въпреки обичайния си песимизъм, Джон трябваше да признае, че нещо безспорно се случваше. Може би заради новите дрехи. Може би не особено деликатните наставления на Трейси бяха променили нещо в излъчването му. Каквото и да беше, жените определено се държаха различно с него. В службата секретарките, аналитичките и дори някои от колежките бяха започнали да го поздравяват, когато минаваше покрай тях. Дори Саманта му бе казала

първа „здравей“. Джон беше сигурен, че това по-рано не се случваше, освен с малкото жени, с които се бе сприятелил. Но не беше само това. Имаше нещо в начина, по който го поздравяваха — нещо в гласа им. Не бе точно покана. Но Джон беше удивен, че съчетанието на седем прости букви, като в „здравей“, бе толкова музикално.

Най-странното не беше, че жените го забелязваха. Според Джон това бе целта на цялото упражнение. Най-странен беше начина, по който го приемаше той. Както при скръбта, изглежда тук имаше множество фази, през три от които вече бе преминал: отричане, радост и болка. Защото, докато отначало го бе изненадало, после го гъделичкаше, а сега нараняваше чувствата му. Не му трябваше много време, за да го осъзнае. Разбира се, знаеше, че трябва да е благодарен дори за най-беглия признак на интерес. И беше. Но после настъпи някаква промяна и Джон премина от радостта от вниманието към наранените чувства, когато дори Синди Байрълинг, възхитителната руса секретарка на главния финансов директор, започна да го поздравява (беше известна с умението да пренебрегва хората, дори когато стояха плътно прилепнали до бюрото ѝ). Години наред, всеки път, когато се отбиваше или ѝ се обаждаше по телефона, Синди питаше не само за вътрешния му номер, но и как се пише името му — сигурен признак, че няма представа кой е. Сега пропя:

— Здравей, Джонатан.

Това го вбеси. Защо не го бе поздравявала по-рано? И как така знаеше името му сега?

Но каквато и нова магия — и настроението, което я придружаваше, — да съществуваше, тя не се простираше достатъчно далеч, за да му дари среща със Синди — или с някоя друга колежка. Джон продължаваше да си гълта езика и да изглупява пред жените както винаги. Според Трейси трябваше да си опита късмета в друга среда, където никой не го познаваше, но Джон просто не можеше да понесе мисълта да отиде в някой бар. Беше опитвал две вечери и не успя да се принуди да прекрачи прага. Цялото унижение от миналите огледи и седенето на високите столове, всички минали откази от жени се изправиха като ангела на входа на рая и му препречиха пътя.

И не беше само влизането в бара. По някакъв начин новото внимание на жените в службата го накара да почувства още по-остро травмите от досегашния си светски живот. Мисълта да застане пред

непозната жена, която, според терминологията на Моли, да се опита да „омайва“, го смразяваше. Ужасяваше го не само събеседничката. Би могъл да се справи, ако не бяха всички онези Филовци, насядали небрежно по баровете, които сякаш наблюдаваха непохватната му техника, презираха жалките му опити да завърже разговор и смотаняшкото му чувство за хумор. Сякаш всеки Фил на света умееше да вижда през новия му черен пуловер, „Ливайс 501“ и ботушите, които носеше.

И така, Джон остана със студени крака в прекия и преносния смисъл. Беше решил да намери някое място за запознанство с жени, където нямаше да го познават и нямаше да бъде изложен на конкуренцията на група Филовци.

Оттук и платнената торба.

Джон я вдигна. Вестниците я изпълваха донякъде, но все още беше толкова лека, че той щеше да изглежда невероятно силен, способен да я вдигне без никакво усилие. Сви рамене, пожела си късмет и облече избраното от Трейси сако от агнешка напа. Въздъхна и се опита да не се чувства виновен. Агнетата вече са били отведени при касапина и сега Джон вероятно щеше да последва примера им към своя собствен касапин. Точно това заслужаваше, щом позволи на Трейси да го придума да вземе сакото. Краката му замръзваха! И на летището щеше да бъде студено. Прииска му се да можеше да обуе чифт дебели чорапи, но ако бог беше в подробностите, пръстите му трябваше да измръзнат.

Звънецът избръмча и показва, че таксито го чака. Джон грабна за късмет държача за бонбони „Пец“ с фигурите на Хюи, Луи и Дюи, и хукна по стълбите към тъмната улица долу.

Летището не беше твърде претъпкано, което според Джон бе хубаво. И никой не го заговори; освен това, днес нямаше пеещи кришнари. Прие ги като добри поличби и незабавно взе ескалатора надолу към багажното отделение. Провери пристигащите полети, макар че вече бе набелязал своя. Разбира се, вместо да рискува, можеше да си вземе истински билет и просто да избере да се нареди на опашката зад някоя хубава жена и да я заговори. Но реши, че хората често са нервни преди полет. Щеше да има повече шансове за успех,

ако се опиташе да свали някой, който слизаше от самолет. Но и това не беше без рискове.

За да не буди подозрение, Джон бе помолил шофьора да го остави пред изхода за пристигащите, но той заяви:

— Не става. Трябва да влезеш и да минеш през охраната горе.

На Джон му хрумна да обясни мисията си, но после промени решението си. Доколкото можеше да прецени от тила на подстрижката и частта от лицето му, която се отразяваше в огледалото за задно виждане, шофьорът не беше точно тип Фил, но можеше да е бил такъв в по-ранен етап, преди да изгуби някои от зъбите си. Джон нямаше да му каже нищо.

И така, като прекоси широкото пространство за получаване на багаж, той огледа тайно групата пътници, които току-що бяха пристигнали с полет 611 от Такома. Чичо му и леля му живееха там. Ако някоя жена е била в Такома по работа или дори на гости на семейството си, според Джон можеше да е много приятна. Разбира се, ако живееше в Такома със съпруга си и бе тук, за да посети майка си, това не беше добре. Той започна да оглежда тълпата. Как да познае човек? Самолетът „Ди Си 10“ превозваше около двеста и осемдесет души. Каза си, че поне един от пътниците трябва да е жена, привлекателна и неомъжена. Но как да познае дали е свободна беше друг проблем. Забеляза една блондинка, но тя беше някак твърде слаба, твърде висока и твърде хубава. Нещо в начина, по който отметна глава, накара косата ѝ да се разпилее като десет хиляди копринени нишки, и Джон остана с впечатлението, че тя го правеше, за да я гледат. Вероятно възнамеряваше да се премести в Лос Анджелис. Твърде луксозна за него.

След това забеляза една червенокоска с къдрава коса, която изглеждаше толкова жива, че трябва да бе професионално накъдрена. Според Джон, сигурно беше. Хората вероятно плащаха, за да им направят подобно нещо. Както и да е, жената беше сладка и това бе достатъчно. Добре. Тръгвам, каза си той. Вместо да хвърли шапката си в пръстена, Джон хвърли сака си върху поточната лента, заобиколи го възможно най-небрежно, и се опита да измисли какво да каже на напълно непознат човек.

Едва когато застана до нея и я видя в цял ръст, осъзна, че жената бе много, много бременна. Очевидно още някой я беше сметнал за

възхитителна. Е, планът се провали.

С непосилната блондинка и червенокосата, която всеки момент щеше да роди... Е, не оставаха много възможности. Джон обходи с очи тълпата. Обичайните баби с играчка под мишницата не го вълнуваха, а забързаните майки, повлекли деца — деца, подивели от затвора на полета — също не бяха малко. Изглежда, че всички останали бяха мъже, с изключение на човека, който бе доста по-висок от Джон, носеше копrienено долнище на пижама и памучна риза, тип „Брукс Брадърс“. Можеше да е мъж или жена. Или може би някой в процес на трансформация от едното към другото. Но тъй като Джон никога не бе имал и най-слабото желание да възстанови прочутата сцена от „Играчка-плачка“, реши, че има достатъчно свои проблеми и започна да се отчайва.

Тогава, когато очите му се откъснаха от багажната лента, той започна да се прегърбва, състоянието, което при него предшествах пълния срив. В този миг забеляза младата жена, застанала до следващата багажна лента. Джон затаи дъх. Може би нямаше да претърпи поражение. Лъч слънчева светлина — рядкост в сивия Сиатъл, — я осветяваше така, сякаш бе част от средновековен ръкопис. Беше свършена. Всъщност, напомняше му на някого. Не само красивата светлокестенява коса, подстригана точно под ушите, или профилът ѝ, който според него заслужаваше най-добрия майстор на камеи. Нещо в стойката на раменете ѝ и в начина, по който стоеше, го привлече веднага. Трейси би застанала по същия начин, ако чакаше багажа си. Сърцето му подскочи, но после се сви.

Защото жената — може би бе една-две години по-възрастна от него, но не повече, — очевидно пристигаше с полета от Сан Франциско. Това беше свършено различно стадо пътници. Ако тя беше от Сан Франциско и идваше тук на гости, вероятно щеше да бъде доста хладна към него. Ако, от друга страна, беше от Сиатъл и само бе посетила Сан Франциско, може би имаше шанс. Но ако живееше в Сиатъл сега, ала бе отраснала в Сан Франциско и бе гостувала на семейството си, щеше...

Джон си заповяда да сложи край на тази лудост. Само доказваше, че трябва да има някакъв начин да изklinчи и да не направи онова, от което се страхуваше най-много. Погледна отново жената. Беше прекрасна. Прекрасно момиче.

— Това е — прошепна високо той. — Давай.

Опита се да се помъкне отпуснато като Джеймс Дийн и, необременен от никакви пакети и без чужди насърчения, се приближи крадешком до Прекрасното момиче. Без изобщо да усеща присъствието му, тя стоеше, отпуснала цялата си тежест върху лявото стъпало. Десният крак, украсен с малка татуировка, потропваше. Не беше точно нетърпеливо потропване. По-скоро изпълняваше някакво упражнение за раздвижване на възхитителния си крайник. Всъщност, когато се вгледа по-отблизо, Джон осъзна, че цялата беше възхитителна, от потропващите пръсти до върха на главата си. Моментално усети похотливо притегляне в слабините и страхливо свиване в стомаха. Това е опасна физическа работа, каза си той, и преди да се изпоти и да съсипе тениската „Армани“, която Трейси го бе накарала да си купи, се настани право зад Прекрасното момиче. Като използва цялата сила на волята си, Джон се принуди да не я гледа, а да се вира безцелно в празната лента, подобно на всички останали.

Опита се да брои бавно до сто, но стигна само до шейсет и седем. Ами ако сакът ѝ се появи сега, в края на краищата? Джон прочисти гърлото си.

— Аз ли бъркам или на човек му отнема повече време да си прибере багажа, отколкото да прелети от Сан Франциско до Сиатъл? — попита високо той. Е, не беше кой знае какво начало, но поне не попита за часа. Прекрасното момиче обърна глава и Джон разгледа профила ѝ. Носът ѝ беше дълъг и леко неправилен, което, според него, я правеше по-сладка. Кожата ѝ беше блестящо бледа. От толкова близо можеше да види съвсем малки лунички, разпръснати по скулите и по орловия ѝ нос. В това миниатюрно съзвездие имаше нещо много нежно. Междувременно, тя погледна в неговата посока за миг. И се усмихна.

— Изглежда, че наистина отнема повече време — съгласи се.

Гласът ѝ беше вода, плискаща се по камъните, чукващи се чаши шампанско. Джон си позволи да ѝ хвърли още един кратък поглед и откъсна очи, като си напомни да не се усмихва. Размърда се, глътна навътре корема си, изпъчи напред таза си и кръстоса ръце пред гърдите си. Но нямаше никаква представа какво да направи или да каже след това. Позата на Джеймс Дийн беше начало, но Прекрасното

момиче го бе погледнало, гледаше го с очаквателна — или може би толерантна — полуусмивка и очевидно бе по-търпеливо към чакането.

В този момент иззвъня някакъв звънец и в следващия миг багажната лента се задвижи. Едно малко момче, три-четиригодишно на вид, също се задвижи. Лазеше насам-натам по мръсния под, а после се покатери върху багажната лента. През първата минута, когато сигналът престана, детето беше на седмото небе — не в буквалния смисъл, — но когато лентата го понесе напред и далеч от майка му, настроението му бързо се промени. То отвори уста и се понесе уплашен рев, невероятно гръмогласен за толкова малка уста. Горкото дете.

— Това е хлапето от самолета — обади се Прекрасното момиче. Точно преди малчуганът да мине край тях, Джон се впусна в действие. Наведе се и вдигна момчето, като го върна в краката на майка му. За жалост, слизането от товарния влак не прекрати крясъците. Хлапето зарева още по-високо и лицето му почервения. Прекрасното момиче, както и останалите съседи на Джон, се отдръпнаха. Джон не знаеше какво да прави. Предположи, че да вдигне отново немирника беше добра идея, но момчето беше мръсно и:

— Стига глупости, Джош — кресна майка му, хвана бедното дете за лявата ръка, шамароса го и — без да благодари на Джон, — го отведе.

Прекрасното момиче и другите пътници се върнаха като прилив и тя отново погледна Джон. Имаше сиви очи, любимия му цвят, и макар да бяха разположени малко по-навътре от общоприетия идеал, бяха повече от задоволителни. Но Трейси му беше казала да не прави комплименти за очите, така че тук нямаше късмет.

— Дори не ти благодари — заяви Прекрасното момиче. На хубавото ѝ лице бе изписана повече изненада, отколкото гняв.

— Не, но по-късно ще ме номинира за награда „Макартър“ — подхвърли Джон с надеждата, че тези сиви очи няма да го погледнат с празния поглед, който обикновено получаваше от хората, когато пускаше подобни шеги. Вместо това тя се разсмя. Наистина се разсмя! Може би беше по-лесно, отколкото си мислеше. Може би номерът бе просто да се появиш на подходящото място, облечен в подходящия модел носено сако.

Сега най-различни чанти се плъзнаха и се завъртяха по лентата. Едва тогава на Джон му се изясниха последиците от факта, че багажът

му не беше на подходящата лента. Е, просто щеше да се преструва, че се е изгубил. Постоянно се случваше. Можеше да му спечели съчувствието на Прекрасното момиче, макар че можеше и да го накара да изглежда като идиот.

Замисли се трескаво какво би направил Джеймс Дийн, ако багажът му се изгубеше, но нито един от филмите не му даваше представа дали това би се случило или какво би направил Джеймс в такъв случай. За момент Джон изпита дълбока горчивина. Какъв смисъл имаше от наставленията, ако човек знае как да реагира, ако му се развалят марулите, но не знае как да постъпи, когато авиолиниите изгубят багажа му?

Отчаян, той се опита да измисли какво друго да каже на Прекрасното момиче. Определено бе твърде рано, за да я попита за името ѝ. Изглежда, че всички се интересуваха единствено от багажа, който излизаше от хангара. Беше два вида — черен и неразличим от останалия или принадлежащ към шарената колекция от всякакви видове сакове, които можеше да си представи човек, окичени с неоновы връзки, светещи в мрака лепенки или скоч, така че собствениците да разпознаят своя сред хилядите други. Сякаш беше необходимо.

И така, какво да прави? Да ѝ помогне с чантата! Погледна Прекрасното момиче с края на окото си и се опита да си представи багажа ѝ. Никога не би имала очукан зелен куфар с цвят на авокадо, отбелязан отстрани с розов перлен лак за нокти. Джон поклати глава, докато този куфар отмина и тогава се случи чудо: тя заговори.

— Не е ли отвратително? — възкликна тя. — Това, което хората използват за багаж, искам да кажа.

От изумление Джон забрави да ѝ отговори. Беше твърде зает да мисли, че тя действително можеше — както би казала Моли, — да си „пада по него“. Беше заговорила. И бе изрекла собствената му мисъл. Може би тук имаше реална възможност. Е, нямаше смисъл да изпраща сватбените покани, ако не отговореше.

— Саковете им са грозни като пътните им тоалети — заяви Джон. Господи! Тоалети? Кой използваше думата *тоалети*! Мъжете в смокинги. Хората, които носеха широки вратовръзки и използваха цигарета. Трябваше да ѝ обясни, че...

— О, така е. Майка ми казваше, че навремето пътуването със самолет било бляскаво събитие. Че хората се кипрели за него. Можеш ли да си представиш? Видя ли анцуга, в който се бе спретнала майката с олигавеното бебе? — попита тя, после млъкна. — О, вероятно не си. Ти беше в първа или в бизнес класата, нали?

Невероятно! Самата тя му казваше, че от него лъха на стил и всъщност флиртуваше с него. Нима винаги е било толкова лесно, макар той да не го е знаел и да не е разполагал със средствата? Нима цялата разлика беше в коженото сако и мехурите на петите? Мехурите си струваха.

Придобил нова увереност, Джон смени позата си с нещо, което смяташе за по-неустоима стойка.

— Не го видях, но нещо ми замириса на вкиснало — отвърна той. Бръкна в джоба си и извади Хюи, Луи и Дюи. — Искаш ли „Пец“?

Тя се изкиска, но поклати глава.

— Забавен си. Тук ли живееш или си в града по работа?

Това беше сбъднатата му мечта, но как точно трябваше да отговори на въпроса? Очакваше да го попита. Дали трябваше да излъже и да я накара да вярва, че е пътник? Да ѝ каже истината и да ѝ признае, че е местен? И какво трябваше да направи със сака си на съседната лента?

— Тук съм на лов за таланти — заяви Джон, после си помисли, каква тъпотия изтърсих.

Но тя изглежда не го сметна за странно, нито пък за лъжа.

— Шегуваш ли се? Аз съм тук по поръчка на едно списание, за да направя снимки в „Майкро/Кон“ — съобщи тя. — Искат да представят новите си тенденции по подходящ начин.

Мили боже!

— Имаш ли някакви снимки, които да ми покажеш? Може би мога да ти помогна — предложи Джон.

— Дай ми номера си, така че щом си разопаковам багажа, да ти дам портфолио.

— Разбира се. — Джон не можеше да повярва колко лесно бе всичко. Тя искаше телефона му! Е, беше под фалшиво прикритие, но какво толкова. — Имаш ли химикалка и хартия?

Прекрасното момиче порови в чантата си, но успя да намери само химикалка.

— Ето — каза тя и му протегна ръка с разтворена длан. — Напиши го тук.

Охо! Какво по-хубаво от това? Джон посегна и улови ръката ѝ. При докосването на плътта ѝ през него премина тръпка. Успокой се, каза си той. Надраска номера и стъгна пръстите ѝ в юмрук.

— Сега да не го изгубиш — пошегува се той, като бавно разхлаби хватката около ръката ѝ.

— Въпрос на време е — отвърна Прекрасното момиче и Джон се запита дали нямаше предвид, че действа прекалено бавно. Тогава тя пристъпи към него. Боже, агресивна е, помисли си, но момичето мина край него с протегнатата ръка и Джон осъзна, че гони багажа си.

— Позволи ми аз да ти го донеса — предложи той, като се възползва от възможността. Страхотно. Тя ще си вземе багажа, ще си тръгне с телефонния му номер и изобщо няма да забележи, че неговата торба е на другата лента. Джон хвана сака за дръжката, хвърли поглед към етикета с името и понечи да го вдигне от гумената настилка, когато осъзна, че нарушава всички правила. Какво му бе казала Трейси? Да взима, не да дава. Това беше поведението на стария Джон. Бързо пусна сака, сякаш дръжките му пареха. Прекрасното момиче, Каръл Ревийър, ако етикетът отговаряше на истината, го погледна с лека изненада.

— Извинявай, Каръл, схванаха ми се пръстите — излъга глупаво той. Сакът беше наполовина свален и наполовина върху лентата. Продължи да се движи нататък. Прекрасното момиче му хвърли странен поглед и хукна, за да си върне сама багажа.

После застана там, хванала сака си. Какво чакаше? Джон ѝ се бе извинил за изпускането. Какво още трябваше да направи? Сигурно е имал странно изражение, защото Прекрасното момиче отново заговори:

— Имам два сака.

— А-ха — отвърна Джон и ѝ се усмихна. — Започвам да мисля, че моят сак няма да дойде. — Момичето щеше да забележи, че той няма багаж. Какво би могъл да каже? Навалицата от полета от Такома оредяваше. Джон се насили да се пошегува. — Няма ли да е странно съвпадение, ако саковете ни се изгубят заедно? — подхвърли той. — Съдбата ни ще е да сме заедно.

Опа, помисли си той, може би отидох твърде далеч, станах прекалено дружелюбен с тази реплика. Трейси не му ли бе казала, че той трябва да ги кара да копнеят за него, вместо да им показва, че ги желае? Но, според изражението на Прекрасното момиче, Джон реши, че все пак се справя добре. Не разваляй всичко, каза си той. Но това го изнерви още повече. Успокой се, строго се инструктира Джон. Погледна я отново. *Наистина* беше хубава.

— Може би саковете ни са били конфискувани. Може да ги проверяват за оръжие — заяви той. Господи, това прозвуча налудничаво. За какво ли според нея говореше? Просто се опитваше да бъде забавен. — Нали знаеш, като Тед Кажински или нещо такова. — Но тя не се усмихна. Може би не знаеше за кого става въпрос. — Нали се сещаш, Бомбаджията. — Момичето кимна. Джон се разсмя с облекчение.

— Защо да претърсват багажа ни? — попита тя с напълно сериозен глас.

Да. Защо да го правят? Какво глупаво изказване. Той беше ненормален и проваляше всичко. Трябваше да й вдъхне сигурност. Обземаше го паника.

— Кой знае какво правят. Нали? Но аз мога да гарантирам, че те определено няма да намерят пишеща машина, ако претърсят багажа ми. Бомбаджията не би пътувал без това оборудване. — Опитва се да се разсмее. — Гарантирам, че сакият ми е чист от пишещи машини. Всъщност е толкова лек, че би могъл да е пълен с вестници.

О, не. Все по-лошо и по-лошо. Джон бе готов да заплаче, но се постара да запази съвършено неутрално изражение. В края на полезрението си отново видя сака си, черен и зловещ, изоставен на съседната лента. Сякаш отблъскваше всичко около себе си. Усети как под мишниците и над горната му устна изби пот. Страхотно.

Сега щеше да прилича на Албърт Брукс в Бродкаст Нюз. Плувал в пот. И без това вече бе загази.

Джон отново стрелна Прекрасното момиче, чието лице сякаш се бе събрало в средата, веждите, носа, очите и устата й се бяха скупчили в центъра на лицето й за повече безопасност.

— Не че сакият ми е натъпкан с вестници — увери я той. — Нормално тежък е. Искам да кажа, дори е по-тежък от нормалното. И не че бих могъл да съм Бомбаджията. Искам да кажа, *него* го хванаха.

Сакът ми не е тежък, просто защото вътре няма оръжие или разни такива неща. — Отново се изхили, защото умираше. Може би една шега щеше да го спаси. — В това пътуване реших да оставя оръжията у дома. Само този път.

Прекрасното момиче обърна глава към багажната лента. Отдръпна се от Джон и той разбра, че е прекалил. После я видя да посяга за другия си сак. Чудо на чудесата! Щом го взе, тя се върна при него. Заля го облекчение.

Но лицето на Прекрасното момиче пак се бе променило. Сега беше затворено и отчуждено, отново лицето на непозната. А очите ѝ се лутаха напред-назад, очите на изнервена непозната. Да. Джон бе провалил всичко.

— Трябва да тръгвам — хладно процеди тя. — Ще ти се обадя, когато се установя. И се надявам да намериш багажа си.

По лицето на Трейси се търкаляха сълзи, но тя не ги избърса. Само премигна с очи, за да се опита да ги прочисти, после усети как една сълза се спусна покрай улея на носа ѝ и започна да я гъделичка. Трейси извади език и внимателно я облиза от върха на устната си. Беше съвсем леко солена.

— Колко сол? — извика на Лора, чийто задник стърчеше, докато главата ѝ бе изчезнала дълбоко в шкафа под плота, в търсене на нещо. — Да слагам ли сол?

Лора изгрухтя и извади глава от шкафа.

— Не. В доматиите има достатъчно естествена сол. Смятам, че останалите подправки и естествения солен вкус на доматиите правят излишно допълнителното солене.

Трейси кимна и при движението една сълза капна от брадичката ѝ. Падна върху дъската за рязане и навлажни едно колело лук. Би могла да изсипе лука в тенджерата по-бързо, за да престане да плаче, тъй като вече го беше нарязала толкова тънко, колкото умееше, но искаше първо да получи одобрението на приятелката си.

— Знаеш ли — възкликна Лора, като се изправи, — ако сложиш лука в камерата за няколко минути, преди да го нарежеш, няма да плачеш.

— Хм, ако имах време и помнех такива неща, щях да съм от хората, които слагат и чорапогащника си в камерата, за да не се пускат бримки.

— Става ли? — попита Лора.

Трейси се разсмя.

— Откъде да знам? Не съм от тези хора.

— Слава богу! — обади се Фил от канапето. — Чорапогащниците са достатъчен страстоубиец. Ледените не бих могъл да ги понеса.

Трейси взе дъската за рязане и я занесе до тенджерата, където вече се топеше маслото.

— Значи само ги хвърлям вътре? — попита тя. Тогава видя червено петно на дъската и осъзна, че заедно с последното колело лук е порязала дълбоко палеца си. — Божичко! — възкликна тя.

В същия миг Лора се озова до рамото ѝ. Трейси вдигна палеца си, от който сега се стичаше кръв надолу по ръката ѝ. Хрумна ѝ стих от една от поемите на Плат, която и двете обичаха.

— Раненият ветеран — каза на глас тя.

— Хей, недей да цитираш Силвия, когато кървиш в тенджерата — предупреди я Лора и за минута подложи палеца на приятелката си под чешмата, после го поля с кислородна вода, обви го с лейкопласт и стегнато го превърза. По това време Фил вече бе стигнал до плота.

— Хей, момиче. Поряза ли се? — попита той. После добави: — Защо не захвърлиш престилката? — преди да започне да подръпва лениво струните на китарата си. — Създадена си за други неща — изхили се похотливо.

— Я стига! Бъди мил. Приготвям го за теб — възмути се Трейси и вместо престилката, хвърли лука в цвъртящото масло. Стаята моментално се изпълни с изключително вкусно ухание. Трейси се почувства като Марта Стюарт.

— Та-да!

Лора кимна, после погледна лука.

— Разбъркай ги няколко пъти. Трябва да са кафяви, но не прегорели. — После хвърли поглед към Фил и обратно към Трейси. — Обърни му малко внимание — прошепна тя. — Проси си го.

— За кого правя това? — попита Трейси с повишен глас. — Одялках си пръстите до кокал заради него.

Фил само сви рамене. Лора се обърна към него.

— Помниш ли семейство Партридж? — подхвърли тя.

— Разбира се — отвърна Фил. — Мразех Кийт.

— Защото си му завиждал — изкоментира Лора. Трейси едва не се разсмя на глас. — Освен това, забелязвал ли си, че когато Дани свиреше на китарата, подрънкваше? Като водеща китара? — продължи тя.

— Разкарай се! — заяви Фил.

Трейси се запита дали го казваше буквално. Хрумна ѝ дали Фил не се чувстваше пренебрегнат между времето, което тя прекарваше с Джон и вниманието, което обръщаше на Лора, без да споменаваме

часовете във фитнес залата, заедно с Бет и останалите момичета. Е, реши Трейси, това не бе задължително нещо лошо. Обикновено той беше този, който я пренебрегваше, разкъсан между репетициите, писането и другите си, по-неопределени занимания. Погледна тенджерата обелени и накълцани домати, които вече се задушаваша на другия котлон.

— Доматеният сос наистина ще ти хареса, когато е готов — обеща Трейси.

— Да — съгласи се Фил. — Наистина ще ми хареса, когато е готов.

Тя се обърна към Лора.

— Кога прибавям лука към доматиите?

— Когато стане хубав и кафеникав. — Лора замълча. — Знаеш ли, длъжна съм да ти напомня, че според някои кулинарни школи доматиите трябва да се задушат заедно с лука. Аз съм от школата, която смята, че доматиеният сос е доматиен сос, следователно всичко останало се добавя към него. И че запърженият лук е по-хубав.

Лора беше сериозна единствено когато говореше за готвене или когато говореше за Питър. За щастие, през последните два дни се занимаваше много с първото и никак с второто.

— Аз съм от твоята школа — обади се Трейси, също толкова сериозно. — Надявам се някой ден да бъда в годишника на твоята школа и да получа диплома с оценка от нея.

— Каква ще бъде оценката? — отегчено попита Фил. — „С“ за слабоумна!

— „С“ за сос — отвърна Трейси.

— „С“ за *страхотни* — добави Лора. И двете се изкискаха.

— „С“ за *смахнати* — не им остана дължен Фил. — И двете. Или „Д“ за *досадни*. — Остави китарата си. — Господи, колко тъпо!

— Знам, че ти си такъв, но каква съм аз? — осмели се да изпее Трейси.

Двете с Лора обичаха да отвръщат по този начин на момичетата в Инсино, когато ги обиждаха. Дебелата и кльощавата, Джак Спрат и дори лесбийките. От години не се беше сещала за това. Приблужи се с танцова стъпка до канапето и прегърна бедния Фил. — Само си представи, домашно приготвен сос за спагети всеки път, когато ти се прииска. — Наведе се да го целуне, но той се отдръпна.

— Господи — изсумтя Фил, — воняш. — Трейси вдигна ръце към носа си и от очите ѝ отново потекоха сълзи.

— Уф! — Изтича до кухненската мивка и започна да мие ръцете си.

— Това няма да помогне — обясни ѝ Лора, взе един лимон, намачка го с дръжката на ножа, а после го разполови с работния край на същия инструмент. — Ето. Използвай това.

Трейси изстиска лимоновия сок върху ръцете си и бързо ги изми пак с препаратата за миене на съдове. След като провери къкрещата тенджерка, се върна на канапето и седна до своя къкрещ приятел.

— Ела тук — прошепна тя и го притегли към себе си, като положи главата му на гърдите си. Фил понечи да се отдръпне, но Трейси задържа темето му с брадичка. — Забрави тази китара за миг и дай насам тези талантиливи пръсти — промълви тя. Приятелят ѝ се обърна, за да я погледне и тъкмо щеше да каже нещо, когато телефонът иззвъня. Трейси се пресегна. — Задръж тази мисъл — каза му и вдигна слушалката.

Гласът на Джон избухна в ухото ѝ.

— Виж, забрави тази работа — заяви той. — Глупав план и глупава идея. Освен това, нищо няма да стане. Не мога да го направя...

— Здравей, Джон — спокойно отвърна Трейси.

Фил превъртя очи и отдръпна главата си. Е, добре. Щеше да се наложи да го загрева отначало. Женската работа никога не свършваше.

— Нищо не става — повтори Джон. — Не съм годен за обучение.

— Още не сме започнали, а ти вече се отказваш? — скара му се Трейси.

— *Ние двамата* още не сме започнали — обади се Фил, докато Джон също говореше, но Трейси не чу отговора му. Потупа Фил по коляното. Спокойно, спокойно.

— Какво? — попита тя Джон. Той приказваше бързо, нещо за летището и багажа, и че тя не знаела, че той пътува, а после нещо за някаква бременна жена и... Фил се изправи, за да си облече якето, така че Трейси трябваше да го улови за ръката и да го дръпне обратно на канапето, за да го целуне, преди да си тръгне. Когато се върна на телефона, чу Джон да завършва разказа си.

— Психопат — заяви той. — Тя ме помисли за някакъв терорист.

— Пак е начало — възкликна Трейси. Очевидно се беше опитал да свали някое момиче. — По-добре терорист, отколкото смотаняк. Много по-секси е.

— Не. По-добре да съм такъв, какъвто съм, отколкото неуспял Тед Кажински.

— Мислех, че Тед Кажински е неудачник — обади се Трейси, като погали ръката на гаджето си. — Искам да кажа, хванаха го, нали? — Фил започна да обръща внимание на разговора.

— Сосът трябва да се разбърка — провикна се Лора. — Аз ли да го направя или ти? — Трейси знаеше колко насериозно взимаше готвенето приятелката ѝ и ѝ махна, че ще се забави само минута.

— Не се шегувай с това! — възкликна Джон. — Искам да кажа, ти не беше там. Не можеш да си представиш как ме погледна тя.

— Забелязала ли си, че Тед е име на неудачник? — попита високо Фил. — Нали се сещаш — Тед Кенеди, Тед Кажински, Тед Бънди.

— Аз имам правило никога да не се срещам с мъже на име Тед — съгласи се Лора. — При Едовците решавам според случая.

Джон продължаваше да говори, но Трейси не успяваше да чуе много. От време на време промърморваше „хм“ и „мм“, за да се опита да утеши приятеля си. Когато той млъкна, тя почака момент, а после, за да внесе оптимизъм, възкликна:

— Е, може да ти се обади.

— Да ми се обади? — повтори Джон. — Ще имам късмет, ако не ми се обалят от полицията. Ти не разбираш. — Дори от другия край на града, Трейси чу въздишката му. — Трябваше да си там — отново заяви той. — Безнадежден случай съм. Държах се като психопат.

— Момичетата понякога харесват психопатите — постара се да му вдъхне увереност Трейси. Фил започна да я целува по ухото, а Лора постави ръце на хълбоците си, за да изрази възмущението си.

— Не и този тип — мрачно подхвърли Джон.

— Е, получаваш отличен за старанието — похвали го тя. — Прицелил си се прекалено високо. Твърде трудно е да свалиш някой на зелено, без никакви общи интереси. — Избута Фил от себе си и стана.

— Сосът трябва да се разбърка — повтори Лора. Трейси отиде до печката и в това време изпусна още нещо, което бе казал Джон. — По-бавно, по-бавно — помоли го тя. Утешението ѝ не беше помогнало. От

височината на гласа му разбра, че трябва да гледа по-сериозно на случая. Очевидно Джон беше дълбоко разстроен.

— ... защото всичко бях измислил. Въобразявах си, че съм го изпил до съвършенство. Но човек нищо не може да изпи. Не може да го контролира. Защото когато пристигнах на летището и на полета нямаше нито едно свястно момиче — искам да кажа, имаше една хубава, но тя беше твърде хубава и, както казах, другата беше бременна.

— Каква друга? — попита Трейси, като взе лъжицата и разбърка соса. Почувства, че я теглят в твърде много посоки едновременно. Как жените отглеждаха две или три деца?

— Дани наистина ли подрънкваше на китарата си? — обърна се към Лора Фил.

— Напълно — увери го тя. — А знаеше ли, че Лори страдаше от анорексия?

— Разкарай се! Много си падах по нея.

Трейси размаха ръце в опит да ги накара да мълчат. Джон продължаваше да говори.

— Затова се насочих към следващата лента и заговорих Каръл, но сакът ми беше на другата лента и предполагам, че се уплаших и казах нещо глупаво, и тогава тя започна да се държи така, сякаш съм...

— Коя е Каръл? — уточни Трейси, докато Лора ѝ подаваше някакви големи листа, с които тя нямаше никаква представа какво да прави.

— Това е момичето, което свалих на летището — обясни Джон с пълен с отчаяние глас. — Каръл.

— Слушам те. Просто изпуснах името ѝ. — Какво ли още пропуснах, запита се Трейси. — Къде отиваше? — продължи тя.

— Да съм отивал? Никъде не съм ходил.

— Добре, къде се запозна с тази Каръл?

— Тази вечер. На летището.

— Но защо си бил на летището, ако не си отивал никъде? С Каръл ли имаше среща? — Трейси не помнеше да е имало някаква Каръл в живота на Джон. Междувременно, Лора издърпа едно листо от ръката ѝ и го хвърли в соса.

След това Фил направи знак с пръст през гърлото си, за да каже „карай по-кратко“, но Трейси не можеше. Лора пое обратно лъжицата.

Приятелката ѝ сви рамене извинително.

— Не разбирам — призна тя на Джон. — Какво правеше на летището?

И така, докато разбъркваше соса с едната ръка и държеше телефона до ухото си с другата, той ѝ разказа една дълга, смахната история, каквато само Джон можеше да измисли. Трейси се разсмя на няколко пъти, докато не осъзна, че това би могло да го засегне. Тогава успя да поддържа сериозна физиономия до края на ненормалния разказ. Джон нямаше равен.

— Както и да е, написах името и телефона си на ръката ѝ. Можеш ли да си представиш какво неудобство?

— Е, повече никога няма да я видиш.

— Не се знае. Знам, че има ангажимент в „Майкро/Кон“. — И тогава наистина изгуби връзка с действителността. — Мислиш ли, че ако я проследя, издиря телефонния ѝ номер и изчакам един-два дни, преди да ѝ се обадя, би излязла с мен? — попита той.

— Мисля, че ще поиска да те арестуват — заяви Трейси. — Виж, опитал си. Забрави го. Ще има още десетки момичета. Не се престаравай. И получаваш отличен за оригиналност, както и допълнителни точки за прилежност. Но идеята не е била много добра.

— Защо? — учуди се Джон. — Само защото ме обзе паника? Може би трябва да опитам отново?

— Не. Не и това. — Трейси въздъхна и погледна соса, който се съгъстяваше хубаво. — Искам да кажа, че вие двамата не сте имали нищо общо, освен това, че и двамата сте били на летището. Дори не сте били на един и същ полет. Обикновено трябва да има някакво споделено *нещо*, за да се започне — обясни тя. — В случая си действал срещу себе си.

Всъщност, като се замисли, идеята му беше доста добра. Смахната, но толкова типична за Джон. Това, че беше способен да я измисли, накара Трейси да се усмихне, фактът, че не беше способен да я осъществи, бе, защото е Джон. Беше луд, но по някакъв очарователен начин. Накрая щеше да се превърне в страхотен съпруг за някоя жена. Но най-напред трябваше да му уреди среща. Намали огъня под соса си. Лора кимна одобрително.

Трейси се опита да се сети за място, където хората се събираха — не в бар или клуб, защото знаеше, че Джон никога не би се

почувствал удобно там, но... Идеята я връхлетя като лавина и тя се усмихна на собствената си аналогия. Идеално! Много по-добре от летището.

— Виж — започна тя. — Хрумна ми нещо. Какво ще кажеш да те заведе някъде, където ще има за какво да си говориш с жените?

— На мен ли говориш? — обади се Фил, като повдигна вежди. — Защото мен ме интересува. — Трейси му се намръщи.

— Къде? — попита Джон в същото време, подозрително.

— Това е нещо, което аз знам, а ти ще разбереш — съобщи Трейси, като отново премина на вълна Инсино.

— Време е да се захванем сериозно за работа — прекъсна я Лора. — Трябва да добавим някои основни подправки. — Трейси й кимна и й направи знак „още само минута“.

— Довери ми се — каза на Джон и се запита дали би могла да включи фиаското на летището в статията си. Щеше да бъде наистина истерично, но на Джон едва ли щеше да му хареса. Изпълнена с чувство за вина, Трейси си каза, че наистина трябваше да му каже за идеята си за статията, но определено не можеше да го направи сега, не и след унижението му, не и докато Лора и Фил й дишаха във врата. — Виж, не губи смелост — продължи тя. — Страхотно е, че пое инициативата. Рим не е построен за един ден. Най-дългото пътуване започва с една-единствена стъпка...

— Малко готвачки — лош сос — натъртено добави Лора.

— Бод навреме спестява време — включи се Фил.

— Не е вярно — срязва го Лора.

— Схващам идеята — каза Джон на Трейси.

— Девет е — поправи го Лора. — Девет.

— Минава десет и половина — възрази Фил.

— Поговорката е: „Бод навреме девет спестява“ — обясни Лора.

— Девет какво? — поинтересува се Фил.

Лора не му обърна внимание.

— Добре — увери Трейси приятеля си. — Имам план. Съгласен ли си?

— Не знам.

— Ти ми обеща, че ще издържа изпита по аритметика. Сега аз ти обещавам, че ще ти уредя среща — увери го тя.

— Добре — съгласи се Джон, но все още звучеше доста деморализиран.

— Девет бода! — изкрещя Лора.

— Трябва да свършвам. Ще поговорим утре — събщи на Джон Трейси.

— Добре. — Той замълча. — Хей, Трейси, благодаря.

— De nada^[1] — отвърна тя.

С облекчение, Трейси натисна бутона за изключване и остави телефона на ръба на печката.

— Сега трябва да добавиш ригана и останалите билки — инструктира я Лора. — Но най-напред искам да сложиш още малко чесън.

— Пак ли трябва да режа чесън? — попита слисано Трейси. — Беше започнала с това още преди лука. Повече никога нямаше да мирише секси, освен ако неаполитанската кухня не бе афродизиак за Фил. Лора ѝ подаде скилидките и дъската за рязане. Трейси сви рамене и в продължение на няколко минути изпълняваше заповедта, докато телефонът не иззвъня отново. Вдигна рамене към Лора, за да каже „не съм виновна“, после вдигна слушалката. Беше Бет.

— Ще му се обадя. Седя тук сама и той седи там сам, и няма причина да не му се обадя — заяви тя.

— Няма да му се обадиш — отвърна Трейси. — Първо, вероятно не е сам. Второ, каза ти ясно, че не иска връзка с теб. И в случай че си забравила, той ти е шеф. Накрая ще загубиш не само уважението му, но и работата си.

— Не искам работата си — изхлипа Бет. — Мъчение е да го виждам всеки ден, без да мога да го имам.

Трейси поклати глава. Косата падна в очите ѝ. Трябваше да се сети да си запише час при Стефан. Бет простена. Трейси нямаше понятие как колежката ѝ можеше да бъде толкова емоционална за леко оплешивяващ гадняр на средна възраст. На Бет ѝ трябваше нещо, което да я разсее.

— Имаш по-важни неща за вършене — заяви Трейси. — Искам да прегледаш гардероба си и да измислиш какво ще облечеш на срещата в петък вечер.

— Защо да си правя труда? — попита Бет. — От месеци не съм излизала на среща.

— Имаш такава за следващия петък — съобщи ѝ Трейси. — Уредих те. — Лора барабанеше с пръст отстрани на челото си с жест, който казваше „ти си луда“. После посочи соса.

— С кого? — попита Бет и Трейси чу любопитството и тръпката в гласа ѝ, макар да се опитваше да звучи незаинтересувана. — Не и с някой от твоите музиканти неудачници — добави тя. — Не искам цяла вечер да им плащам бирите като миналия път.

— Не, не — увери я Трейси. — Този тип наистина е готин и не е музикант. — По-добре да остави малко тайнственост. Излъга: — Не съм сигурна с какво точно се занимава, но е много сладък.

— Как се казва? — попита Бет.

— Джони — продължи да лъже Трейси.

Сега и двете ръце на Лора отново бяха на хълбоците ѝ — лош знак, — а Фил се цупеше сериозно.

— Трябва да свършвам — заяви тя на Бет. — Ще поговорим утре в службата. — Поне ще има за какво да мисли, реши Трейси, докато затваряше телефона, и се обърна към приятелката си.

— Уреждаш му среща? — възкликна Лора.

— Хм, първо мислех да го заведе някъде, където може сам да свали някое момиче. Но нали знаеш, в случай че не стане, му трябва среща.

— Аз ще изляза с него — предложи Лора. — Искам да кажа, просто като упражнение.

— О, няма нужда — отвърна Трейси колкото можеше по-небрежно. — Не мисля, че трябва да опитваме това. Не и след като го нарязва на пазара. — Замисли се за момент. — Ще бъде добре за Бет. Опитва се да забрави Маркъс.

— Бет от фитнес залата? — възкликна Лора. — Тя е идиотка.

— Ами, да. Но е симпатична идиотка, а и е само една среща.

Лора се обърна към канапетото, сякаш за да попита Фил... но Фил го нямаше там.

— Къде е отишъл? — попита тя Трейси.

Трейси сви рамене. Сигурно е в спалнята, нацупен. Покри тенджерата с единствения капак в къщата, импровизиран от чиния и алуминиево фолио.

— Мога ли да оставя соса сега? — обади се тя, с чувството, че я разпъват в половин дузина посоки. Трябваше да отиде при Фил и да

оправи нещата с него. И трябваше да поработи върху статията си, поне да осъвремени бележките си.

— Разбира се — кисело процеди Лора. — Какво значение има доматеният сос в сравнение с истинската любов?

Сега ръцете на Трейси наистина воняха от чесъна.

— Остави ме на мира, а? — помоли тя приятелката си. — Освен това, като си започнала, дай ми още един лимон.

— Съжалявам. Няма повече лимони — весело съобщи Лора. — Освен момчето от татък. — Посочи с глава спалнята.

— Благодаря — отвърна Трейси. — И Пит е страхотно момче.

— Но Пит не е в спалнята ми — изтъкна Лора. — И не ми се налага да ходя там и да оказвам първа помощ на вкиснатите.

Фил лежеше на измачканото легло с китарата до себе си. Дишаше дълбоко, с лице, притиснато в една от възглавниците. Но по някакъв начин Трейси можеше да познае, че се преструва. И тя самата го правеше, когато беше малка и баща ѝ я проверяваше. Седна в края на леглото и постави нежно ръка върху глезена му.

— Спиш ли? — прошепна тя.

Той моментално вдигна глава в пресилено стряскане.

— Не — каза след миг, като разтърка очи с опакото на ръката си. — Тъкмо се канех да опитам няколко нови пози.

Имаше нещо много интимно в това да знае, че той се преструваше на заспал, сякаш бе уловила дете да си играе наужким. Фил в много отношения приличаше на дете. Трейси едва не се засрами.

— Виж, изоставам с дегустацията на шницели, а освен това трябва да отразя откриването на „Икспириънс Мюзик Проджект“ за „Таймс“. Помниш ли? Мислех, че може би искаш да дойдеш.

— На „Икспириънс Мюзик Проджект“? Господи, това място е толкова тъпо. — Трейси отново видя, че той прикриваше разочарованието си. Боб беше уговорил Жлезите да свирят там чрез някакъв приятел на друг приятел. Но участието — ако изобщо някога бе съществувало, — изобщо не се осъществи или се провали. Оттогава насам Фил постоянно критикуваше музея, който беше станал знаменит в цялата страна. Понякога Трейси имаше високо мнение за иконоборството и яростната независимост на приятеля си, но друг път

— както в момента, — започваше да ѝ се струва, че той просто отхвърляше нещата в самозащита, преди те да са го отхвърлили.

— Франк Гери ще бъде там — примамми го тя. Гери беше геният, създал музея.

— Голяма работа — заяви Фил. — Похарчиха двеста и петдесет милиона долара за нещо, което прилича на развалина от микробуса на семейство Партридж.

— Ще се опитам да се докопам до интервю с него — продължи Трейси. — Баща ми го познава от Лос Анджелис.

— Браво — отвърна Фил. — Използвай връзките, които другите нямат. Не ми пука дали това е единственият начин, по който можеш да го постигнеш, но не очаквай да гледам или да ти помогна.

Трейси поклати глава. Защо трябваше да е толкова отвратителен? Понякога мислеше, че всеки път, когато се сближаха, Фил се чувстваше задължен да развали всичко, като се превърне в онова, което Лора наричаше КФО. Сви рамене. Нямахше да го притиска, нито да го преследва, а след това поведение определено не искаше да го вземе за компания. После се сети, че имаше още едно задължение. Реши да опита още веднъж.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Бихме могли да се позабавляваме. Ще танцуваме както едно време. — Когато се запознаха, танцуваха непрекъснато. Трейси беше впечатлена от странните му движения. Бяха... неповторими. Не танцуваше като бяло момче, но не представляваше и някаква жалка имитация на рапър. Танцуваше като балетист-робот. Стори ѝ се, че не бяха танцували от много, много отдавна. — Хайде, моля те — помоли се тя.

Фил се отпусна назад на матрака.

— Не. Наистина ми се свири.

Пълни глупости, помисли си Трейси. Ядосана и засегната, тя се опита да се прикрие.

— Добре. Просто ми хрумна, че би искал да се запознаеш с Боб Куинто, мениджърът. Нали знаеш, търси помощници да ангажира...

— Да не се опитваш да ме придумаш за някакво ново участие? — попита Фил, като сега се надигна в седнало положение.

О-о. Не и този спор тази вечер.

— Не. Просто мисля...

— Просто мисля, че ми нямаш достатъчно доверие. Което не ми харесва. — Фил праметна дългите си крака отстрани на леглото и започна да пъха единия си крак в ботуша.

— Виж, съжалявам. Просто смятах, че той ще бъде добра връзка за теб. После, след това, си мислех, че ще дойдеш тук и...

— Забрави за това, Трейси. Имам късна репетиция. — Обу и другия си ботуш.

— Добре — заяви тя. — И без това искам да поработя върху статията за преобразяването.

— Добре — повтори Фил. — Значи и двамата сме заети. Жалко, че не го знаех, преди да изгубя цялото това време, за да те чакам. — Изправи се и постави китарата си в калъфа ѝ. — Късмет с предания послушник.

— Това беше гадно — процеди тя.

— О, според мен е хубаво — отвърна той. — Хубаво за теб. Хубаво за твоето его. — Замълча, после напери глава и повиши глас. — Може да станеш следващата Ема Куиндлън — довърши Фил, като наподобя Джон почти свършено.

— Ана, не Ема — извика на гърба му Трейси, докато той си тръгваше.

[1] De nada (исп.) — за нищо. — Б.пр. ↑

Трейси караше към „При мама“, заведение за бързо хранене в другия край на Сиатъл, където поднасяха неща като макарони на фурна и домашен пай с пиле. Отрязаха я за статията за преобразяването, но идеята за най-хубав шницел в града си струваше. Тя въздъхна. След известен размисъл беше открила гледна точка, която ѝ допадаше: типове от гангстерските филми сякаш винаги си поръчват пиене и някакъв шницел, затова щеше да накара господин Бил от видеотеката да открие няколко филма от трийсетте години със сцените в ресторант, а тя щеше да опита всички шницели в града, подобно на Джими Кегни или Хъмфри Богарт. Излишно е да се казва, че Джон бе настоял да включи „Джава, Колибата“, въпреки че Трейси не смяташе за необходимо да прави някакви услуги на заведението. Друго би било, ако я обслужваха както трябва.

След „При мама“ тя щеше да се срещне с Джон в „Джава“ и покрай дегустацията на още един шницел, щеше да вмести още един урок. Въпреки невъзможната му мисия на летището — Трейси се изкиска, когато се сети за това, — виждаше, че приятелят ѝ напредваше в бройките, или както там го наричаха мъжете. Фактът, че изобщо бе опитал сам, беше невероятен, като се има предвид какъв смотаняк беше. Но сега, когато беше близо до успеха, тя знаеше, че приятелят ѝ се нуждае от подготовка в още една област. Трейси бе мислила дълго и — извинете двусмислието, — мъчително как да обсъди сексуалния етикет с Джон. Но го отбягваше.

Те двамата наистина бяха много добри приятели, но докато разговаряха буквално за всичко останало, Трейси никога не бе говорила с него за секс. Някак, макар да можеше да опише на Лора — или дори на Бет, — точните измерения на интимните части на някой мъж и всички свързани с тях особености, тръпки я побиваха от мисълта да направи същото с Джон. Разбира се, не се налагаше да обсъжда с него интимните части. Той имаше свои и, вероятно, знаеше как да ги използва. Но онова, което Трейси знаеше от тъжен опит,

както и от опита на приятелки, беше, че повечето мъже не четяха оперативните инструкции за женските интимни части. Ако работата ѝ върху Джон го караше да изглежда добре и да звучи добре, това все още не беше достатъчно, поне според нея, ако той не можеше също така да ги увенчае с върховна сексуалност. Трейси си каза, че не биваше да очаква твърде много от Джон — в края на краищата, знаеше, че не е имал голям опит.

Фройд беше изнасял тиради за онова, което искат жените, но сигурно не бе попитал жена си или някоя от пациентките си. Защото, въз основа на собствения си сексуален живот и на чутото от приятелки, жените искаха орален секс и то много. Не че задължително обичаха да духат, макар че на Трейси ѝ беше приятно. Проблемът беше, че колкото и виртуозна да станеш в свиренето на кожената флейта, мъжете обикновено те оставяха с едно близване и обещание. Тоест, ако изобщо поемеха южно от границата. Трейси винаги се обиждаше дълбоко от мъже, които очакваха от нея да гледа на интимните им части така, сякаш са фунийка сладолед с глазура. Едно от нещата, които обичаше във Фил, беше колко много харесваше цялото ѝ тяло и най-много тайното ѝ местенце. Освен това беше много по-лесно да получиш оргазъм, ако мъжът знаеше какво прави. Господи, като се сетеше за дръвниците, на които беше попадала в колежа, които си въобразяваха, че да помпаш, докато момичето стигне до върха, минава за добър секс! Трябваше да каже на Джон за деликатността и дразненето, за установяването на последователност и тогава, когато се очаква следващото докосване, погалване или гризване, да го съдържи и да продължи с нещо ново, докато жената почти изгуби ума си.

Кръстоса крака, после осъзна, че ѝ трябва крак за спирачката. Беше потънала толкова дълбоко в мислите си, че когато понечи да се включи в дясното платно, не видя синята „Максима“ отстрани. Опомни се, върна се в изходното платно и си напомни да гледа в пътя, дори мислите ѝ да са „под кръста“, както казваше мащехата ѝ. Когато спря пред светофара, отново се сети за Джон и трепна при мисълта да го остави напълно неподготвен. Не беше честно нито към него, нито към жените. После идваше въпросът за истинската сексуална политика: къде да спиш, дали да преспиваш, презервативи и кремове, и всичко останало. Господи, надяваше се, че Джон не се нуждаеше от

помощ и в това отношение! Представи си как ще го заведе в някоя аптека и ще поиска оребрени „Тройънс“ за него.

Когато се включи в главното шосе, се усмихна. Спомни си дните в Инсино, когато тя самата беше толкова притеснителна, че не можеше да си купи тампони, ако някъде близо до аптекарския щанд имаше мъж. Вместо това трябваше да ходи в супермаркета и да купува „Клорокс“, кракери „Риц“, овесени ядки и кутия нискомаслено прясно мляко, „Райе Криспис“, няколко „Лийн Казънс“, хляб „Чудо“ и накрая кутия тампони, които най-небрежно щяха да са мушнати между двойните бисквити и нарязания хляб.

Тези дни отдавна бяха отминали. Трейси можеше да се приближи до всеки служител във всеки универсален магазин и да поиска една дузина овлажнени презервативи „Рамзес“ със спермициден крем и подсилен край. Ако мъжът дори повдигнеше вежда, тя бе способна да му се усмихне сладко и да му каже:

— Нека бъдат две дузини. Ще правя гол купон.

На влизане в паркинга на „При мама“ се усмихна при мисълта.

С натъпкан стомах по-късно, Трейси погледна втората чиния шницел, с която трябваше да се справи днес, а после вдигна очи към Джон.

— Не е толкова хубав, колкото на „Мама“ — заяви тя, като посочи с вилцата бледия резен.

— По-хубав е — възрази Джон. Каква лъжа!

— Опитвал ли си някога този на „Мама“? — попита шепнешком Трейси, така че Моли да не може да я чуе.

— Не — призна той. — Но не може да е по-хубав от този.

— О, откъде знаеш? Ти си пълен вегетарианец.

— Не, не съм — възмути се Джон. — Помниш ли? Пълните вегетарианци ядат...

— Хванах те! — възползва се от възможността Трейси. — *Не бива* да говориш за диетичните си закони пред никоя жена.

— Не знаех, че това се брои — оправда се Джон.

— *Всичко* се брои. Това е целият смисъл на онова, на което се опитвам да те науча. — Трейси се стегна за още една хапка шницел и за увод към малкото планирано обсъждане на патетата и пчелите.

Нуждаеше се от увод, но не успя да измисли такъв. — Виж, трябва да поговорим за... съблазняването — изтърси тя и преглътна шумно.

В този миг Моли се приближи до масата.

— Всичко наред ли е тук? — попита тя, може би твърде мило.

Трейси трябваше да вдигне поглед от чинията си, за да се увери, че това наистина е Моли.

— Всичко е наред. Защо питаш?

— Просто си върша работата — отвърна сервитьорката и напълни отново чашите им с вода. Трейси погледна Джон, за да види дали и той не е любопитен към това ново поведение. Но на лицето му не беше изписано нищо. Господи, сега Моли сигурно щеше да се мотае наоколо, а Трейси не можеше да говори за секс в нейно присъствие. — Ако ви трябва нещо, не се колебайте да го поискате — насърчи ги тя и напусна масата им.

Нещо не се връзваше.

— Казал си й, нали? — произнесе обвинително Трейси.

— Какво да съм й казал? — учуди се Джон.

— За моята задача за шницелите! Никога не ни е пълнила чашите с вода през цялото време, откакто идваме тук. Дори не мисля, че ни е поднасяла вода до днес. Ах, ти, предател такъв!

Джон, с чаша до устните, изплю малко черно кафе обратно вътре.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, има някои... правила. Трябва да се отнасят към мен като към най-обикновен клиент. — Почувства, че се изчервява.

— И какво, ако съм й подшушнал? Винаги се е отнасяла към теб по-лошо от обикновеното. Погледни нещата по този начин: най-сетне Моли е мила с теб.

— Джон, нямаш право да...

— Хей, това не е технологичен пробив в „Майкро/Кон“. Просто някакъв шницел. Както и да е, да се върнем към съблазняването. Какво искаш да кажеш?

— Само това, че има определени начини, по които трябва... да правиш нещата. И определени неща, които трябва... да избягваш.

— Какво имаш предвид под *неща*!

Господи, не я улесняваше.

— Какво имаш предвид под *неща*! — изимитира го Трейси. — Искам да кажа, че трябва да имаш начин да накараш жените да горят за теб. — Сети се за следобедния обзор на секса, заради който едва не обърка пътя. — И най-добрият начин е... — Просто не можеше да премине направо към темата за цуни-гуни. Трябваше да се гмурне в нея. — Виж, сексът е като танц — започна Трейси. — Помниш ли филмите с Фред Астер?

— Той друго лошо момче ли е? Трейси, не мисля, че имам време за още видео касети. И без това изоставям в работата.

— Не е необходимо да го гледаш. Просто той беше някакъв кльощав плешив танцър, но излъчваше някакво сексуално привличане, защото във всеки филм изпълняваше танца с Джинджър Роджърс или с някоя друга жена, но винаги беше най-хубаво с Джинджър. Тя му се сърдеше, но щом започнеха да танцуват, тя се отдръпваше, а той я притегляше обратно. После в мига, в който я пускаше, тя отново се отдръпваше. — Трейси, все още седнала, жестикулираше с ръце и рамене, за да покаже. — Но тогава той я хващаше за ръката или за китката и отново я дръпваше към себе си. И накрая, присъствието му и грацията му пак я спечелваха. И тогава усещаш как му се отдава, как тялото ѝ се разтапя в неговото. Беше завладяване, по-сексуално от секса. — Трейси усети, че пак се разгорещи. Замълча, за да се съвземе. — Както и да е, цялата тънкость в съблазняването е, че трябва да си достатъчно силен, достатъчно магнетичен, за да привлечеш жената към себе си. Но после трябва да я оставиш, за да можеш да повториш съблазняването. Именно завладяването *подлудява жените по теб*.

— Искат да ги завладявам? — повтори Джон. — Това не излезе ли от мода заедно с Тарзан? Освен това, Джеймс Дийн не прави нищо подобно.

— Правилно. Героите на Джеймс Дийн бяха потайни. Никога не признаваха, че желаят някого, макар да изгаряха от копнеж. И ти трябва да бъдеш такъв. Дръж се така, сякаш не те е грижа, но остави жените да си *представят* копнежа ти. Ако наистина копнееш и те го видят, това ги отблъсква.

— Трейси, мисля, че това е твърде сложно за мен — обади се Джон, остави вилцата и избърса устата си със салфетката.

— О, я стига. Ти си човекът, който измисля „Пърсифал“. Можеш да постигнеш всичко. — Трейси пое дълбоко дъх. — Виж, най-добре е да те възприемат като трагична фигура. И ако смятат, че могат да ти помогнат и да те излекуват, това е страхотно.

— Но моят живот не е трагедия — възрази Джон.

— Не, пародия е. Това е проблемът. — Замълча. Как да го накара да проумее? — Трябва да се опиташ да откриеш някаква тайна, която да им разкажеш и да си сигурен, че не си разказвал на никой друг онова, което споделяш. Накарай ги да почувстват, че са единствените, които биха могли някога да те разберат. Защото са толкова многостранни и са толкова чувствителни. Това ще ги накара да се почувстват специални и важни.

— Каква тайна? Никога не съм казвал на никого, че се подмокрях в леглото до дванайсетгодишна възраст, но не смятам, че имаш предвид това.

— Правилно, Шерлок. — Трейси изобщо не искаше да знае дали онова, което ѝ беше признал, е вярно или не. Като се отпусна назад, за да помисли за момент, Моли отново се залепи за тях, вдигна безмълвно празната чиния на Джон, избърса трохите от масата, донесе му чиста салфетка и менюто с десертите.

— Ти още ли похапваш от твоята? — попита любезно тя.

Трейси не можеше да понесе подобно отношение. Сега щеше да се принуди да каже нещо хубаво за шницела на Моли. Искаше ѝ се да отнесяха чинията ѝ. Не можеше да изяде нито хапка повече. Не че не беше вкусно, но ѝ се повдигаше от шницели.

— Още не съм свършила — заяви тя на лъжливата англичанка. Щом лицемерката се махна с мръсния поднос, Трейси беше готова да продължи. — Джон, просто измисли нещо. Кажи им, че си видял как баща ти застрелял майка ти. Или че си видял как майка ти застреляла баща ти. Или че двамата са се застреляли взаимно и ти си наследил милиони, но никога няма да докоснеш кървавите пари.

— Това ще им хареса ли? — учуди се той.

— Само ако ти повярват. И ако кажеш, че никога не си се доверявал достатъчно на друг човек, за да споделиш това. Тогава жените ще ти се доверят достатъчно, за да спят с теб.

Джон само поклати глава.

— Сега слушай — продължи Трейси. — Когато наистина спиш с тях, важното е да не оставаш цялата нощ. Независимо колко си изморен или колко е късно, трябва да се измъкнеш от леглото и да се прибереш у дома. Правило Номер Пет и най-важното: не преспивай у тях.

— Никога? Но Фил постоянно спи у вас — възпротиви се Джон.

— Е, отначало никога не го правеше — призна Трейси. — Номерът е, че жената остава с желание за още. Най-добре е, ако успееш да се измъкнеш от леглото, докато тя спи.

— Без дори да й кажа „довиждане“?

— Остави й бележка.

— Каква например?

— Например... например... „Ти ме накара да си тръгна“. И не я подписвай „с любов“. И не оставяй телефонния си номер. — Устата на Джон зееше в недоумение.

— Те ме канят у тях, а после аз им пиша бележка, за да им съобща, че са ме накарали да си тръгна? Я стига! Нима трябва да съблазнявам единствено мазохистки?

— Виж, това е само за да налапат въдицата. Когато вече сте заедно, можеш да правиш каквото искаш. Но в началото трябва да усещат, че си специален, и че те трябва да бъдат много специални, за да те задържат. Затова няма да им се обаждаш втори път.

Очите на Джон едва не изскочиха от орбитите си.

— Когато най-накрая успея да склоня някоя жена да спи с мен? Какво говориш? Ако не й се обадя, как ще я накарам отново да спи с мен?

— Не се налага да спиш с нея отново. Спи с някоя друга. В този момент ти трябва богат опит.

— Значи трябва да се държа като негодник? — възкликна Джон. — Това ли искат жените? Негодници с хубави панталони?

— Не. Да не мислиш, че сме глупави? Сложни сме. Искаме някой, който да се държи като негодник, но когото можем да опитомим или поне да си въобразяваме, че можем да го опитомим. Искаме някой жилав — но който дълбоко в себе си крие нежно сърце, което можем да завладеем. Пантера, която се подчинява на заповедите ни. Това е някакъв женски еквивалент на онази старомодна мъжка история.

— Коя? Душевната болест ли?

— Не. Нали знаеш, когато мъжете не искат лесни момичета, защото всички са били с тях. — Трейси замълча. — Навремето харесвах онзи тип Ърл...

— Искаш чай „Ърл Грей“? — сладко попита Моли, застанала зад Трейси. — Ще ти запаря пресен. — Какво ѝ ставаше на тази жена? Трейси наистина я предпочиташе като кучка.

— Не. Не искам никакъв чай — възкликна тя и сграбчи ръба на масата, за да се въздържи да не удари сервитьорката. — Ще ти кажа, ако искам нещо друго. — Моли кимна и пак ги остави. Трейси стрелна с очи Джон.

— О, остави я на мира — заяви той. — Просто иска да кажеш добра дума за заведението. И така, кой е Ърл? Не го помня.

— Защото това беше преди да те срещна. И защото той не се задържа дълго — обясни Трейси. — Ърл бе умен и хубав. Но постоянно ми повтаряше колко съм красива. Че съм красива колкото бившата му годеница. Очарователната жена, която разбила сърцето му.

— Е, и?

— И, след като слушам за нея и ревнувам наистина, отивам в апартамента му и на една лавица, обърната с лицето надолу, намирам снимката на дебело, грозно момиче. Питам го дали това е сестра му или братовчедка му, или нещо подобно, а той ми заявява, че това е Дженифър, бившата му годеница. Щом смяташе, че тя е красива, тогава всичко, което мислеше за мен, не беше валидно. Скъсах с него.

— Трейси, ти си луда. Винаги съм го подозирал, но сега съм сигурен.

— Джон, разкривам ти тайни, за които мъжете биха платили стотици хиляди долари. Това са нещата, които жените обсъждат в дамските тоалетни, когато излизат заедно. Това са нещата, които ще ти помогнат да съблазняваш и изоставяш красиви момичета из цялата страна. Може би по целия свят — увери го Трейси.

— Значи ме караш да наранявам жените целенасочено.

— О, Джон, това е просто част от по-голямата картина — обясни тя. — Те го очакват. После, някой ден, жената пораства и осъзнава, че иска мъж, който знае как да се отнася добре с нея.

Трейси се запита кога ли ще дойде това време за нея. После пак се сети за планираното обсъждане на оралния секс и другите чувствени неща, но не можа да подхване темата. Стигаше ѝ толкова.

Кой знае? Може би Джон беше добре в леглото. Поне беше чувствително момче. Проблемът беше, че вероятно бе изгубил девствеността си в последните години. Може би трябваше да го попита за това. Погледна последната хапка шницел.

— Хм — замълча, сдъвка и преглътна за последен път, — позволи ми да те попитам нещо — започна Трейси. — Коя беше първата ти приятелка?

— Имаш предвид истинска любовна връзка или първото момиче, което съм харесвал?

— Истинска любовна връзка — уточни тя.

— Майра Фишър.

Сега Трейси повтори думите му.

— Майра Фишър? Не помня никаква Майра Фишър.

— Ами, ти тогава не ме познаваше. Майра беше още в осми клас. Устата на Трейси зяпна.

— Осми клас! — Сигурно не я беше разбрал правилно.

— Не, имам предвид първото момиче, с което наистина си спал.

— Е, успях да спя с Майра Фишър чак по време на екскурзията в девети клас. Но правехме секс у тях през целия осми клас. И през лятото между осми и девети клас.

— Никога не си ми разказвал за това!

— Ами, не мисля, че е уместно да говоря за онова, което ги би нарекла „моите завоевания“ — призна Джон. — Много е лично. Просто не говоря за това.

— С никого? — поинтересува се Трейси.

— Всъщност, да. Искам да кажа, и ти не го правиш, нали?

— Ъ, всъщност, да. — Трейси се надяваше, че носът ѝ не е пораснал. Погледна приятеля си и започна да се пита за него по съвсем нов начин. — Чакай малко — възкликна тя. — Онова много високо момиче в колежа, онази с много дългата коса...

— Хейзъл — подсети я Джон. — Хейзъл Флеглър.

— Да. Вие двамата...

— Разбира се — отвърна приятелят ѝ.

— Никога не си ми казвал! — Сега Трейси наистина беше поразена.

— Ами, какво според теб правех с нея? Тя не играеше шах! — възкликна Джон.

— Никога не си ми казвал! — повтори тя. Запита се какви други връзки бе имал, за които никога не беше разговарял с нея.

— Трейси, аз пораснах, докато слушах как разни жени се оплакваха колко лошо се държат мъжете. Гледах как го прави баща ми. Нима смяташ, в края на краищата, че бих клюкарствал?

— Да клюкарстваш? Джон, това не е никакъв викториански роман. Двайсет и първи век е. Не гледаш ли „Приатели“! Или повторенията на „Сейнфелд“! Хората в шоуто на „Джери Спрингър“ разказват как спят с братята си!

— Никога не съм гледал шоуто на „Джери Спрингър“ — призна Джон с достойнство.

И за пръв път, Трейси го погледна и ѝ хрумна, че под спокойствието на тъмните му, кафяви очи може би течаха дълбоки води.

Следващата седмица в сряда, Джон се срещна с Трейси за много дискутираното подстригване. Отвориха летящата врата на салона, музиката отвътре ги удари и Джон инстинктивно отстъпи назад.

— Хайде — подкани го Трейси. — Авангардните прически не са за малодушните. — Хвана го за ръка и го преведе през портала. — Не се тревожи — подхвърли весело тя. — Стефан ще се погрижи за теб.

За пръв път в живота си Джон наистина се усъмни в думите ѝ. Не мислеше така, освен ако нямаше предвид мафиотското значение на „погрижването“. Е, какво пък. И без това вече се чувстваше полумъртъв.

Нима всичко това беше необходимо, за да си намери момиче? Отнемаше толкова много време, мисъл и енергия. Взаимоотношенията не трябваше ли да изискват постоянство, вместо гардероба и прическата му? Докато го теглеха през приемната — помещение, пълно с ярки светлини, невероятно шумен техно рок и нещо, което приличаше на декора от много лоша телевизионна игра, — усети, че трепна. Имаше един момент, в който мъжът трябваше да тропне с крак, и според него беше настъпил... докато не мина жената с безкрайните крака и сребристо-златната коса до кръста. Тя кимна на Трейси и се усмихна — наистина се усмихна, — на Джон. Беше най-красивата жена, която някога бе виждал.

— Здравсти, Елън — небрежно подхвърли Трейси, като че ли богинята на любовта не бе минала току-що покрай тях.

— Коя е тази? — прошепна той.

— Какво? — попита Трейси по-високо от пълно гърло, като продължи да го тегли нанякъде.

— Коя е тази? — извика този път Джон. Беше се влюбил дълбоко. Тя бе мечта. Тя бе рай. Ако не беше адската музика, би могъл да си представи райското блаженство с нея. — Коя? — изкрещя той.

— Елън? Това е Елън — заяви Трейси, сякаш това изясняваше всичко.

Бяха прекосили приемната, минали през претъпкано помещение със столове и огледала и сега приятелката му го поведе по много празен коридор, макар музиката да продължаваше с пълна сила. Цялото ходене го отдалечаваше от неговата богиня. Две други жени минаха покрай тях. Нито една от двете не се доближаваше до висотата на Елън, но и двете бяха наистина много красиви. Охо! Кимнаха или на Трейси, или на него и при сляпата възможност да е бил включен, Джон също им кимна. Нито една не се изкиска и не го посочи. Изглежда се очакваше да им кимне, както и от тях се очакваше да му кимнат. Може би, каза си той, Трейси наистина знаеше нещо за цялата работа, в края на краищата.

— Коя е Елън? — повтори Джон, щом другите две нимфи изчезнаха.

— Тя е съпругата на Стефан — извика небрежно Трейси, сякаш това не означаваше, че целият му свят току-що се бе сринал. Минаха през десетина врати, докато Трейси не отвори още една — към онова, което трябваше да е Светая светих в този храм на красотата.

— Стефан не е ли гей? — изкрещя Джон, все още в тон с техно рока. Но когато вратата се затвори зад тях, шумът секна рязко. Той се озова в малка, квадратна, свършено тиха бяла стая, обзаведена единствено с фризьорски стол в стила на „Междузвездни войни“ в центъра. До стола стоеше висок мъж и гледаше Джон.

Човекът беше висок, около метър и деветдесет, рус, с много къса коса и белег през едната руса вежда. Жилав на вид. Джон наруши мълчанието.

— Здравейте — каза той с почти пресекващ глас. — Вие трябва да сте Стефан.

— Не осъзнаваш жертвата, която правя за теб — заяви Трейси, като настани приятеля си на стола. — Само ме погледни. Аз съм тази, която наистина се нуждае от подстригване. Просто запомни, че ми дължиш голяма услуга за това. — Отстъпи назад и се облегна на плота. Тогава към Джон се приближи Стефан, който приличаше на Едуард Ножицоръкия, кръстосан с Танца на реката. Постоянно кълцаше, потропваше с крака и подскачаше. Джон се запита дали беше безопасно Стефан да се движи по този начин с ножиците толкова близо до очите му, но предположи, че коафьорът знаеше какво прави. В края на краищата, Трейси седеше спокойно там по време на всичките

кълцания и подскоци, и изглежда не забелязваше, че няма огледало, няма шум и няма хора. Само Стефан и тежкото му дишане, и смахнатите му подскоци насам-натам. Това беше най-странното подстригване, което Джон някога бе преживявал.

Седя близо час с човек, когото току-що бе обидил. Междувременно Трейси, която очевидно не осъзнаваше грозящата го ужасна опасност, седеше на малък стол до краката му и бърбеше. Джон искаше само да се измъкне от мястото, да излети от стаята, покрай фаталната Елън, съпругата на този балкански психопат и може би да напусне Сиатъл завинаги. Но се страхуваше да помръдне заради изключително острата ножица, която продължаваше да свисти около главата му.

— ... и колелото — чу да казва Трейси. За какво ли говореше?

Боеше се да обърне глава към приятелката си, затова просто изви очи към нея. Болезнено беше да задържа очите си толкова дълго в ъгъла на орбитите им.

— Какво за колелото ми? — попита той. Искаше му се да вдигне ръка към главата си, но беше сигурен, че Стефан ще му отреже някой пръст. Парчета от косата му летяха из стаята от доста време насам.

— Казах, че все още трябва да направим нещо с раницата и колелото ти — спокойно повтори Трейси.

— Какво за раницата ми? — учуди се Джон. — И на колелото ми нищо му няма. Какво имаш предвид с това, че трябва „да направим нещо“ с колелото ми?

— Просто колелото е толкова непривлекателно — обясни приятелката му. — Искам да кажа, как ще заведеш някое момиче у вас? Ще я качиш на рамката ли?

— Мислех, че не бива да ги водя у нас — изтъкна Джон, като й напомни наставленията ѝ.

— Добре, добре. А как ще ги заведеш до тяхното жилище?

Значи сега щяха да подхванат тази тема, и то пред Стефан?

— С колата на момичето? — предложи обнадеждено Джон.

— И как ще се прибереш оттам? — Трейси поклати глава. — Знаеш ли, ако нямаше „Шуин“, щеше да притежаваш „Пейсър“. — Той не знаеше със сигурност какво беше „Пейсър“, но можеше да отгатне, че не е нещо хубаво, защото Стефан се разсмя. — Трудно е да сваляш мацки без кола.

— Можем да се качим в нейната — обади се Джон. Трябваше да признае, че започваше да вижда трудностите, но продължи нататък. — Или да извикам такси? — немощно подхвърли той със съзнанието, че не е добро попадение. Чу тихо презрително сумтене зад себе си и му се прииска само за минута да можеше да държи тази ножица в собствените си ръце. — Виж, знаеш какво мисля. Колелото е безопасно, удобно и с крайно малко поражения върху екологията. Ако карам колело, не се налага да използвам никакво вредно гориво, за да стигна за където съм тръгнал.

— Но не стигаш доникъде. Не и с жените — заяви Стефан, като проговори за пръв път.

Джон се опита да не стиска зъби. Когато гледаше „Бунт без причина“ и „На изток от рая“, винаги виждаше как челюстта на Джеймс Дийн се стяга, когато се ядоса. Сега не искаше Демонът бръснар от Флийт Стрийт да му види сметката. Стефан не би се поколебал да пререже сънната му артерия. Джон реши да не му обръща внимание.

— Да не ми казваш, че трябва да си купя кола, за да си хвана гадже? — попита той, вбесен. Трейси знаеше колко беше против автомобилите. Те съсипваха Северозападния Пасифик и унищожаваша околната среда. Как можеше изобщо да му предлага идеята?

— Тогава защо не помислиш още веднъж за мотоциклет? — весело предложи приятелката му.

— Мотоциклет? Вече ти казах, че ще представлявам опасност за себе си и околните.

— Но моторите са толкова готини — възкликна Трейси, като едва не падна от стола от ентусиазъм. — И момичетата много харесват момчета, които карат мотори.

— А какво мислят за мъже, на които половината им лице е отнесено от паважа? — попита троснато Джон.

— По-спокойно, по-спокойно! — предупреди го Стефан.

— Ще поговорим за това по-късно — каза му Трейси.

— Не, няма — отговори ѝ кисело Джон, а после го завъртяха, за да се озове лице в лице със Стефан. По острия бръснар на фризъора проблясваха светлини. За момент му хрумна, че Стефан щеше да замахне като Суини Тод, но този луд просто вдигаше огледало.

Джон погледна в него. О, боже! Беше се превърнал в Соник Таралежа. Косата му стърчеше като бодли. Демонът бръснар трябваше просто да ме убие, помисли си той, и обви ръце около черепа си в самозащита. Стефан, Едуард Ножицорькия албинос, взе последните връхчета от новата, напълно обновена глава на Джон.

— Невероятно — възкликна Трейси.

— Метаморфоза — отвърна Стефан със самодоволство.

Джон беше преобразеният — но в кого?

Продължи да се съзерцава. Като погледна зад себе си в отражението на огледалото, Джон видя как Трейси прегръща Стефан. После тя затанцува диво, изпълнена с одобрение, около фризьорския стол. Е, тя му беше приятелка. Сигурно харесваше Соник Таралежа.

— Фантастично — изчурулика тя и го издърпа от стола. Може би не беше чак толкова лошо, колкото му се струваше. Тогава Трейси измъкна портфейла на Джон от задния му джоб, заобиколи го и подаде на Стефан кредитната му карта.

— Ще бъдат най-хубавите двеста долара, които си харчил някога! — увери го тя.

— Двеста долара! — задъха се Джон. Тогава погледна Стефан и бръснача, и преглътна. Реши, че беше по-добре, отколкото да те ограбят, макар и също толкова скъпо.

Трейси и Джон спряха пред входа към паркинга на Ар И Ей. През целия път я въртеше на шиш, но тя отказваше да отговори дори на един-единствен въпрос.

Без да му обръща внимание, Трейси зави надясно, забрави да включи мигача и едва не попадна под колелата на един минаващ сааб. С изключение на тази, нямаха други злополуки.

— Да вървим.

Джон слезе от колата, после стъпи на бордюра, като погледна нагоре, за да прочете табелата на вратата.

— О, боже мой! Не и тук! — възпротиви се той.

Ар И Ей беше известен фирмен магазин в покрайнините на Сиатъл, близо до магистрала номер пет. Вероятно беше най-големият открит магазин за спортна екипировка в света. Представляваше притегателен център за спортно настроените еко купувачи. Оригиналната му архитектура и огромната витрина привличаха погледа. От вратата Джон видя безброй щандове, отрупани с лъскави принадлежности за алпинизъм, докато стотици привлекателни млади мъже и жени пазаруваха екипировка.

— Опитай се да свалиш някое нормално момиче — напомни му Трейси. — Някоя от тези — посочи цяла група такива, всичките стройни, всичките свършени, с блестящи зъби, коси и кожа. Джон почувства как се смаява и помръква, петно върху пейзажа. Трейси го бутна леко. — Разположи се близо до тях, но не им налитай. Трябва да се правиш на недостъпен. Трябва да ги накараш те да те искат — инструктира го приятелката му. Бяха стигнали до края на щанда и пред тях се издигаше огромна каменна стена — висока най-малко шест етажа — отделена със стъкло. Хората се катереха по почти вертикалната ѝ повърхност, пред очите на всички в магазина, както и пред очите на всички пътници по натовареното шосе.

— По дяволите! — задъха се Джон. Мразеше височините. Веднъж ѝ бе казал, че се страхува да гледа от високи прозорци, тъй

като го подтикват да скочи.

— Предстои ти изпит. Сега изглеждаш разярен, но трябва и да действаш яростно.

— Как? Като вися от някоя скала? Забрави!

Трейси знаеше, че той ще се дърпа, но бе подготвена.

— Стига, Джон. Алпинизмът е бомбата. Спорт за истински самотник. Жените обожават самотниците. Спомни си Джеймс Дийн. Спомни си „Самотният бегач на дълги разстояния“.

— Ами, онзи тип само разби един магазин и открадна пари. После отиде в Лондон с едно момиче. И аз мога да направя това. Височините са нещото, което не обичам.

— Джон, тук има милиони момичета, които искат да се запознаят с алпинисти.

— Мислех, че искат рок певци! — изхленчи той. — Ти забърса рок китарист. Не ме мъчи.

Трейси реши да не му обръща внимание; взе навито въже от рафта вдясно и му го подаде, заедно с карабинка.

— Сложи ги. Поне *приличай* на алпинист — нареди тя.

Джон посочи пространството под изкуствената скала.

— Или като петно на Роршах на пода. Трейси, гледах всички тези филми. Джеймс Дийн главно се мусеше и висеше подпрян на ъгъла на стената. Аз мога да се муся. Мога да вися по разни ъгли. Джеймс Дийн никога не се е катерил по скали.

— Не приемай всичко толкова буквално. Движи се в крак с времето — заяви приятелката му. — Не ти казах да се катериш по скали; искам само да говориш за това. — Сбута го. Една много хубава блондинка мина покрай тях и според Трейси го бе огледала от главата до петите. Добър знак. — Освен това, изобщо не ти се налага да се катериш. Просто се мотай с въжето и заговори някое момиче.

Джон превъртя очи.

— За какво да я заговоря? — Погледна стената. — Не знам нищо за това.

— Мисли положително. Вероятно и те нищо не знаят. Ако те попитат нещо, кажи им, че харесваш нещата на „Черен диамант“. Те са най-хубавите.

— Ти откъде знаеш?

— Писах статия. — Беше лъжа, но нямаше нужда да му разказва за Дан. Трейси нарисува черен диамант върху жълтия си бележник, откъсна листа и го залепи на брадичката му. Дори с хартиената козя брадичка, Джон изглеждаше сладък. Разсеяно, той посегна и отлепи бележката. Междувременно, продължаваше да съзерцава извисяващата се фалшива скала, по която се катереха половин дузина души. Продължи да се взира, докато мачкаше листа. Нямаше по-подходящ момент Трейси да пусне своето малко пате да потъне или да заплува, затова тя се оттегли тихо.

— Защо ли мисля за Уайл И. Койот? Сещаш ли се за анимационния филм, където той поръчва ракетата и...

Джон се обърна отново към приятелката си, но тя беше изчезнала. Вместо това го слушаше някаква дългокрака брюнетка.

— Ракета ли? — попита тя. Гласът ѝ беше гладък като повърхността на скалата, която проблясваше пред тях. — Никога не съм използвала такова нещо. Това някакъв нов артикул ли е?

Джон се опита да възвърне самообладанието си. Смачканата жълта бележка в ръката му напомни за съвета на Трейси. И момичето определено беше хубаво.

— Да. „Черен диамант“. Но аз се придържам към класиката, а ти?

— Напълно — съгласи се тя. — Често ли се катериш?

— О, да. От дете се катеря. — Господи! Какво ли не правеха мъжете, за да си хванат момиче! Баща му веднъж го накара да куца цял следобед пред някаква жена, която се опитваше да улови в мрежата си. Чък се държа много добре с него и в края на деня, когато възрастните го оставиха, жената промълви: „Ти си изключително смело момче“. След това Джон попита баща си защо му бе казала това, а той се разсмя и обясни: „Казах ѝ, че си имал рак и са ти ампутирали крака“. А после онова момче, с което ходеше Трейси през първата година в гимназията, което... Джон се върна обратно в настоящето и към възможността, която минаваше покрай него на два много хубави крака. Обърна се да погледне тази жена, която наистина изглеждаше заинтригувана от него. Косата ѝ бе дълга и тя я беше хванала назад в някаква хлабава плитка, която започваше като част от главата ѝ на темето и преминаваше в малка опашка, която я следваше. Зад тях Трейси му направи знак „добре“. Дали означаваше, че е добре да лъже или че момичето изглежда добре, или че...

— Аз започнах едва миналата година, но катеренето е... начин на живот — призна брюнетката, като прекъсна нравствената му дилема.

— Да — съгласи се Джон, мазен като баща си в най-добрите му дни. — Необходимо ми е като... кислород. Имам нужда да бъда сам и да не разчитам на никого. Имам нужда да бъда фигура, черна до къс шист. — В края на щанда зае поза Джеймс Дийн. Надяваше се да я е забелязала, но снощи да не е гледала, по някакво странно съвпадение „На изток от рая“.

Очевидно не беше.

— Знам какво имаш предвид — отвърна тя с растящ ентусиазъм. После, сякаш премислила, премигна и се извърна. Джон моментално почувства как в стомаха му се образува някакъв възел. Какво беше сбъркал? Пак ли щеше да развали всичко, както стана с Прекрасното момиче на летището? Но тя отново се обърна към него. — Искам да кажа, не знам какво точно имаш предвид, защото не съм се катерила сама, но искам да го направя. Занимаваш ли се с алпинизъм по двойки?

Джон дори не знаеше какво бе това.

— Непрекъснато. — Голяма работа, реши той. Тя спря в раздел, пълен с въжета.

— Освен това изисква толкова много принадлежности, както знаеш. И всичко е ужасно скъпо. Трябва ми фифи-кука и няколко медноглави. Ти използваш ли ги?

— О, разбира се. Никога не се катеря без тях — внимателно каза Джон. Това беше страшно. Колкото повече лъжеше, толкова по-лесно му се струваше. Дали и баща му се бе чувствал по същия начин?

Работата беше там, че Джон не приличаше на баща си. Погледна момичето и го хареса. Е, може би не умееше да се катери, но обичаше да бъде сред природата; караше колело навсякъде. Обзалагаше се, че и тя имаше съзнателно отношение към екологията като него. Може би не беше вегетарианка — вероятно изкачването на планина изискваше купища животински белтъчини, — но когато тайно я огледа, му се стори, че тя беше типа момиче, което би искал да опознае, с което би искал да прави разни неща.

— Каква марка предпочиташ? — попита тя.

— „Черен диамант“ — отвърна Джон и облегна ръка на рафта зад себе си, като се постара да изглежда непринуден. Вместо това едва не падна, но за щастие тя не го бе видяла да залита, защото вдигаше

някаква принадлежност от по-нисък рафт. Той нямаше понятие какво е. Приличаше на нещо, на което никой евреин не би се зарадвал, ако се зададеше насреща му през епохата на Инквизицията.

— Какво ще кажеш за „Пика туканс“? — поинтересува се тя. Джон си спомни нареждането на Трейси, а освен това искаше да докосне това момиче. Кожата ѝ се отличаваше навсякъде с равен цвят — някакво млечнобяло, с най-лекия нюанс на розовото отдолу. Устните ѝ бяха розови... Тогава осъзна, че тя очакваше отговор.

— И те са добри. Искам да кажа, не са като „Черен диамант“, но...

Сега или никога, каза си той. Трябва да я докоснеш.

Джон улови ръката ѝ, сякаш за да разгледа оборудването.

— Охо! Имаш красиви кожички около ноктите. — Беше сигурен, че брюнетката бе очарована. Тя погледна ръцете си, хванати в неговите и на Джон му се стори, че се изчерви.

— Наистина ли? Благодаря. Казвам се Рут, между другото.

— Между другото. Интересна фамилия. Англичанка ли си?

Рут го поведе към опашка от хора и се присъедини към тях. Джон застана зад нея, за да продължи разговора.

— Знаеш ли, имам само фифи-кука „Еделрид“ — каза тя. За момент Джон реши, че цялата работа е шегата или сложна машинация, измислена от Трейси. Тукани, фифи-та, медноглави. Това спорт или цирк беше? Но макар да я беше изгубил от полезрението си, не си бе изгубил ума. Момичето беше ентусиазирано и доста сладко, и Джон щеше да се постарее да извлече полза от това. — Надявам се, че е хубава, защото не искам да ми се налага да купувам друга.

Джон погледна опашката пред касата. Предположи, че ще трябва да купи въжето и колана. Щеше да ги заведе като нови разносци по гардероба. Но след още минута забеляза, че отпред нямаше никаква каса. Какво беше това? Тогава, за свой все още растящ ужас, видя как един мъж най-отпред на опашката хвърля въже и започва да се изкачва по скалата, докато няколко други хора се спускаха от огромната ѝ височина.

— Това опашката за касата ли е?

— Не. Това е опашка за изпробване на екипировката. Винаги най-напред изпробвам уредите. Ти не го ли правиш? — учуди се Рут.

— Всеки път, когато съм си купувал нещо оттук — съгласи се Джон, за пръв път верен на истината. Майка му винаги му беше казвала да не лъже. Как, за бога, ми се случи това, запита се той, като наблюдаваше с ужас хората в предната част на опашката. Един след друг, те се провесваха радостно на повърхността на скалата, сякаш не беше опит за самоубийство. Обърна се отново към Рут, която изглежда движеше устните си.

— Моля? — обади се той.

Още двама души хвърлиха нагоре въжета. Джон чуваше как сърцето му биеше в стените на гръдния му кош. Огледа се за Трейси. Трябва да е някаква шега, помисли си той, докато двамата с Рут се приближаваха към бюрото. Започна да го обзема паника. Толкова се страхуваше от високо.

— Не е необходимо да изпитвам това въже — пророни той, колкото можеше по-небрежно.

— Не, но съм сигурна, че искаш да изпиташ карабината.

Един служител в Ар И Ай се приближи до Джон.

— Имате ли опит?

Преди да успее да се измъкне, Рут се намеси.

— Той се занимава с алпинизъм по двойки — увери тя човека.

— Тогава можете сам да си завържете възела — заяви му служителя.

Да, около врата си, помисли си Джон. Или около този на Трейси. Той се огледа отляво надясно, в търсене на бърз изход за бягство. Всички в тълпата, която висеше наоколо, за да гледа, приличаха на роднини на мадам Дефарже на гилотината. И за да му прилошее още повече, видя Трейси сред тях. Джон ѝ хвърли отчаян поглед. Тя сви рамене. Погледна Рут, замисли се за млечнобялата ѝ кожа, после пое дълбоко дъх и хвърли въжето си към скалата.

— Сигурен ли си, че искаш толкова трудно трасе? — попита го Рут. Джон поклати глава, сграбчи въжето и започна да се катери. Всички останали се придвижваха по повърхността като пълзящи маймуни, но Джон пълзеше като нещо, което се топеше нагоре.

— Не се тревожи. Държа те — извика му Рут.

Изведнъж Джон я намрази от все сърце. Не бе осъзнал, че тя е ненормална садистка, решена да го унищожи.

— О, не се тревожа — отвърна той, за да се принуди да изкатери две-три копки в скалата. Сега се намираше почти на два метра от земята. Погледна през рамо и толкова се ужаси, че ръцете му затрепериха и едва не падна. За да го предотврати, Джон започна да се движи като луд, като се притискаше в камъка, докато се катереше по въжето. Нямаше къде да се прислони, нямаше повърхност, която да не е вертикална. Накрая, стигна до копката на около шест метра над тълпата отдолу и я сграбчи отчаяно. Беше залепнал за скалата като лишей.

Служителят в Ар И Ай извади рупор и му извика:

— Добре ли си?

Всички в огромния магазин спряха, за да погледнат. Тълпата нарасна. Значи така изглеждаха хората от тавана на Музея на полета. Джон видя как Трейси хукна към предната част на събралото се множество. Джон я виждаше, но вместо да му извика нещо насърчително, тя започна да го снима! Независимо колко дълго познаваш някого, не можеш да отгатнеш реакцията му на неща, за които нямаш ясна представа. Не му беше от голяма помощ в това положение, но Джон всъщност нямаше нищо против, тъй като щеше да умре на място.

— Моля те, отговори ми — крещеше човекът с рупора. — Добре ли си?

Джон знаеше, че е невъзможно да кимне с глава или дори да помръдне устните си.

— Засечка! Имаме засечка! Моля всички алпинисти да слязат — боботеше човекът с рупора.

Включи се сирена за безопасност. Хора от всички страни се втурнаха, за да гледат. Трейси се измъкна от тълпата. Междувременно, Джон се опитваше да се слее със скалата.

След унижението от пристигането на „Бърза помощ“, Трейси и пребледнелия, раздърпан Джон прекосиха паркинга, за да се върнат в колата ѝ. Останалите хора на паркинга зяпаха и го сочеха с пръст.

Напълно безнадежден е, помисли си Трейси, докато отваряше вратата на колата. Щеше да изгуби баса си с Фил, но по-лошото бе, че нямаше да има никаква статия. Не можеше да преобрази Джон. Той

беше изгубена кауза. Най-лошо от всичко бе бъдещето му: винаги щеше да бъде смотаняк и щеше да остане „чичо“-ерген на бъдещите й деца. Господи, каза си тя, ще им предаде лоши навици.

След мълчание, продължило през цялото шосе и половината път към дома му, Джон проговори.

— Е, видя ли къде отиде Рут? Рискувах живота си заради нея. А тя изчезна. — Трейси не каза нищо, за да не избухне. — Дадох й телефонния си номер. Мислиш ли, че ще се обади?

Сериозно ли говори, запита се Трейси.

— Не и след като ти донесоха кислородната маска — отвърна тя.

— Беше напълно излишно — заяви Джон. — Просто не можех да дишам. Трябваше ми само книжна кесия.

— Да. За да я нахлупиш на главата си. — Тя въздъхна. Джон не беше сър Едмънд Хилъри, но, от друга страна, никога не би се възползвал от някой беден шерп. Най-лошата част беше липсата му на перспектива. Не разбираше ли колко лошо бе положението? Беше по-неудобно от фиаското на летището. Трейси си каза, че не бива да се отказва, но определено трябваше да му изнесе лекция, преди срещата му с Бет. — Трябва да изпипаме някои неща.

— О, господи — простена Джон. — Не и още един урок.

Трейси откъсна очи от пътя, за да го погледне строго.

— Най-добре да не се оплакваш, господинчо — предупреди го тя. — Не и след това фиаско.

Джон се сви към дръжката на вратата, после започна да протестира.

— Виж, мога да се справя. Знам, че мога — заяви той. — Не беше като на летището. Тя разговаряше с мен. Харесваше ме. — Погледна приятелката си. Тя се опита да сдържи усмивката си. — Не се отказвай от мен, Трейси — помоли я Джон. — Знам, че мислиш да се откажеш, но не го прави.

Тя не можа да се сдържи — отново откъсна очи от пътя, за да му се усмихне.

— Никога няма да се откажа от теб — увери го Трейси. — Всъщност, имам вълнуващи новини.

— Не мисля, че днес имам нужда от още вълнения — призна Джон.

— Е, не е за днес. Имаш официална среща. За петък вечер.

Джон се намести по-изправено. Кога за последен път бе ходил на истинска среща? Дали беше по време на настоящото правителство?

— Шегуваш се. С кой? — попита той.

— С кого — поправи го Трейси, макар че и тя често допускаше същата грешка. — С момиче от службата ми. Много сладка. Бет.

Охо. Една от неудачниците на Трейси. Постоянно му разказваше за тях, но Джон все им бъркаше имената.

— Тя не беше ли влюбената в състезателя с камиони? — подозрително подхвърли той.

— Това беше миналата година — призна Трейси, като че ли миналата година бе преди един век. — Оттогава насам имаше един клубен свалач. И един журналист.

О, боже. Сиагълска фурия.

— Изобщо няма да ме хареса.

— Ще те хареса — настоя приятелката му. — Просто трябва да изпипаме всички подробности преди петък. Можем ли да се видим утре?

— Утре имам планово съвещание. — Джон наистина изоставаше с работата. Вместо обичайните си дни от дванайсет часа, кръшкаше и изоставаше. В „Майкро/Кон“ двайсет и четиричасовото денонощие не беше достатъчно. Този нов фокус върху личния му живот щеше да го съсипе, ако не прекараше малко време в службата.

— Хей! Кое е по-важно — кариерата или любовния ти живот? — възкликна Трейси. Притежаваше объркващото умение да откликва на неща, за които само бе помислил и не беше изрекъл. Обикновено, му беше приятно: караше го да се чувства разбран. Сега, обаче, се чувстваше разголен. — Никой никога не е умирал с желанието да бе прекарал повече време в службата — напомни му тя.

Да, помисли си Джон. И никой не би успял да стане заместник-директор на предприятие, ако имаше обществен живот. Въздъхна.

— Добре, добре. И къде ще се срещна с нея?

— Срещу „Сиагъл Таймс“. Пред „Старбъкс“. Или вътре, ако вали.

— А къде да я заведа? — продължи Джон. Вече се чувстваше малко нервен.

— Заведи я в някой хубав ресторант. Но не твърде хубав. Нали помниш правилата при поръчването?

— Да, да — начумерено отвърна той. — Никакви салати с майонеза.

Трейси се изкачи по мръсното стълбище към апартамента на Фил на втория етаж. Вратата беше отворена. Винаги оставяше вратата отворена, което изнервяше Трейси. Тя знаеше, че е консервативно, затворено, заключено момиче, но това беше опасно. Кварталът на Фил — близо до Оксидентъл Парк, — не беше най-хубавият в Сиатъл. Дори не обичаше да паркира тук. Веднъж одраха лошо левия ѝ калник, а друг път ѝ счупиха антената. В действителност предпочиташе Фил да идва при нея, но отказваше гаджето ѝ да го прави постоянно. И без това вече почти живееше у Трейси. Оттук и облога. И ето я тук, паркирала на опасно място, изкачва се по мръсни стълби, приготвя се за още по-мръсни чаршафи, само за да бъде с него, да отстои позицията си и да поддържа някакво равновесие. Тя поклати глава. Мъжете бяха толкова трудни. Знаеше, че Фил предпочиташе да е с нея, вместо да живее по този начин, но не би го признал. Най-добре да спечеля баса, реши Трейси.

Влезе вътре и голямата стая — Фил я наричаше така, защото според него *дневна* бе еснафско понятие — се намираше в обичайния безпорядък. Започна да заобикаля внимателно *предметите*. От прага на стаята му се чуваше потракване и тя разбра, че Фил сигурно пише.

Това беше страхотно — той пишеше без краен срок, без съзнанието, че ще го публикуват. Трейси никога нямаше тази възможност. Ненавиждаше да го прекъсва винаги, когато пишеше, но да го направи сега и да помоли за услуга можеше да се окаже наистина трудно. Опитва се да измисли как да поднесе онова, което искаше от Фил, за да осъществи проекта си. Според нея, след индивидуалния провал на Джон на летището и документирания провал в Ар И Ай, за да излезе статия от това, трябваше да постигне някакъв успех с Джон. Наистина трябваше да го види на среща. Може би трябваше да отиде с него и да го напътства. И нямаше да навреди, ако направеше няколко снимки на успеха. Надраска върху самозалепваща се бележка да не забрави да вземе със себе си фотоапарат. Но Фил обикновено не се

интересуваше от излизане — освен ако нямаше филм, който искаше да гледа или участие, където свиреше — още по-малко да се прави на бавачка, за да ѝ помогне. Трейси въздъхна. Напредваше с Джон. Рут, или както се казваше, наистина го беше харесала, докато той не замръзна на планината.

Но Фил пет пари не даваше за това и пет пари не даваше за статията ѝ. Беше ѝ казал, че и без това не бива да пише такива еснафски боклуци. И сигурно беше прав, но някак не изглеждаше честно. Тя плащаше за продуктите, които ядеше Фил с еснафските пари, които печелеше. Не бъди заядлива, каза си Трейси. Уважаваш го, защото е човек на изкуството, свободен дух. И в него имаше нещо... неговата свобода и анархия, които го правеха невероятно съблазнителен. Твърде лесно бе да си намериш куче и да го опитомиш, особено ако кучето вече е гладно и слабо. Когато намериш рис или дива котка, и успееш да ги опитомиш, това е постижение. Джон беше малко пале далматинец или лабрадор, което си търсеше дом. Но Фил беше вълк, а да го накара да яде от ръката ѝ, без да я изпохапе, беше безкрайно вълнуващо занимание.

В следващия момент Трейси се замисли за баса, на който се беше хванала с него. Ако спечелеше, Фил щеше да се премести при нея. Запита се дали наистина искаше това. Спането с него беше прекрасно, но животът с него можеше да създаде повече проблеми. Обичаше копнежа му да бъде свободен, но понякога се чудеше защо той не може да съзрее малко, да си намери работа и да се държи малко по-... ами, малко по-дребнобуржоазно. Трейси не беше на лов за диаманти и не искаше да се превърне в богата съпруга в Инсино, но не всичко дребнобуржоазно беше ужасно. Бракът, семейството, хубавото жилище и добрата храна — това беше всичко, което Марта Стюарт би нарекла „хубави неща“. Не само бяха хубави, но и Фил ги харесваше. Затова прекарваше толкова много време в апартамента на Трейси.

Приближи се до вратата му и настъпи капака на кутия за пица.

— Ти ли си, Трейси? — попита Фил, без да вдига поглед.

— Да — отвърна тя, като се опита да го изимитира. — Закъснях от репетиция.

Фил се извърна от екрана на компютъра и разтърка очи, сякаш пишеше отдавна.

— Хей, ти нямаш репетиции.

— Печелиш наградата — съобщи Трейси и застана зад него, за да постави ръце върху раменете му. Бяха толкова широки. — Хей, имам нужда от помощ.

— Сърби те нещо, което трябва да се почеше? — предложи той и се протегна.

— Не сега. Говоря за проекта си с Джони.

— Джони? Искаш да кажеш Джон? Така нареченият безполов зубър?

Беше чел бележките ѝ за статията! Трейси се изчерви и тръгна към леглото, по-далеч от него. Тя гледаше да уважава *неговото* лично пространство. Той очевидно надничаше в бележките и записките ѝ. Е, призна си Трейси, тя наистина ги лепеше навсякъде. Но въпреки това се подразни, че Фил си вреше носа. Щеше да го накара да съжалява. Премести полупълна бутилка минерална вода „Евиън“.

— Точно така. Вече не прилича на техно тъпак. Наистина започва да влиза в пътя. Искаш ли да го видиш?

Фил се обърна обратно към екрана.

— Не.

Трябваше да се сети, че този номер няма да мине.

— Уредила съм му среща за петък — подхвърли Трейси.

— Нима Челси Клинтън е толкова отчаяна? — попита Фил. — И как ще се справи господин техно тъпакът с агентите от Тайните служби, които ще наблюдават всеки негов ход? Не че предприема някакви — добави той.

— Предприема ходове. Научих го на някои тънкости — заяви Трейси в защита на Джон. Надяваше се, че макар тя да се уплаши от лекцията за секса, той знаеше основните правила. Замълча. Сега трябваше да се постарее да сервира внимателно новината. — Виж, уредих го с Бет от службата. — Може би, ако просто представеше нещата непринудено и забавно. — За петък. — Пак замълча. — Е, няма ли да бъде купон? Трябва да излезем с тях. Като двойна среща.

— „Като двойна среща“. Сега вече знам, че сънувам. Или е някакъв кошмар? — възкликна Фил с глас, пълен със сарказъм. — Трейси, аз не ходя на срещи. А ако ходех, нямаше да е с този техно тъпак. Или с твоята малка приятелка Бет.

Е, не оставаше нищо друго, освен да го удари на молба.

— Хайде, Фил. Не е необходимо да бъдем с тях. Просто трябва да го наблюдавам. Като треньор. Трябва да мога да му помогна, ако нещо се обърка. За първи път му е. — Направи пауза. — И заради репортажа. Трябва да наблюдавам.

— Това не означава, че и аз трябва да бъде подложен на същото.

Понякога Фил беше толкова егоистичен и предсказуем, че ѝ се искаше да го убие.

— Фил, кълна се в бога, ако не направиш това заради мен...

— Не искам повече да му помагаш — заяви изведнъж Фил. Улови ръката ѝ, остави водата и я притегли към себе си. Настани я на люлка върху краката си. — Отнема твърде много от времето ти — добави той, като я целуна по шията. — Няма те почти по цяла нощ. Освен това, ако спечелиш, тогава...

Докосванията му предизвикаха тръпка на удоволствие по гърба ѝ.

— Тогава ще си делим задълженията по прането — довърши Трейси изречението вместо него. — Ще изглеждаш толкова добре над кутия „Тайд“.

Фил я избута и стана рязко.

— Виж — заяви той. — Виж! Казах ти! Не исках това. А ти ме искаш такъв, какъвто съм. Затова ме избра. Не ме искаш с престилка, да бърша праха в дневната. Опитомяването на еднака е изгубена кауза. — Хвърли се на леглото. — Искам просто да зарежеш този твой глупав проект.

Трейси седна на ръба на леглото му и го прегърна.

— Може би баща ми те иска като послушно момче — излъга го тя, — но не и аз. Освен това, Фил, наистина искам да напиша тази статия. — Ако детската психология не действаше, може би тийнейджърската щеше. — Просто се страхуваш, че ще спечеля баса, нали? И че си сбъркал за Джони.

— Каква е тази работа с Джони? — възкликна Фил. — Както и да е, не съм сбъркал. Не можеш да го направиш готин.

— Тогава ела да видиш — предложи Трейси, докато той я прекатури по гръб и я целуна страстно. — Ще дойдеш ли? — прошепна тя, а Фил кимна в безмълвно съгласие.

В петък сутринта в службата, Трейси пишеше като луда на компютъра си, когато телефонът иззвъня. Без да пропусне нито една буква, тя посегна и натисна бутона на микрофона.

— Трейси Хигинс на телефона.

— Знам. Нали аз ти се обадох — отвърна Лора.

— Днес ще излизаш ли да си търсиш работа? — попита я Трейси. Харесваше ѝ Лора да бъде там и определено не искаше приятелката ѝ да се върне при Питър, но тя не можеше да стои затворена в апартамента на Трейси.

— Имам интервю в три часа — гордо заяви Лора. — И ми хрумна да се отбия следобед, за да пийнем по нещо.

— Страхотно — зарадва се Трейси. — Това е страхотно, Лора. — После си спомни, че довчера Бет щеше да излезе с Джон, а тя трябваше да ги надзирава. — Мога да пийна нещо набързо — каза, защото не искаше да изостави Лора след интервюто ѝ.

— Добре — съгласи се приятелката ѝ.

— Но ще бъде на крак, защото ще излизам. — Настъпи мълчание.

— Пак ли трябва да съм бавачка на Фил? — обади се Лора.

— Не. Той идва с мен.

— Охо! Поздравления — възкликна Лора. — Какъв е поводът?

— Празненство по случай дебюта на Джон.

— Защо? Да не е гей? Не приличаше на такъв.

— Не бъди смешна — ядоса се Трейси. — Ще излиза с Бет.

— О, значи довчера е съдбовната вечер. Вундеркиндът се среща с Празноглавката.

Трейси беше готова да протестира, за да защити двамата си приятели, но в този миг телефонът присветна.

— Трябва да свършвам. Ще се видим около пет — каза тя. Включи се друго обаждане.

— Трейси Хигинс — съобщи тя.

— Остава ли уговорката за довчера? — чу да пита Джон.

Трейси превъртя очи.

— Да, остава. Защо да не остава?

— Нали знаеш — обясни той. — В кариерата си съм имал купища откази в последната минута. Освен това, наистина трябва да поработя. Напоследък се поотпуснах и съм толкова изостанал...

Беше невъзможен. От години работеше по двайсет и четири часа. Използваше работата като извинение, когато, в действителност, нямаше самоувереност. Бет още не го бе видяла, а той вече смяташе, че щеше да го отреже.

— Забрави миналото — нареди му Трейси. — Ти си нов човек. Изглеждаш лош, държиш се лошо и си лош. Ти си лошо момче, магнит за мацките. Мисли за Бет като за едно от множеството метални топчета.

— Хей, играла ли си тези игрички, когато си била малка? — попита той. — Онези с лицето на плешив човек и шепа железни топчета в пластмасов балон? Можеш да ги подредиш като коса или като брада с помощта на магнит?

Трейси откъсна очи от екрана и се вторачи в телефона.

— Джони, не задавай никакви подобни въпроси довечера, чу ли? — посъветва го тя. — Никакви господин Картофена глава, никакви имитации на Картмен от „Саут Парк“. И не пей цялата песен от „Острова на Галиган“. Когато не си сигурен, мълчи.

— Да мълча. Добре — съгласи се той от своята страна на телефона. — А налага ли се да ме наричаш Джони? Толкова е... странно.

Стори й се, че гласът му прозвуча малко засегнато, но си каза, че е за негово добро.

— Да. Свиквай. — Трейси се опита да измисли какво би могъл да направи, за да си осигури интереса на Бет. Замълча. Най-добрият номер беда е недостъпен. Но как? Спомни си една караница с Фил и се усмихна. Да! — Джони, има нещо, което искам на всяка цена да направиш — започна тя. — Известно време след като пофлиртуваш със сервитьорката, искам да се извиниш, да отидеш на бара и да поговориш с някоя жена.

— С друга жена? Но аз...

Включи се светлинния сигнал за втората линия на телефона.

— Джони, задръж за секунда, може ли? — Харесваше й новото му име, осъзна Трейси, докато натискаше бутона за втора линия. — Ало, обажда се Трейси Хигинс. Мога ли да ви помогна?

— Това, което искам от теб, е нещо повече от помощ — заяви Фил.

— Задръж тази мисъл и задръж за секунда. — Трейси натисна първа линия и продължи с Джон — ъ, с Джони. — Докъде бяхме стигнали? О, да. Отиваш на бара и заговаряш някоя жена...

— Трейси. За довечера, вече имам среща. Не можах да си хвана едно момиче. Не мога едновременно да сваля две жени.

— Не става дума за това — възрази Трейси. — Приеми го като магически трик. Това е илюзия. — Сети се за Фил на другата линия. — Чакай малко — помоли тя и натисна другото копче. — Фил, ей сега се връщам. — Отново натисна първа линия. — И така, Джони, попитай я колко е часът. Или кой е най-краткият път до „Олимпия“. Както и да е, искам да напишеш с химикалка телефонен номер върху дланта си.

— Чий телефонен номер? — уточни Джон.

— Просто *някакъв* телефонен номер — възкликна Трейси, отчаяна. — После се върни на масата и не казвай нищо по въпроса. Само се постарай Бет да види ръката ти.

— Да ѝ позволя да го види? — проплака Джон. — Трейси, и ме побъркваш. Това е жестоко и необичайно наказание. Може би трябва да отложим срещата. Толкова съм изостанал с работата. И изведнъж се почувствах зле.

— Дори не помисляй да се разболяваш — предупреди го тя, — или ще се върнеш на летището. Освен това, на нея ще ѝ хареса. Ще те накара да изглеждаш като завоевател. Можеш да имаш всяка, но си избрал нея.

— Но това не ми пречи да свалям още някоя — възмути се Джон. Все още не схващаше.

Трейси превъртя очи.

— Джони, това е цялата тънкость на срещите през новото хилядолетие: жестоко и необичайно наказание. Сега разбираш ли?

— Разбрах. Значи, ще се срещна с нея пред вашата сграда в пет и половина.

— Но се постарай да не дойдеш преди шест без петнайсет.

— Но... Аха. Добре — съгласи се той.

— Ще се видим. Не ми се иска да съм на твое място! — изпя Трейси, като отново използва Инсино говора. Едва след като затвори и се върна към работата си, забеляза, че светлината за втора линия бе изгаснала. Фил! Сви рамене. Не знаеше къде да го намери, но той пак щеше да се обади.

Бет се кипреше, докато Трейси, Лора и Сара наблюдаваха операцията.

— Трябва да си разрешиш косата — предложи Сара.

Трейси ѝ подаде руж и оправи якичката ѝ.

— Вече го направих, Сара. Благодаря. Господи, сигурно ще се изпотя като нервно прасе — заяви Бет. — Как ми се иска да си бях взела парфюма.

— Искаш ли да ти заема моя „Джорджо“? — обади се Лора, като бръкна в чантата си.

— Благодаря, но не — отвърна Бет. — Вече си сложих „Уайт Шолдърс“ тази сутрин. Заедно може да се бият. Наистина ли е готин, Трейси?

— Да. Готин е... от типа на Джеймс Дийн. — Трейси реши, че би могла да внуши това на Бет.

Но тя попита:

— Кой е Джеймс Дийн?

— Някакъв умрял мъж. Актьор, който правел наденици, нали? — намеси се Сара. — Такъв късмет имаш, Бет. Аз не съм ходила на среща от четири месеца. Трейси, защо не ме уредиш с някого? Джони няма ли приятели? — продължи тя.

— Трейси никога не е познавала някой свестен — обади се Бет. — Лора, къде е намерила това момче? Никога не съм чувала за него — изтъкна тя, докато си слагаше малко спирала.

— Произвела го е — обясни Лора на момичетата, после се ухили над главите им към приятелката си. Трейси ѝ хвърли предупредителен поглед, после провери часовника си.

— Ще закъснееш — каза тя на Бет. — А ние с Лора излизаме да пийнем.

Бет се уплаши.

— Шегувате се! Трябва да си оскубя лявата вежда. Кой има пинсети? — попита тя. — Приличам на Мата Космата. — Лора ѝ подаде пинсетите, докато Трейси надникна крадешком през прозореца. Когато и да стигнеше Бет там, Джон трябваше да закъснее малко. Господи, надяваше се, че приятелката ѝ нямаше да остане твърде разочарована или да го отреже прекалено жестоко.

— Вече е шест без двайсет — съобщи Трейси. — Трябваше да си там преди десет минути.

— Накарай го да чака. Мъжете винаги закъсняват за нас — обади се Сара.

Бет оскуба два невидими косъма от веждата си, върна пинсетите, взе чантата си и беше готова за тръгване.

— Хей, ако застанем до асансьора, можем да видим как ще се срещнат от другата страна на улицата — предложи Сара.

— Да вървим — съгласи се Лора.

И така, Лора, Трейси и Сара завиха покрай перилата в коридора. Стигнаха до асансьора и Бет натисна копчето.

— Пожелайте ми късмет! — извика тя.

Преди да успеят да отговорят, вратите се отвориха и тя влезе вътре. Точно в този миг, отвратително красивата Алисън изтича в коридора.

— Задръжете асансьора! — извика тя. — Закъснявам.

— Много важно — прошепна Сара, но разбира се, един от мъжете в кабината натисна бутона за отваряне с надеждата, че поне за няколко минути ще може да застане до Алисън и да се опие от излъчването ѝ. Бет се озова до Алисън и блясъкът ѝ помръкна, но Трейси отказа да го признае.

— Забавлявай се — насърчи я тя. — Той е мечта.

Трите останали жени проследиха как вратата се затвори пред обнадеженото ѝ лице. Първо Лора, после Сара и накрая Трейси изтичаха до прозореца. Почакаха няколко минути, загледани навън в улицата. Доста скоро Бет се показва под тях. Видяха как пресече улицата и застана сама в здрача.

— Ако този кучи син не дойде... — процеди тихо Сара. — Знаете, на Бет толкова ѝ се събра.

— Ще дойде — мрачно отвърна Трейси, с надеждата да е права.

— Изглежда наистина страхотно — промълви с копнеж Лора, с почти залепен на прозореца нос. — Толкова слаба.

— Ха! Надявам се той да дойде откъм лицето ѝ и да не види най-напред задника ѝ — подхвърли Сара.

— Сара! — извикаха едновременно Лора и Трейси.

— Само се шегувам — оправда се тя.

Под тях, Бет стоеше там, пристъпваше от крак на крак, като се опитваше да се облегне небрежно на уличната лампа. Въпреки нервността си или поради нея, лицето ѝ грееше с онази светлина на първата среща, която се превръща в сияние, когато жената се влюби.

— Ако не дойде, ще те убия, Трейси — процеди Лора.

— Ако дойде и изглежда добре, аз ще те убия, че уреди Бет, преди да се сетиш за мен — промърмори Сара.

— Хей, хей! — успокой ги Трейси. — Не се вълнувайте толкова. Сигурно изобщо няма да го харесате.

Точно в този момент тя видя Джон да заключва колелото си до парапета на ъгъла. Господи! Надяваше се приятелките ѝ още да не са го забелязали. Като идиот, той беше закачил мотоциклетната каска за дръжките на колелото. Трябваше да му каже всичко, включително и да не взема „Шуин“ на срещата. Удивително беше, че не го бяха арестували за тъпотия на обществено място. Трейси проследи как Джон грабна каската, хукна по улицата, а после забави на ъгъла. Видя го да проверява отражението си във витрината на аптеката. За щастие, Сара и Лора все още не го бяха забелязали. Затова, когато той зави и се понесе важно по улицата, нищо не можеше да го свърже с велосипеда.

— Ето го — съобщи Лора. Долу Джони пресече улицата и се приближи към Бет. Очевидно бяха установили контакт и се запознаваха. Трейси се отдръпна от двете момичета и проследи реакцията им.

— О, боже! Той изглежда страхотно! — възкликна Сара.

Прилепи лицето си до прозореца и прилепи ръце към лицето си, за да ограничи отражението и да получи по-добра видимост.

— Хубав пуловер — отбеляза Лора.

— Хубаво сако. Видях едно като това миналата година в „Ралф Лорън“ — продължи Сара. — Изглежда, че момчето има пари. Да не споменаваме хубавите очила.

— Носи каска! Има ли мотор? — попита Лора. Трейси си спомни, че Питър имаше мотор.

— Къде му е мотора? — поинтересува се Сара.

— Вероятно го е оставил в пряката — каза истината Трейси, а после, за да ги разсее, добави: — Знаете ли, току-що скъса с някакво момиче.

От прозореца наблюдаваха как Джони и Бет разговаряха. Джони бръкна в джоба си и извади нещо, като го вдигна право пред лицето на Бет.

— Това запалка ли е? — попита Сара. — Но Бет не пуши.

Трейси превъртя очи, докато Джон връщаше автомата за Пец в джоба си. Щеше да го убие по-късно. Тогава той посегна и докосна косата на Бет. Двамата се разсмяха на нещо. И в тишината до асансьора, самотата започна да обгръща трите жени. Трейси не можеше да не си спомни колко се вълнуваше, когато се срещна за пръв път с Фил — как в продължение на един час изпробва всички възможни тоалети. Спомни си колко щастлива бе само да го види. Това я подсети за друго.

— Лора, хайде. Трябва да тръгваме — заяви тя. — Разполагам само с двайсет минути за пиене, а после трябва да се срещна с Фил.

— Да, а мен ме чака очерк — въздъхна Сара.

— Предполагам, че тази вечер ще поработя върху автобиографията си — призна Лора. — И ще прочета обявите за работа.

Трите жени въздъхнаха едновременно, а после всяка обърна гръб на прозореца и се отдалечи.

Една сервитьорка застана до масата и погледна с очакване Джон и Бет. Изглеждаше най-малко сто и десет годишна, една от онези жени, които щяха да работят до сетния си час.

Намираха се в „Мърчънтс Кафе“, най-стария ресторант в Сиатъл, а сервитьорката им беше сигурно още по-стара. Джон беше нервен, но дотук не бе провалил нищо. Преди да си тръгне от службата, се беше обадил и провел още един бърз преговор на материала с Трейси. Тя щеше да се появи и да наблюдава от разстояние, да му помага. Беше решен да се справи идеално: да помни репликите, които трябва да каже, да направи комплимент за подходящото странно нещо и да избягва да споменава хранителните си навици. Нямаше да носи никакъв багаж и нямаше да виси на никакви стени.

Но по някакъв начин, когато погледна хубавото лице на Бет, цялото обучение се превърна в миш-маш в главата му. За момент се натъжи и се запита защо бе необходима цялата игра. Само увеличаваше пропастта помежду им. Но Джон трябваше да признае, че Бет беше наистина сладка и го гледаше с интерес, какъвто не бе получавал от жена от много време насам. Каза си, че трябва да се справи. Беше напълно решен да изпълни всички правилни ходове.

Ала сега сервитьорката потропваше с крак, нетърпелива да вземе поръчката им. Джон си спомни, че имаше нещо, което трябваше да направи, когато Бет избере ястието си. Опита се да мисли бързо, да се сети какво беше. Нещо за телешкото? За момент го обзе паника. После си спомни. Трябваше да изчака, докато тя избере своето.

— Ще взема довърска писия — каза на сервитьорката Бет.

— Сигурна ли си, че искаш да поръчаш това? — попита Джон, горд, че се е сетил навреме.

— Защо? Не е ли прясна тук? — попита го Бет.

Чакай. Това не беше част от урока му. Джон осъзна, твърде късно, че в сценария на Трейси момичето си поръчваше нещо много тлъсто.

— Рибата ни винаги е прясна — враждебно заяви сервитьорката, сякаш всякакво обсъждане на рибата засягаше честта ѝ.

— Съжалявам. Сигурен съм, че е така — извини се Джон. Не възнамеряваше да обижда „Мърчънтс Кафе“. Как би могъл да обясни? След трескаво разсъждение, той добави: — Ъ, и аз ще взема писия. — Не обичаше особено писия, но беше добър омиротворителен жест. Поне така се надяваше.

— Върви със салатата. Картофи или ориз искате? — Сервитьорката взе останалата им поръчка без коментар, а после си тръгна, като клатеше глава. Междувременно, Бет го гледаше, с полуусмивка на лицето.

— Странен си. Предупреждаваш ме да не ям риба, а после поръчваш същото?

Джон сви рамене. Добре. Тук оплеска работата, но нямаше да оплеска нищо друго. Опита се да измисли какво би направил Джеймс Дийн. Вероятно не би поръчал писията. Какво го бе учила Трейси? Погледна Бет. Наистина имаше хубави очи, тъмни, обточени с потъмни мигли, ала знаеше, че не бива да го казва. Затова, когато сервитьорката се върна на масата и остави двете салати, Джон улови ръката на възрастната жена, за да я спре. Погледна Бет.

— Няма ли тя най-красивите очи, които си виждала някога? — попита той момичето си.

Но още докато думите излизаха от устата му, той осъзна с примамляване безспорния факт, че очите на сервитьорката не бяха красиви. Всъщност, едва се виждаха, потънали в гънките на сбръчканото ѝ лице.

— О, да. Напълно — съгласи се Бет, вероятно, за да накара жената да се почувства добре. Или защото смяташе, че Джон се опитва да бъде мил.

— Благодаря — отвърна сервитьорката. Е, не бе накарал Бет да ревнува, но поне беше компенсирал обидата за рибата. Сега какво? Толкова трудно беше. Джон въздъхна. Щом сервитьорката се отдалечи, той започна да рови из салатата, уплашен да проговори и уплашен от мълчанието.

— Това беше много съобразително — отбеляза Бет, използвайки гласа, който Джон беше слушал през целия си живот. — Ти си мило момче.

— Не, не съм — заяви той с повече ярост, отколкото възнамеряваше да вложи. Бет примижа с очите, които Джон не трябваше да обсъжда. Страхотно. След малко щеше да започне да бърби за багажа и Бомбаджията. Тя щеше да избяга с писъци от ресторанта. Овладей се, каза си той. Бет казваше нещо за заведението и Джон трябваше да се отърси от мислите си и да отговори. — Ти от Сиатъл ли си? — успя да попита. Господи, това беше толкова тъпо, но поне тя щеше да продължи да говори. Бет започна да разказва за всяко от местата, където бе живяла. Но Джон се разсея. Защото в края на полезрението си видя Трейси да влиза в ресторанта заедно с Фил и да заема маса в другия край на салона. О, не. Беше му казала, че ще дойде да го подкрепя, но някак не си бе представял Фил заедно с нея.

Разбира се, Трейси нямаше да дойде сама и според него Фил — колкото и отвратителен да е — бе за предпочитане пред Лора. Тя седна грациозно с гръб към Бет и Джон. В този миг Джон осъзна, че момичето му задава въпрос.

— А? — попита той като идиот.

— Каква марка караш?

— „Шуин“... ъ... Би ли ме извинила за минута? — помоли той, а Бет се разсмя.

— Да, разбира се, Джони — отвърна тя. Джон стисна зъби. Мразеше това глупаво име. Стана и тръгна към масата на Трейси, но Бет го прекъсна. — Мисля, че мъжката тоалетна е нататък — обясни тя.

— О, благодаря. Да, правилно. — Пое в посоката, която сочеше Бет, после успя да се скрие за миг и отново се върна назад. Клекна, после притича до масата на Трейси. Подаде глава между приятелката си и Фил. Просто щеше да изключи Фил. Него и всички мазни Филовци на света. Джон се съсредоточи върху Трейси.

Но не успя да изключи Фил, защото когато надигна глава до нивото на очите му, той се задави. Ако бе имал нещо в устата си, го беше глътнал наведнъж. Макар да не беше в настроение за шеги, Джон се подготви за обидата.

— Уха! Това Джони ли е? — Джон не си направи труда да отговори, но Фил продължи: — Трейси, той изглежда добре. Искам да кажа за него, наистина изглежда добре!

Джон реши просто да не му обръща внимание.

— Всичко се обърка — обърна се той към приятелката си.

— О, сериозно? — иронично подхвърли тя. — Дали не стана, когато ѝ показва химикалката си „Бик“?

— Не беше „Бик“, а „Пец“.

— О, това променя нещата — заяви Трейси, но иронията ѝ отиде на вятъра.

— Добре, добре. Оплесках нещата, но как да ги оправя?

— Откъде знаеш, че трябва да ги оправяш?

— Вече ми каза, че според нея съм добро момче.

Фил се изхили.

— Охо — обади се той. — Можеш да измъкнеш тъпака от Страната на тъпаците, но не можеш да извадиш тъпотията от глупака.

— Благодаря ти, Йода — сръза го Джон.

— Какви бяха точно думите ѝ? — намеси се Трейси.

— Каза, че съм „мило момче“.

Фил се разсмя.

— По дяволите! — възкликна Трейси. Тя рядко ругаеше, затова Джон разбра, че положението бе толкова лошо, колкото му се струваше. Беше се постарал да изиграе своята роля. Постара се да направи всичко, което му беше казала Трейси. Постара се да следва указанията ѝ, наистина се опита. Косата, дрехите, ресторанта, нещата, които трябваше да каже и които не трябваше да каже, но въпреки това не се получаваха. Може би трябваше да се замисли за кариера в манастир.

Въпреки нервността си, Джон осъзна, че бърби безспирно, но не успя да спре.

— И тя не поръча телешко с „Пармезан“, сервитьорката е по-стара от баба ми, а когато извадих номера с красивите очи, тя помисли, че проявявам любезност. — Джон удари с юмрук по масата. — Защо винаги ме смятат за мил?

Трейси се опита да му вдъхне увереност.

— Успокой се. Не се тревожи. Има време да почувстват колко си безсърдечен. Това е само първият опит. Мисли за това просто като за упражнение. Направи ли номера с телефонния номер?

— Какъв номер? — попита Джон.

Трейси хвърли поглед на Фил, после обратно към Джон.

— Онзи, за който ти казах — подсети го тя. Хвана ръката му и написа с пръст нещо.

— О, да — възкликна Джон. — Да, искам да кажа, не, но ще го направя. — Превъзмогна себе си и се обърна към Фил, който, щом трябваше да бъде свидетел на унижението му, поне можеше да му бъде полезен. — Между другото, Фил, ти „Ямаха“ ли караш?

Фил го погледна с отвращение.

— Не, свиря на „Ямаха“. Карам „Сузуки“.

Джон трябваше да се връща и нямаше време да се заяжда, както му се искаше.

— Браво. Благодаря — беше всичко, което успя да каже, преди да изтича приклепнал обратно в коридора. Там се изправи, огледа се за някоя жена, с която да поговори, преди да надраска ръката си. Но наоколо нямаше жена и дори да имаше, Бет не би могла да го види. Джон трябваше да направи *нещо*, затова просто извади една химикалка и написа някакъв телефонен номер върху дланта си. С походка като Джеймс Дийн в „Гигант“, се замъкна важно на масата, където рибата им вече беше сервирана.

— Започнах без теб — съобщи Бет. — Надявам се, че не го смяташ за грубо.

— Не. Изобщо. — Посегна, за да вземе млечния сос и едва не го преобърна. Бет го хвана и задържа ръката му за минута.

— О, благодаря — заяви Джон.

Бет се изчерви и сведе очи. Забеляза ръката му.

— Това не е ли телефона на Треиси? — попита го тя. По дяволите!

— Ъ... да. Понякога го забравям — отвърна Джон, колкото можеше по-спокойно. Реши, че е най-добре да смени темата. — И така, за да отговоря на въпроса ти, карам „Сузуки“.

— Модел 750 ли? — поинтересува се Бет, като пхна парче цикория в устата си.

Устата ѝ беше изключително сексапилна. Беше пухкава или каквато там дума използваша женските списания, когато говореха за пълни устни. Носеше яркочервено червило и по някаква причина, изпрати истинска тръпка в скута на Джон.

— Ами, да.

— Не знаех, че „Сузуки“ е направил 750. Брат ми караше „Харли“. — Тя довърши рибата си. — Казваше, че японските мотори били пълен боклук.

— Е, това изглежда малко етноцентрично.

Джон погледна собствената си риба. Беше студена, освен това никога не я бе искал.

— Не ти ли харесва рибата, Джони?

Господи! Всеки път, когато го наричаше така, му се струваше, че говори на някой друг.

— А, да. Ами, не. Не съвсем — призна той. — Поръчах я само защото ти я поръча. Но не съм вегетарианец или нещо подобно — увери я Джон. За момент настъпи мълчание. Трябваше да каже нещо. — Имаш много хубави ушни миди — изтърси накрая той. — Много изваяни.

Бет се разсмя.

— Ти си твърде странен. — Отново се засмя. Разговаряха известно време. — Харесва ми самото ти. Откъде си го купил? — поинтересува се тя.

— Приятелката ми... искам да кажа, едно момиче, което ми е приятелка... искам да кажа една приятелка, която е момиче... тя сметна, че...

Бет го прекъсна.

— Виждаш ли се с някого? Искам да кажа, сериозно?

Беше ли му казала Трейси какво да отговори на това? Ако беше, Джон не можеше да си спомни.

— Не, не. Аз...

— Не живееш с нея, нали? — продължи Бет.

Той си спомни репликата за този въпрос.

— Не, живея сам. Но не можеш да дойдеш при мен.

— Ами, тогава, да отидем у нас — предложи Бет.

Джон пусна вилицата си. Правилно ли бе чул? Едва не помоли Бет да повтори, но, с разтуптяно сърце и други части на тялото, реши, че не биваше да насилва късмета си. Направи знак за сметката и щом му я подадоха, остави парите на масата. (Трейси му беше казала да не използва кредитна карта, а освен това той не искаше да се бави, за да не би Бет да промени решението си.) Сега само трябваше да я изведе

през вратата, преди да е забелязала Трейси и Фил в другия край на ресторанта.

От страх, Джон я прегърна през раменете и внимателно, но настоятелно я побутна към вратата, като извърна тялото ѝ така, че да гледа към бара, а не към другия салон.

Бет обърна глава през рамо.

— Това е секси — промълви тя.

Джон не вярваше на ушите си. Докато отваряше вратата и се канеше да изчезне през нея, имаше време единствено да хвърли на Трейси един бегъл поглед. Тя беше извила врат и, макар да не можеше да бъде сигурен, изражението на лицето ѝ изглеждаше малко озадачено.

Трейси лежеше в мрака, взираше се в тавана, а вечерята и кракът на Фил я притискаха тежко. Той се беше разпрострял върху повече от своя дял от леглото и сумтеше тихото простенване, което издаваше на равни интервали точно преди да заспи. Трейси се опита да измъкне крака си изпод неговия, без да го безпокои, но бе невъзможно.

След бързото изчезване на Джон и Бет от „Мърчънтс Кафе“, те двамата с Фил бяха довършили вечерята си. Приятелят ѝ също така беше довършил целия панер хляб, голяма част от втория — освен къшея, на който Трейси не успя да устои, — заедно с голяма салата с гарнитура от синьо сирене, а накрая много обилен десерт. Тя се сети за една от поговорките в Инсино, която двете с Лора използваша, когато учеха таблицата за умножение: „Ядох, преядох, едва богу дух не предадох. Затова пет по пет е двайсет и пет“. Фил бе завършил с бренди и две двойни кафета. За да му прави компания, тя изпи едно. Сигурно еспресото, смесено с естественото притеснение за Джон, ме държи будна сега, каза си Трейси.

Бяха се прибрали преди повече от четирийсет и пет минути и се бяха стоварили на леглото. Оттогава насам, тя не можеше да заспи. Не беше свикнала с толкова обилна храна по това време вечер, и никога не ядеше хляб и десерти. Но беше толкова нервна, в очакване на спешно обаждане по клетъчния си телефон, в обяснение какво се бе объркало в ресторанта.

Срещата не вървеше добре. Можеше да познае от трескавите въпроси на Джон и от разказа му за реакциите на Бет. Бет, от всичките ѝ приятелки, най-малко щеше да хареса едно добро момче. Какво се обърка, запита се тя. Според Трейси не беше възможно да промени Джон и неговата истинска същност се бе показала, въпреки целия камуфлаж. Само се надяваше, че той не е твърде смазан. Бе направила това, за да изгради неговата самоувереност, но изглежда, че постигна обратен ефект.

Намести се. Дългият крак на Фил продължаваше да виси върху нейния. Десният ѝ крак изтръпваше. Налагаше се да сръга гаджето си, за да се измъкне изпод него. Така обсебваше леглото, че Трейси се чудеше защо изобщо искаше да спечели баса. Фил се държа ужасно в ресторанта, имитираше Джон и се подиграваше и на двамата им. Ядеше като прасе, никога нямаше пари и макар да беше безспорно представителен, се заглеждаше по други момичета. Сексът беше страхотен, но спането с него определено не беше лесно.

Но не това беше причината за безсънието ѝ. Онова, което не можеше да разбере, беше защо си бяха тръгнали от ресторанта толкова бързо, защо Джон не ѝ се бе обадил и защо не отговаряше, когато тя му звънеше. Разбира се, Трейси му беше казала, че трябва да поработи върху своята недостъпност, но не бе имала предвид недостъпен за нея. Като познаваше Джон, той сигурно просто не искаше да я тревожи с още лоши новини. Въпреки това, вече го беше търсила четири пъти и звънеше продължително, с надеждата, че той не е изключил телефона и ще вдигне, за да може тя да го утеши.

Трейси реши да опита още веднъж. Колкото можеше внимателно, тя избута бедрото на Фил с ръка, докато се опитваше да освободи крака си. Бе успяла да издърпа коляното си, когато той надигна глава.

— Колко е часът? — попита той.

— Време за сън — отвърна Трейси. — Обърни се.

Той го направи, Трейси стана и надърна през рамото му към часовника. Взе телефона, набра номера на Джон и когато оттам пак не ѝ отговориха, тя реши да се обади на Бет. Голяма работа. Бет можеше да я наругае, че ѝ е уредила срещата, или че я е събудила, но Трейси винаги би могла да се престори на разстроена от Фил. Беше получавала достатъчно обаждания от Бет заради Маркъс, за да не се чувства неудобно.

Но и в Бет никой не отговаряше.

— Почти два часа след полунощ е. Къде са? — промърмори си тя.

Фил изсумтя. Сега тревогата се смеси с любопитство. Може би...

— Разменят данни, доколкото знам — заяви Фил. Звучеше невероятно заядливо. Винаги се държеше така, ако го събудеха. —

Хайде, лягай да спиш. Не си ничия майка — напомни ѝ той. — Какво те засяга?

— Ами... просто се надявам, че са добре — отвърна Трейси, после седна отново от своята страна на леглото. Представи си как Джон накрая се предава и се обесва в своя нов, оголял дрешник. Или се вбесява и напада Бет като сексуален маниак.

Фил се обърна с гръб, но Трейси продължи да се взира в мрака. След минута чу хъркането му.

Седеше на канапето в тъмното, като се питаше какво да направи, когато Лора се надигна от своя футон, промъкна се крадешком до страничната маса и взе телефона.

— Какво правиш? — попита Трейси.

Лора подскочи от изненада и нададе писък.

— О, боже мой! Трейси! Не знаех, че си тук.

— Очевидно — подхвърли Трейси. — На кого щеше да се обадиш? На никой в Инсино — добави тя обвинително.

— На никого нямаше да се обаждам — отвърна Лора.

— Не — съгласи се Трейси с подигравателно ироничен глас. — Просто се събуди посред нощ с удивителната потребност да избършеш праха от телефона. — Тя присви очи, макар че в тъмнината едва различаваше бялата фигура на приятелката си. През цялото време ли го е правила, докато аз си въобразявах, че го преживява, запита се Трейси. — Тъй като в сметката ми за телефона не се е появил нито един номер с цифрата деветстотин, започвам да си мисля, че си се обаждала на Питър — мрачно заяви тя.

— Не, Трейси. Кълна се, че не съм. Това беше за пръв път. Просто аз... — Лора седна до Трейси. Взе една от възглавниците и я притисна до гърдите си. И докато седяха заедно по нощници в тъмното, изведнъж Трейси изпита невероятна обич към приятелката си. На Лора не ѝ беше лесно. Кой би разбрал едно едро, забавно, интелигентно, остроумно момиче със страст към готвенето? Кой би искал да бъде с нея, да я обича толкова много, колкото тя заслужаваше? Е, Трейси например, а всеки мъж, който не го правеше, губеше много. И не само от страхотните вечери. — Не знам. Гледах как Бет се приготвя за срещата си, а после ти трябваше да хукнеш при Фил, и ми се стори, че всички, освен мен си имат по някого. И се сетих за Питър.

Знам, че не биваше дори да помислям за него — призна Лора, с преливащ от болка глас. — Знам, но...

— Знам — обади се Трейси, като прегърна приятелката си през раменете. — Трудно е да си сам в свят на двойки. Надявам се, че ние двамата с Фил не те караме да се чувстваш изключена. За нищо на света не бих искала.

— Не, не. Вие никога не ме карате да се чувствам като третото колело. Толкова е мило, че изобщо ме приюти тук. — Лора замълча. — В Сакраменто наистина стана ужасно. — Тя издаде тих задавен звук. — Знаеш ли, не искам обратно Питър. Просто шума от хъркането на Фил ме накара да се почувствам толкова самотна. — Лора замълча и Трейси видя как една сълза се претърколи по бузата ѝ. — Искях да лежа до своя собствен хъркач — добави тя, после подсмръкна. — Така че, съди ме.

— Този път няма да те съдя — каза ѝ Трейси, — но ще ти кажа, че трябва да се откажеш от повторенията на Куинси. Джак ти влияе лошо. Знаеш ли, господин Бил от видеотеката вече не ми позволява да гледам „Любов с напълно непознат“.

— Наистина ли?

— Да. И добре прави. Трябва отново да излезеш навън. Колкото и да е странно, едва ли ще се запознаеш с някого пред моя телевизор или в кухнята ми.

— Може би имаш право — призна Лора.

Трейси премести ръка върху двете длани на приятелката си и ги погали. Бяха големи, топли и способни, също като Лора.

— Хайде — подкани я Трейси. — Не мислиш ли, че е време да се установиш тук? Да си потърсиш работа?

— Ами, вече ходих на едно интервю — обнадеждено събщи Лора.

— Добро начало — похвали я Трейси. — И ми позволи да ти уговоря час при Стефан, да добави няколко светли кичура в косата ти. Ще бъде забавно.

— Хей, какво ще кажеш, ако само този път направим домашни курабии? Знам колко ги обичаш. — Хвърли един поглед към изражението на приятелката си и се отказа. — Добре, добре. Само една тава шоколадови курабии от полуфабрикат.

— „Ядох, преядох, едва богу дух не предадох. Затова пет по пет е дваисет и пет“ — изпя Трейси, като стана и пое към кухнята. — А после ще седнем тук заедно на канапето и ще гледаме „Барнаби Джоунс“ или каквото друго дават по телевизията.

— Наистина ли? — възкликна Лора, с глас отново изпълнен с ентузиазъм.

— Разбира се. Може би ще успееш да замениш Клъгман с Бъди Ебсън — подхвърли Трейси. — Мисли за Бъди като за готиния тип. Казах ли ти, че Джон искаше прякорът му да е Бъд? — попита тя и за миг пак се запита какво ли правеше в момента той.

— Бъд? Сънуваш, нали? — обади се Лора и двете се изкискаха в мрака.

Джон седеше в един от своите удобни фотьойли, с каската в скута и с унесено изражение на лицето. Не можеше да свали полуусмивката от лицето си, въпреки факта, че този следобед имаше голямо съвещание за проекта „Пърсифал“ — безпрецедентно за събота, — и той не бе подготвен да го проведе. Вместо да се съсредоточи върху следващите стъпки, които заедно с екипа си трябваше да предприеме за „Пърсифал“, Джон отново и отново си припомняше моменти от предишната нощ.

Бет беше ентусиазирана партньорка, макар твърде атлетична и с бързо темпо. Джон я бе задържал с ръце и я беше забавил така, както човек би направил с нервно куче. Всеки път, когато тя искаше да скочи в някоя нова поза, той ѝ напомняше с ръце и език — а понякога като я притискаше с гърди, — да кара по-бавно. Искаше Бет да се наслади на всяко движение, на всяка ласка, на всяко потрепване на езика.

И щом се отпусна, сякаш започна да ѝ става приятно. Виждаше се, че Бет има богат опит, но според Джон вероятно бе свикнала повече да доставя удоволствие на мъжете, отколкото да изпитва такова. Първия път, когато се любиха, той стигна до върха твърде бързо. Но това му бе дало предимство, когато се любиха втория път, и с помощта на ръцете си заедно с продължителните, бавни движения, Джон бе успял да я доведе до екстаз.

Поне той така мислеше. Въздъхна. Бет му бе дала нова нагласа. За негова изненада, наистина не го беше грижа, че не я познава много добре и не мислеше, че ще я хареса особено, когато я опознае. Това, което бяха направили, беше просто здравословно и забавно, но единственото нещо, което не му харесваше в секса с напълно непознат, бе, че човек никога не можеше да бъде сигурен дали партньорът е стигнал до върха или не е. С последната си приятелка бяха постигнали споразумение тя да не се преструва. Джон огледа масата в кабинета си, като си представи лицата на хората от неговия отдел, които през следващия половин час щяха да седят там и да го гледат. Нито един от

тях, предположи той, нямаше да се чувства толкова добре, толкова отпуснат, колкото него в момента. Или толкова немотивиран. Или толкова неподготвен. Надяваше се, че екипът му не кръшкаше толкова, колкото него.

Часът на събранието наближаваше, а Джон не можеше да задържи мислите си върху предстоящите въпроси. При него постоянно се връщаха видения от предишната нощ: как ръката му се плъзга по гърба на Бет към вдлъбнатината точно над извивката на ханша ѝ; как миглите ѝ потрепваха, когато той придвижваше бавно ръка от шията към гърдите ѝ. Джон прокара език по горната си устна и се сети за зърната ѝ и за усещането им до устните му. Усети раздвижване в панталона си и осъзна, че трябва да се съсредоточи върху „Пърсифал“, тъй като през по-голяма част от събранието щеше да стои прав.

Бет беше достатъчно хубава, но някак глупава. Ако Джон не играеше по правилата на Трейси, не знаеше за какво щяха да разговарят. Въпреки това изпита привличане към телефона. Искаше да ѝ се обади. Не, не искаше да говори с нея; просто искаше да се срещнат някъде за едно бързо повторение.

Все повече и повече започваше да разбира, че в любовта и войната всичко бе честно. Не че баща му или Фил не харесваха жените, които сваляха. Просто не ги харесваха достатъчно. Сексът с непознат — а Джон знаеше, че Бет бе истинска непозната — можеше да е много забавен, но след това не оставаше много за казване.

Телефонът му отново иззвъня, но както го беше предупредила Трейси, той не вдигна. Наистина го затрудняваше в професионалния му живот, но като си спомни предишната нощ, Джон реши, че си струва. Ухили се. При мисълта, че може да го направи отново, изпита лек трепет. Замисли се за жените, които щяха да дойдат на събранието днес: Елизабет, Синди и Сюзън. Определено не би се забъркал с някой, който работеше за него, но Саманта — тя беше друга работа. Джон се запита дали новият му външен вид би подействал при нея. Телефонът му отново иззвъня, но той пак не му обърна внимание. Асистентката му се обаждаше на всички, за да им напомни за събранието. Телефонът отново звънна. Ядосан, Джон стана да провери кой се обажда и осъзна, че е Трейси.

Посегна да вдигне слушалката, после спря. Чувстваше се неудобно. Познаваше Трейси. Тя не беше репортерка току-така. Щеше

да го разпита за всяка подробност, а някак не му се искаше да ѝ каже колко много беше харесал приятелката ѝ Бет. Би било, обаче, също толкова лошо да се престори, че му е било неприятно с нея. Отпусна се обратно във фотьойла и докато столът изпускаше излишния въздух, Джон също въздъхна. В известен смисъл, дължеше миналата нощ на Трейси, както и много бъдещи нощи. Някак, обаче, не искаше да я обсъжда с нея.

Беше напуснал апартамента на Бет, точно както бе инструктиран да направи, но не трябваше ли в края на краищата да ѝ се обади? Трейси прекаляваше с това. Въпреки това, всичките ѝ предписания бяха подействали. И ако Джон беше честен със себе си, знаеше, че в действителност не иска връзка с Бет. Тогава какво щеше да прави? Да ѝ каже, че би искал да се видят отново само заради секса? Да излъже Трейси и да се престори, че секс не е имало? Да предаде Бет и да признае, че е имало?

Лорън, асистентката му, подаде глава в кабинета му.

— Джордж казва, че графиката на времето не е готова — съобщи тя.

Джон на мига скочи от стола.

— По дяволите! Как бихме могли да планираме всяка стъпка без графиката на времето? — възкликна той. — Разчитаме на нея.

Лорън сви рамене.

— Казва, че се опитал да ти се обади, но не успял да се свърже.

— Ами, не е оставил съобщение — отвърна Джон. Премълча факта, че беше нагласил телефонния секретар да казва, че не може да поеме повече съобщения. Лорън отново сви рамене и изчезна. По дяволите, помисли си Джон. Докато той се уреждаше, „Пърсифал“ се проваляше.

Трябваше да прегледа имейла си, да вземе копие от доклада с основните данни и да провери новите съобщения на телефонния секретар. Въпреки че Трейси му беше казала да се отърве от него, Джон не можеше да го направи в службата. Тъй като беше свикнал да получава по половин дузина телефонни обаждания у дома от хора от „Майкро/Кон“, изхвърлянето на домашната му система беше травмиращо. А използването на номера с препълнената кутия за

съобщения беше опасно. Виж какво беше станало с Джордж и графиката за времето. Отиде до телефона и започна да слуша, с химикалка в ръка. „Имате двайсет и седем нови съобщения“. Джон изохка.

Щеше да му отнеме цялото време до събранието само, за да изчисти съобщенията. Първото беше от Трейси.

— Обадих ти се у вас, но ти не вдигна. Потиснат ли си? Как мина? Обади ми се.

Второто пак беше от Трейси.

— Опитах се около четири пъти да те открия у вас. Умирам да разбера как е минало. Виж, тя не заслужава да се разстройваш заради нея. Ще има и други.

Джон трябваше да се усмихне тук, макар да се чувстваше малко виновен, че не ѝ се обади. Третото обаждане беше от майка му.

— Здравей, Джонатан. Знам, че сигурно имаш много работа, но исках да поговоря с теб. Не е много важно, но ако имаш свободна минута, обади ми се.

Ох. Не се беше виждал или разговарял с майка си от Деня на майката. Разбира се, според нея Джон бе зает с работа, както обикновено. Каза си, че ще ѝ се обади довечера.

Четвъртото съобщение също беше от Трейси, но вече от тази сутрин.

— Къде си? — питаше тя. — Хайде, обади ми се. В службата съм. Все още не съм се чувала с Бет. Надявам се, че не си я убил.

Следващото обаждане беше много задъхано и за момент Джон си помисли, че пак е от Трейси, която се шегуваше. После осъзна, че е Бет.

— Здравсти — прошепна тя. — Снощи беше... ами, знаеш какво беше. Къде изчезна? Благодаря ти, че си остави номера. Обади ми се.

Джон прегърби виновно рамене. Трейси беше съвсем ясна, че той не бива да разкрива къде работи или да дава телефона си, но когато се беше измъкнал от спалнята на Бет, се бе почувствал толкова виновен, че остави номера си в „Майкро/Кон“ и смени началното съобщение, така че този, който се обажда, да не разбира задължително коя е фирмата. Въздъхна. Всичко бе много по сложно, отколкото си беше представял.

Джон потисна усмивката си и изслуша останалите съобщения. Имаше още четири от Трейси, всяко от които го караше да се чувства още по-виновен, и още две от Бет. Той не беше единственият, който се обаждаше отново и отново. Очевидно и жените го правеха; просто досега никога не го бяха правили с него.

Останалите съобщенията бяха от Джордж и някои от членовете на собствения му екип. Всичките новини бяха лоши. Джон почти беше приключил с повечето, когато прозвуча гласа на някаква нова жена.

— Здравей, Рут се обажда. Запознахме се в Ар И Ай. Помниш ли?

Очите на Джон се разшириха и той се вторачи в машината. Как бих могъл да забравя, помисли си той.

— Надявам се, че си добре — продължаваше тя. — Знаеш ли, веднъж и аз се уплаших при едно изкачване. Както и да е, ако искаш да се срещнем и да изпием чаша кафе или нещо друго, ще се радвам да те видя. Нямах нищо против, надявам се, ако не оставя телефона си. Просто ще ти се обадя по-късно.

Мили боже! Джон беше твърде шокиран, за да изслуша останалите съобщения. Не можеше да повярва. Трейси не бе само умна; тя беше Богинята на любовта. Трябваше да ѝ се обади, въпреки неудобството си, и щеше да я попита какво да прави с Бет и Рут. Може би не се налагаше да се вижда отново с Бет. Можеше просто да премине към Рут. В края на краищата, тя му се беше обадила. Това можеше да улесни още повече нещата. Разбира се, не искаше да нарани Бет, но на Джон му се струваше, че нямаше много общо с това сиатълско клубно момиче. Не че щеше да има много общо между него и алпинистката от Ар И Ай. Но кой знае?

Джон набра номера на Трейси, но линията беше заета, а той не искаше да оставя съобщение. Какво щеше да каже? Мисията осъществена? Лафайет, аз бях там? Най-добре да я види лично, но когато сигналът прозвуча, Джон се уплаши и започна да бърби.

— Трейси, трябва да отменя неделния ни брънч. Загазил съм в службата, но трябва да ти докладвам за успеха си. Може ли да се видим в понеделник вечер след работа?

Затвори телефона и отиде до компютъра си, като се опитваше да оправи проекта „Пърсифал“. Триеше имейли като луд, когато на вратата зад него се появи Саманта. Видя отражението ѝ в екрана.

— Джон, имаш ли една минута?

Джон си позволи да я погледне, но само за миг.

— Всъщност, не точно сега — каза той. — Малко съм зает. — Наведе глава, като се опита да прикрие една лека усмивка. Нима късметът на човек се променяше напълно със завъртането на заровете или с прекатурването в сламата? Не можеше да бъде, нали?

— Аз... просто исках отново да ти се извиня за онова объркване.

— За какво объркване става дума? — учуди се Джон. Телефонът иззвъня. Да! — Извини ме за момент, Сам. — Вдигна слушалката. Когато чу гласа отново, почувства, че бе твърде хубаво, за да е истина. — О, здравей, Рут. Разбира се, че те помня. — Невероятно! Как можеше да е такъв късметлия? Можеше да разговаря с Рут пред очите на Сам. *Имаше* бог. — Ами, всъщност, оттогава не съм се катерил — обясни той на Рут, докато наблюдаваше отражението на Сам. — Не. Много бих искал. С теб. Ще бъде страхотно. До скоро виждане, Рут. — Затвори телефона. — Съжалявам — каза, като се обърна към Сам, но тогава се сети, че не биваше да се извинява за нищо.

— Всичко е наред — отвърна тя и пристъпи съблазнително в кабинета му. — Както и да е, нали знаеш, че трябваше да се срещнем в събота вечер?

— Кога беше това? — попита той, като живо си спомни вечерта, която бе стоял под дъжда.

— О, не е важно. — Стори му се, че тя се изчерви. Възможно ли беше? Нима той бе накарал красивата Саманта, всепризнатата красавица на отдел „Маркетинг“ да се изчерви? — Е, искам да кажа — продължи тя, — че може би бихме могли да се срещнем довечера.

Джон я погледна радостно, после леко се намръщи.

— Хей, наистина бих искал. Може би някой друг път. Току-що си уредих среща да се катеря. — Замълча. Това му харесваше. — Не си алпинистка, нали?

— Не. Не, всъщност. — Сега Сам замълча. — Но бих искала да опитам.

— Е, може би някой път — неясно подхвърли Джон.

— Страхотно, Джон. Ще обядваш ли в стола?

— Така мисля — отвърна той. После не каза нищо. Абсолютно нищо. Наблюдаваше, докато тя се опитваше да си тръгне. Тъкмо когато

Сам понечи да излезе, той заговори отново. — О, и Саманта... приятелите ми ме наричат Джони.

— Страхотно, Джони — обади се тя. — Ъ, все още ли имаш номера ми?

Той кимна, но едва-едва. После проследи как Саманта излезе от кабинета и пое надолу по коридора. Джон стана, спокойно затвори вратата и се впусна в смахнат победен танц около бюрото си.

Едва в късния следобед — след съвещанието за „Пърсифал“ и продължителните, наложителни телефонни разговори — Джон успя да излапа набързо един сандвич, да остави съобщение на майка си и да отиде в тоалетната. Беше в кабинката и тъкмо привършваше, когато чу Рон и Доналд.

— Не знам — каза Рон. — Искам да кажа, стори ми се, че всичко му беше в мрак.

— В мрак ли? Беше непрогледна нощ в тъмната дупка на Калкута — отвърна Доналд.

Рон и Доналд бяха може би двама от най-умните му служители, но първият се отличаваше с нещастна червена коса — от онази, която изглеждаше розова и оредяваше рано, — докато вторият можеше да бъде метър и метър и шейсет, ако застанеше изправен. И двамата бяха гениални, но нито един от тях не притежаваше онова, което госпожица Маниери би нарекла „успех в обществото“. Постоянно се мъкнеха заедно и всички във фирмата ги наричаха „Рондон“. Сега стомахът на Джон се сви в неприятното усещане, че говорят за него.

— Хей, Джордж — обади се Доналд. Някой друг се беше присъединил към тях. — Какво му беше на Джон на днешното съвещание?

— Не знам, но мисля, че не му бяха включени всичките реотани. Не знаеше нищо за основния проект — заяви Джордж. — И вината за графиката на времето не беше моя.

Джон преглътна. Вярно беше. Пропуснал бе всичките му обаждания.

Някой пусна водата и Джой почти помисли, че са излезли, когато осъзна, че разговорът продължава.

— Нещо в Джон определено се е променило — каза Рон или Дон.

— Искаш да кажеш, че не подкрепя толкова разтоварването на информацията, както по-рано? — попита Джордж.

— Не, не в работата — отвърна Дон или Рон. — И аз забелязах. Изглежда различен.

— Да. И... и мисля, че куклите го забелязват — съгласи се Рон или Дон. — Дженифър му се усмихна, когато му даде пратката от „Федекс“ тази сутрин.

— Куклата Дженифър се е усмихнала на простосмъртен? — възкликна Джордж. — Невъобразимо!

Дженифър неотречимо бе сладка, но вероятно едва на осемнайсет. Работеше в пощенския отдел и когато обикаляше сградата, всяка служебна дейност секваше.

— Знаеш ли, мисля, че си прав. Когато излезе от съвещанието, за да донесе данните за маркетинга, жените го проследиха с очи — отбеляза Дон или Рон.

— Имаш предвид както в онези холограми на Исус? — попита Рон с дрезгав глас.

— Нещо такова, но със сексуално желание — уточни Дон. Настъпи пауза и за момент Джон отново реши, че може би са излезли. Тогава Дон продължи. Очевидно бе разсъждавал, защото когато заговори, прозвуча бавно, с голямо усилие. — Мисля, че Джон е... готин.

— Педал! Педал! — извикаха другите двама.

В кабинката Джон поклати глава. Бяха по-лоши от Потси и Ралф. Не можеше да повярва, че печелеха шестцифрени суми годишно.

— Я млъквайте — кресна им Дон. — Не виждате ли важните заключения тук?

— Какви заключения? — поинтересува се Джордж.

— Джон е направил нещо, за да се промени. Нещо, което действа при куклите.

— Сериозно? — подхвърли Джордж. — Е, и?

— Ами, щом Джон може да го направи, и ние можем — победоносно заяви Дон. В този момент някой влезе в кабината до Джон, потече водата в един от умивалниците и Джон реши, че е време да се измъкне.

Когато Трейси най-накрая заспа, сънува ужасни сънища. В шест часа и двайсет и две минути, един от тях я накара да се събуди, обзета от страх и плувнала в пот. Беше със старото си куче Типи, изненадана и щастлива да осъзнае, че то отново бе живо. Тогава, по някаква неясна причина, започна да го боядисва в синьо. Малкият кокер шпаньол стоеше търпеливо, докато тя нанасяше боята с пухкаво мече, синьо, целият в синьо, докато останаха само очите му, които я гледаха по тъжен, но несигурен начин. Накрая Трейси свърши и като обрла последните капки боя от кутията, я обърна върху главата му, като покри и очите му. Типи започна да тича в кръг, като джафкаше както някога, а после започна да напада глезените ѝ. Хапеше я непрекъснато и червената ѝ кръв се смесваше със синята боя, когато тя изпищя и се събуди. Беше ужасен сън и Трейси не искаше да заспива отново след него. Може би се дължеше на тревогата, че не се видя с Джон в неделя вечерта. Господи, очакването на разказа за неговия така наречен напредък я побъркваше. И така, тя взе един дълъг душ и отдели допълнително време, за да изсуши със сешоар косата си — беше твърде дълга и плачеше за подстригване. На излизане, Трейси грабна още две от шоколадовите курабии, които двете с Лора бяха изпекли в почивните дни, изяде едната и пхна другата в чантата си за по-късно. Беше понеделник, в края на краищата.

Понеделниците винаги бяха гадни, защото сутрин Маркъс се срещаше с простосмъртните. После радостта продължаваше със следобедно редакционно съвещание. Но този понеделник, в стомаха на Трейси нямаше обичайния възел. Нямаше търпение да разпита Бет. Светският живот на Джон щеше да се отрази добре върху кариерата ѝ по няколко начина, осъзна тя, когато Маркъс мина покрай работното ѝ помещение ѝ и вдигна изненадано вежди, щом я видя. Тя му се усмихна неприятно, както умееше и пропя:

— Добро утро.

Щом Маркърс изчезна, Треиси извади шоколадовата курабия и кафето, което си бе донесла и го остави на бюрото си. Поне не беше домашен сладкиш. Между готвенето на Лора и любовния живот на Джон, тя ядеше много повече от обикновено. Посещенията във фитнес залата нямаше да бъдат достатъчни, за да компенсират тези калории. Но умираше от глад.

Освен това загрижеността и любопитството ѝ ставаха непоносими. Къде беше Бет? Тя се качи на стола си и огледа етажа, за да провери дали колежката ѝ бе наблизо. Нямаше я, затова Треиси скочи долу точно навреме, за да се скрие от Маркърс, който се връщаше за едно или друго нещо. Този път се скри, така че да не му се набива в очите. Нямаше смисъл да влошава допълнително положението на редакционното съвещание.

Тъй като не можеше да побърби с Бет, тя набра служебния телефон на Джон. Не се свърза с него, затова опита вътрешния номер на Бет. Никакъв отговор. Отпи кафе и загриза виновно шоколадовата курабия, докато кафето изстина до толкова, че не можеше да се пие и не остана нищо друго, освен трохи. Едва тогава видя къдриците на Бет да подскачат през две помещения.

Треиси моментално излетя от стола си и се озова на работното място на колежката си, преди тя да успее да седне. Когато се обърна, Бет ѝ се усмихна. Треиси я последва на работното ѝ място.

— Е? Нищо ли няма да кажеш? — попита тя. Не можеше да каже дали Бет ѝ се сърдеше заради уредената среща или тя трябваше да се сърди на Бет, че е отрязала Джон.

— О, знаех, че ще го направиш — възкликна Бет. — Мислих за това тази сутрин, докато взимах душ. Добре, добре — съгласи се тя, после седна и прокара четката през косата си.

— Добре какво? — поинтересува се Треиси.

— Добре, добре, права беше. За всичко.

Треиси замълча, сега наистина объркана.

— Кое всичко имаш предвид? — уточни тя.

— Всичко за Маркърс — отвърна Бет. — Той е досаден, дебел и прекалено стар. Освен това, е егоист в леглото. През цялото време си била права.

— Прекарала си нощта с Маркърс? — промълви Треиси със свито сърце. — Не мога да повярвам.

— Не с *Маркърс*. С *Джони* — обясни Бет. Извади компактна пудра и се огледа в огледалото.

— С *Джони*? — повтори *Трейси*. — Спала си с *Джон* — *Джони*?

— О, боже мой — въздърна Бет. — Толкова е добър. И е толкова хубав. Искам да кажа, всъщност не го харесах, не го харесах истински, но ми хрумна, че ще ми помогне да превъзмогна *Маркърс*. *Джон* беше сладък, както знаеш. Но после ме целуна и нещата станаха много повече от секс за развлечение. Имам предвид начина, по който ме докосваше. Той притежава най-невероятните ръце.

— За *Джони* ли говориш? — учуди се *Трейси*. Беше вцепенена. — За *Джон Делано*? Спала си с него? — Зави й се свят. Някак, мисълта за Бет и *Джон*... Това беше повече информация, отколкото искаше. Тогава осъзна, че никога не бе мислила за *Джон* като за сексуален партньор. Дори не бе успяла да разговаря с него по темата. *Трейси*, Бет, Сара и Лора често говореха за секс. Веднъж Лора описа как малкия *Питър* на *Питър* нарочно завивал наляво и за ползите и проблемите, свързани с това. Когато Сара преспа с онзи мъж, който не беше обрязан, бе дотичала на другата сутрин, за да опише всичко — всичко — в пълни подробности. Нарече го шарпей. Но това беше различно. Това беше твърде лично.

Бет окачаше палтото си.

— Знаеш ли, сигурно съм свикнала с *Маркърс*. Той е умен и всичко останало. Искам да кажеш, не можеш да го отречеш, но е някак... — Тя замълча и *Трейси* осъзна, че нямаше представа какво щеше да последва. — ... Някак изморен, струва ми се. Или може би прекалено опитен, така че вече не му е интересно, ако разбираш какво имам предвид.

— Може би *себичен* е думата, която търсиш — предложи *Трейси*. И за част от минутата се сети за *Фил*.

— Да — съгласи се Бет. — Себичен.

Трейси и сама знаеше, че *Джон* не е такъв. По някаква причина, никога не се бе замисляла сериозно как тази страна на неговата личност би се проявила в сексуалността му. Глупаво от нейна страна. Разбира се, че той беше щедър и съобразителен в леглото, както във всичко останало. Той имаше страхотна връзка със сърдечната си и съобразителна майка.

— Беше ми трудно да си представя какъв тип мъж е — продължи Бет. — Искам да кажа, отначало ми се стори жилав мъж — нали се сещаш, като Мат Деймън в „Добрият Уил Хънтинг“. Но после прилича повече на особняк, малко като Джони Деп в „Защо тъгува Гилбърт Грейп“. Щом заговорихме, забелязах, че притежава тази наистина чувствителна, сладка страна, като Леонардо Ди Каприо в „Титаник“...

— Има ли някоя кинозвезда, на която не прилича? — избухна Трейси.

— Не прилича на Бен Стилър — отвърна Бет, като пропусна иронията, както обикновено. — Спах с Джони не защото изглеждаше опасен, а защото беше различен. Той наистина харесва жените. — Тогава тя остави настрана чантата си, отвори едно чекмедже и извади флакон парфюм. — Много ти благодаря, че ни запозна. Харесвам го. Искам да кажа, *наистина* го харесвам — добави тя. — И сексът беше толкова...

— Моля, моля — прекъсна я Трейси, като вдигна ужасено ръце. — Не искам да слушам това.

Бет отмести очи от огледалото към приятелката си.

— Държиш се така, сякаш ми се сърдиш, че съм правила секс с него или нещо подобно — възкликна тя. — Защо така? И двамата сме възрастни хора. Взехме предпазни мерки. — Тя замълча. — Спала ли си някога с него? — попита Бет. Трейси поклати отрицателно глава. — Беше просто толкова невероятен.

Редакционното съвещание беше кошмарно. Но Трейси не можеше да преглътне бомбата, която Бет беше пуснала. А след като се свърза с Джон, бомбата бе последвана от мощна експлозия.

— Беше страхотно — избъбри приятелят ѝ. — Толкова забавно. Бет наистина е добро момиче. Съветът ти действа като магия. Господи, беше страхотно отново да правя секс. Трейси, винаги ще съм ти благодарен. Сякаш ми пошепна думите: „Сезам, отвори се“.

— Браво, Аладин — изстреля тя. — Само не очаквай хиляда и една нощи.

— Защо? — попита Джон. — Мисля, че ми потръгна. Знаеш ли какво стана? — Трейси поклати глава, онемяла от развоя на събитията.

— В края на седмицата ми се обади Рут от Ар И Ай. Обади се пак тази сутрин и ще се видим. Ще ти разкажа повече, когато се видим.

Трейси нямаше думи. Отиде на редакционното съвещание в състояние на летаргия. През цялото съвещание не можеше да откъсне поглед от Бет и си я представяше заедно с Джон в леглото. Не знаеше дали бе отвратена от Бет, сърдита на Джон или просто бясна на себе си. Едва трепна, когато Маркърс обиди Тим и се подигра със Сара. Не се сети да се свие на стола си. Нямаше нужда да ги поглежда и да си задава въпроса защо не са напуснали. Ако уважаваха себе си, щяха да го направят, но според нея, ако нещата стояха така, и тя нямаше да е тук. Алисън беше единствената, която се отърва незасегната и Трейси почти би се заклела, че това означаваше, че сега Маркърс спеше с нея. Но това не бе съвсем сигурно, защото когато спеше с Бет, се чувстваше свободен да я прави на кайма всеки път, когато му хрумнеше.

Каймата я върна към онова, което току-що беше приключила: статията за най-хубавия шницел в Сиатъл. Глупаво. Трейси поклати глава.

— И така — беше заявил Маркърс. — Останах много доволен от работата, свършена за нашия хубав вестник от винаги последната — не, поправям се, от напоследък подраняващата — Трейси Хигинс. Да сте понапълнили наскоро, госпожице Хигинс? Сигурно е било в името на задължението. Добре сте отразили кризата на шницела. — Маркърс оголи зъби към масата. — И така, напред и нагоре. Чувам, че има нова мода към дизайнерски форми за кейк. Миниатюрни неща с изключителна глазура и нови видове украса. Дните на шарената украса са отминали и ние в Таймс ще го отразим. — Погледна направо към Трейси. — История за малкото кексче, мое малко сладкишче. И включи всички пекарни, които рекламират при нас.

— Шегуваш се — бе подхвърлила Трейси. — Страхувам се, че не. Ще излезе в кулинарния раздел в сряда. — Тогава се бе обърнал към Бет, която, Трейси трябваше да признае, беше изтърпяла отлично съвещанието. — Слушаш ли? — попита я Маркърс.

— Не — призна тя. — Мой ред ли е? — Тим се изкиска в шепа и се прикри с покашляне. Алисън тръсна свършената си коса. Трейси реши веднъж завинаги, че щеше да напише статията си за някое друго издание и щеше да се постарее да измъкне всичко от Додж.

Снимки и бележки бяха налепени по цялата вътрешност на бюрото ѝ. Всичките ѝ идеи за тъпаци, готини типове и разликите между тях бяха надраскани на таблици и графики. Джон преди и Джони след бяха обезсмъртени на снимки. Всяка крачка от напредъка му беше описана най-подробно. Но по някакъв начин срещата с Бет промени нещата.

Трейси се беше обадила на познатите си журналисти, беше описала устно историята на двамата от тях, написала беше няколко допитвания и ги беше изпратила по факса, представяйки се като искрено предана на „Сиатъл Таймс“ и Маркъс. Толкова по-зле за „Таймс“, че всичко това бе мотивирано от желанието ѝ да се измъкне от шефа си. Все още беше рано да се каже, разбира се, но изглеждаше, че „Сиатъл Магазинедно“, компютърно списание в Олимпия можеха да захаят.

Но какво трябваше да направи след това? Да добави още бележка с надпис: „Джон чука Бет“? Дали Маркъс би взел статията сега? Всъщност, стената ѝ изглеждаше така, сякаш бе жълта и много олющена. Човек трудно можеше да види зелената стена под всички самозалепващи се бележки. Трейси въздъхна. Много бележки, но никакво писане.

Когато телефонът иззвъня, тя се зарадва на възможността да се разсее. Но преди да успее да вдигне, Бет хукна към телефона. Докато Трейси посягаше, приятелката ѝ постави ръка на слушалката.

— Може ли да вдигна вместо теб? — попита Бет.

— Не — отрязва я Трейси. — Не и след като не отговаряше през двата почивни дни. Освен това, откога искаш да вдигаш моя телефон? Едва от срещата с Джони.

— Да? И какво от това? — Бет седна. — Говори ли с него? Какво каза той за мен? Харесва ли ме?

— Ако ме оставиш да се обадя, може и да разбере. — Накрая Трейси вдигна слушалката. — Ало — каза тя троснато в мембраната. Бет я наблюдаваше така, сякаш провеждаше хирургическа операция, вместо телефонен разговор. — Не, не мога. Имам краен срок за тази глупава статия за малките сладкиши. Не, за храната, не за музиканта. Ами, може би това, което върша, е толкова важно за мен, колкото онова, което ти правиш, е важно за теб. Не. Може би утре вечер. — Трейси постави слушалката обратно на вилката.

— Това не беше Джони — промълви Бет и според Трейси трябваше да спечели Нобелова награда за това. Очите на приятелката ѝ бяха широко отворени. — Току-що отрязва Фил?

— Да. — Трейси изпита изключително силен порив да удари Бет през лицето, макар да не знаеше защо. Причината беше в лицето ѝ. Никога не бе забелязвала колко вбесяващо беше. — Такъв егоцентрик е. Искаше да вечеряме.

— Когато се видиш отново с Джони, може ли да дойда и аз? — помоли се Бет.

— Не! — сръза я Трейси, после осъзна, че почти викаше. Наложиха си да се успокоят. — Виж — бавно започна тя, сякаш говореше на дете. — Джони знае името и телефона ти. Ти знаеш неговия. Както каза, и двамата сте възрастни хора. — Почувства се изтощена, сякаш бе пробягала маратон или се бе изкатерила по скалната повърхност в Ар И Ай десетина пъти. Искаше да се прибере у дома, да се сгуши под одеялата и Лора да ѝ поднесе всичко друго, освен шницел, вместо да седи тук, да гледа сияещата Бет и да пише за разни кексчета. — Оттук нататък се оправяйте сами — добави тя. — Обади му се, ако толкова много искаш да го видиш.

— Вече му се обадох три пъти — призна Бет. На Трейси отново ѝ се прииска да я удари и за всеки случай постави едната си ръка върху другата. — Знаеш ли — продължи Бет, — той няма телефонен секретар или имейл с глас вкъщи. Не е ли странно? — Трейси само сви рамене. — Не е женен, нали?

— Нима бих ти уредила среща с някой, който е женен? — възкликна тя и поклати глава. Как Лора беше нарекла Бет? Празноглава?

— Ами, мислиш ли, че има сериозна приятелка? — попита Бет Безмилостната. — Смяташ ли, че живее с нея?

— Знам, че не е така. — Ако Трейси ѝ кажеше истината за липсата на други варианти при Джон — или Джони — Бет вероятно щеше да го зареже като горещ картоф. — Поне доскоро беше така — призна тя.

— Просто ще му звънна още веднъж — реши Бет.

— Не мислиш ли, че е добра идея просто да го оставиш на мира? — подхвърли Трейси. Осъзна, с неприятна изненада, че не изпитва особена симпатия към Бет или Джон.

Фил и Лора седяха на масата за хранене на Трейси и играеха карти. Играеха на фъстъци: не на ниски залози, а на истински фъстъци, защото, за отвращение на Фил, Трейси нямаше чипове. Тя преглеждаше бележките и снимките си, но смехът от другата стая постоянно я разсейваше. Може би беше нещо друго: все още не бе разговаряла с Джон. Странно: статията куцаше, но метаморфозата изглежда напредваше успешно. Макар да не знаеше как Джон бе подходил към момичето, Трейси беше решена да не се задълбочава излишно. В края на краищата, този развой на събитията ѝ даваше завършек на статията. Всъщност, оправдаваше статията. Знаеше, че трябва да бъде благодарна и просто да се захване за писане.

Но истината беше, че не стигаше доникъде. Без краен срок, Трейси не можеше да се съсредоточи. Точно в момента ѝ се искаше да похапне нещо или да се обади на Джон, или да включи телевизора, или да полегне само за минута и да затвори очи. Честно казано, искаше да се включи в играта на карти. Звучеше забавно.

Трейси чу как Лора плесна с ръка по масата.

— Лапам! — възкликна тя. От леглото, Трейси поклати глава със съжаление към Фил. Всичките им момичешки игри на карти в Инсино я бяха научили, че никой не може да бие Лора на лапаница. Веднъж измъкна парите, дрънкулките и куклите Барби на целия училищен отбор на момичетата скаути.

Трейси се усмихна на спомена, после си наложи да се върне обратно към статията за преобразяването. Въздъхна и реши, че не може да се съсредоточи върху материала, докато не поговори с Джон и не разбере какво в действителност ставаше с Бет.

Нима Джон бе станал толкова недостъпен? Избягваше ли я? И по-странни неща се бяха случвали. Може би Джон наистина харесваше Бет. Трейси знаеше, че това щеше да бъде деликатна тема за разговор, защото наистина не смяташе, че Бет беше достатъчно добра за него, със сигурност не достатъчно умна. Но тъй като Джон не бе имал

никого от толкова дълго време, можеше да обърка секса с любовта. Трейси реши, че трябва внимателно да го изведе от тази заблуда, но трябваше да се увери, че приятелят ѝ няма да нарани или обиди Бет по никакъв начин, докато го правеше.

Но кой знае? Може би щеше да се получи и тя просто не биваше да си пъха носа. В края на краищата, много приятелства се разбиваха, когато хората се влюбеха или се оженеха. Сети се, че се беше случило с „Бийтълс“, но не беше сигурна с кои членове. Може би когато Пол се ожени за Линда.

Женитба! Мисълта Джон да се ожени за Бет беше толкова смешна, че Трейси не знаеше дали да се смее или да потрепери. Господи, какво правя, седя тук и си губя времето с тази мисъл, запита се тя. Пак си каза, че инцидентът бе само моментно привличане и щеше да изтлее за няколко седмици.

Трейси огледа бележките си, налепени по рамката на вратата, по прозореца и стърчащи от листове с напечатани бележки. Въздъхна при мисълта да ги събере и да ги махне. Не. Щеше да ги остави там, където си бяха.

Междувременно, чуваше как Лора търкаля фъстъците, като ги прибираше от своята страна на масата, докато Фил разбъркваше картите.

— Да не си отслабнала? — чу го да пита Лора. Изненадващо, те двамата напоследък като че ли се разбираха, но все пак това беше мило от страна на Фил. Трейси се усмихна — той можеше да бъде съобразителен, ако искаше.

— Може би малко — отвърна Лора, очевидно погълната в играта. Настъпи много кратко мълчание. Трейси се изкиска сподавено. Ако Фил се опитваше да я разсее от играта, опитите му бяха безполезни. Лора беше единственото познато на Трейси момиче, което пет пари не даваше за килограмите си. — Лапам — обади се приятелката ѝ.

— По дяволите! — възкликна Фил. — Не може да лапаш. Изтеглихме само една карта.

— Лапам — повтори Лора, неумолима.

— Измама! — извика Фил.

Ха! Трейси се изкикоти. Знаеше, че този курс е безплоден.

— Ти раздава картите — напомни му Лора.

Трейси чу как Фил започна да се оплаква и да събира картите. Дватамата спориха известно време, докато тя се опитваше да ги изключи, наясно с неминуемия изход. Колко време остава до пристигането на Джон, запита се тя. Какво ще ѝ каже? Какво става с него? Протегна се на леглото и може би се унесе за няколко минути. Тогава чу името си да долита в спалнята.

— Знаеш, че се опитвам да следвам съвета ти, но не мисля, че Трейси забелязва.

— О, сигурна съм, че забелязва — възрази Лора с разсеяния глас, който използваше, когато броеше картите.

Трейси моментално се запита какъв ли бе съветът, защо Лора не ѝ го бе споменала и дали Фил го беше потърсил или Лора му го беше предложила. Фил отново заговори. Трейси се примъкна в края на леглото.

— Мисля, че си права. Струва ми се, че... приемах я за даденост или нещо такова — продължи той, — но знаеш ли, сега имам чувството, че тя постъпва по същия начин с мен. — Лора измърмори нещо, което Трейси не успя да чуе. Тогава Фил сигурно стана от масата, защото чу вратата на хладилника да се отваря. Тя се промъкна до вратата на спалнята и надзърна навън. Фил беше отворил парника и вадеше една маруля. Как бе попаднала вътре? Трейси не беше пазарувала зеленчуци, а Лора презираше марулите.

Фил се захвана да реже зарзавата на половина, после на четвъртини и постави парчетата в три чинии. Занесе ги на масата.

— Яде ли ти се? — попита той Лора. После извади три подложки и три сгънати хартиени салфетки. След това запали една свещ, но щом направи това, очевидно не знаеше къде да я сложи. Огледа се за свещник, и като не видя такъв, напъха я в гърлото на някаква бирена бутилка, в стил Кианти. Какво правеше, за бога?

— Виж, жените искат различни неща в различни етапи от живота си — обясняваше му сега Лора, като махна картите, събра спечелените фъстъци и се обърна към Фил. — Аз излизах с онзи идиот в Сакраменто, защото беше вълнуващ. Но когато остареееш — искам да кажа, след две години ще бъда на трийсет, — искаш нещо по-стабилно. Някой с работа. Някой, който може да дава в замяна.

Фил кимна така, сякаш бе приел това като светото евангелие. Трейси усети, че челюстта ѝ увисва. Не можеше да повярва в това,

нито в следващото му действие, което беше да вдигне вече отворена консерва с равиоли „Чеф Боярде“ и да изсипе съдържанието в тенджерата пред него. Трейси не вярваше на очите си. Фил се опитваше да приготви вечеря!

Разбира се, опитът му беше смехотворен, но все пак опитваше. Беше толкова сладко, като Питър Пан в опит да залепи сянката си със сапун. Тъкмо се канеше да запали газовия котлон, когато Трейси напусна стаята си. Не издържаше повече. Лора продължаваше да седи на масата за кафе и ядеше печалбата си. Сега Фил беше обърнат с гръб към нея и разбъркваше равиолите с вилица. В същия момент иззвъня домофонът. Джон най-сетне беше пристигнал. Трейси изтича да натисне копчето, за да отвори външната врата.

— Очакваме ли някого? — попита Фил.

— Джон се отбива само за минута — отвърна Трейси. — Доколкото чувам, според Бет нищо, с което Джон се захваща, не трае само минута — подхвърли Лора, като повдигна вежди.

— Кога си говорила с Бет? — обърна се Трейси към приятелката си. Изглежда, че Малката Заета Госпожица разговаряше с всички зад гърба ѝ.

— През по-голямата част от следобеда — призна Лора, като изтърси фъстъчените черупки в кошчето за боклук. — Постоянно очакваше Джон да ѝ се обади, което той не направи, и междувременно тя трябваше да бърби за него с някого. — Лора сви рамене. — Аз бях жертва на манията ѝ.

Трейси поклати глава.

— Не я споменавай — предупреди тя приятелката си.

— Хей, тук нямам вечеря за четирима — съобщи Фил, докато Трейси прекосяваше стаята, за да отвори вратата.

— О, не се тревожи — успокой ги Лора. — Не е необходимо да се присъединявам към вас.

— Не бъди глупава — скара ѝ се Трейси. — Това ще отнеме само няколко минути. Излизаме на разходка; после само тримата ще вечеряме.

Тя отвори вратата и както обикновено, се прегърнаха. Беше ѝ интересно да види как ще реагира Фил на новия Джон. Затова, когато Джон влезе в дневната, Трейси застана зад него. Като надничаше зад рамото му, тя видя как Фил го огледа от върха на синьо-черната му

сресана нагоре коса до подметките на новите му ботуши. Изражението върху лицето на гаджето ѝ беше на изненада, бързо последвано от сливане, а после заменено от фалшиво нехайство. Да наблюдава промените беше като да проследи как трите сезона разцъфват и повяхват в ускорена фотография, както по канала на Дисни.

Но когато Трейси отново се обърна към Лора, реакцията на приятелката ѝ — макар и малко по-деликатна, — беше по-интересна и по-овладяна. Лора съзерцаваше Джон, без да мига и само за миг в очите ѝ се появи онзи копнеж, онзи израз, който мъжете придобиваха, когато се възхищаваха на спортни коли, твърде бързи или твърде скъпи за тях.

— Здравей, Джон — обади се тя с глас, който използваше само когато се опитваше да бъде мила.

— Не мога да повярвам — изтърси Фил, докато Трейси и Джон влизаха в стаята. Изведнъж, тя осъзна, че няма начин да разговарят за случилото се пред Фил и Лора.

Фил стана, остави празната консерва „Чеф Боярде“ и обиколи Джон.

— Ти не си купил тези неща — заяви той. — Трейси ги е купила. — Обърна се към приятелката си. — Откъде взе това сако? — попита той. — Прилича точно на онова, което имах по-рано. И аз искам такова сако.

— Взехме го от... — понечи да каже Джон, но Трейси го прекъсна.

— Никога не разкривай източниците си — каза му тя, като го докосна по рамото. — Отиваме на разходка — съобщи тя на Фил и Лора, после грабна палтото си.

— Какво си направи на косата? — продължи да го разпитва Фил, докато Трейси го буташе отзад. Беше поставила ръка на мястото между плешките му и преди да успее да отговори на Фил, го изблъска през вратата.

— Връщам се след половин час — извика тя през рамо. Спуснаха се надолу по стълбите и се озоваха на улицата, преди приятелката му да си позволи да каже нещо друго. — Знаеш ли, просто не те разбирам — заяви тя, щом стъпиха на мокрия тротоар.

— Какво? — учуди се Джон, но Трейси виждаше, че се чувства неудобно. Пригоди крачките си към нейните.

— Работя с теб ден и нощ седмици наред. Уреждам ти среща. Дори те наставлявам по време на срещата. А после ти дори не ми се обаждаш, за да ми кажеш как е минало. И трябва да научавам от приятелката си, че си спал с нея!

Джон закова поглед в паважа и трепна.

— Тази информация ли ти беше необходима? — попита той. — Искам да кажа, предполагам, че това беше смисълът. Както и да е, сега знаеш. Така че, в известен смисъл, мога да кажа, че експериментът приключи. Получи се.

— *Не е* там работата! — възкликна Трейси. — Искам да кажа, защо спа с Бет?

— Не очакваше ли от мен точно това? — попита на свой ред Джон. — Не беше ли това целта? Свали ги, оправи ги, зарежи ги. Със сигурност не съм го измислил аз.

— Не мисля, че някога съм си представяла нещата по този начин — възрази Трейси.

— Е, може да не си си ги представяла така, но доколкото си спомням, работехме върху прекратяването на моето целомъдрие.

Трейси присви очи.

— Но не с моята приятелка — заяви тя. — И не се гордей толкова. Бет е напълно отчаяна.

— А не смяташ ли, че и аз бях отчаян след цяла година суша? — Хленчеше като комик от Борщ Белт.

Трейси поклати глава. Искаше ѝ се да го удари през лицето.

— Знаеш ли колко безразсъдно беше това? — процеди тя. — Не само, че го направи, но и че го направи с Бет? Споделяме за личния си живот и сега ще трябва да чуя повече, отколкото някога съм искала да зная за сексуалния ти живот.

— Моля? — възкликна Джон. — Вие двете разговаряте за сексуалния си живот? Не ви карам да говорите за това. И освен това, ако не си искала да спя с Бет, защо ме запозна с нея? Ти ми уреди срещата.

Беше крайно отчайващ.

— Не възнамерявах да спиш с нея — обясни Трейси. — Беше просто среща за упражнение.

— Искаш да кажеш, че трябваше да се изнижа? — учуди се Джон. — Планирала си провал? Още една нулева точка за момчето,

което не умее да се цели?

— Ти не си бейзболист и Бет не е топка — срязва го Трейси. — Тя беше ужасно наранена от Маркърс и не исках...

— Маркърс, шефът ти? — прекърсна я Джон. — Излизала е с Маркърс? — Той превърта очи и се облегна на някаква пощенска кутия, докато не осъзна колко бе мокра.

— Аз бях тази, която трябваше да слуша за Маркърс по сто пъти на ден. Знам колко е отвратителен.

— Бет е излизала с шефа ти и ти ми уреди среща с нея? Познаваш вкуса ѝ и въпреки това сметна, че ще е подходяща за мен?

— Сметнах, че ще е *неподходяща* за теб — възрази Трейси. — Не помниш ли? Ти трябваше да си лош.

— Тогава наистина си искала да я сваля, да я оправя и да я зарежа — извика победоносно Джон.

— Не ми казвай какво съм искала! — кресна Трейси.

Продължиха по тротоара в мълчание почти цяла пресечка. После Джон спря, хвана я за раменете и я обърна към себе си. За момент на Трейси ѝ хрумна, че може би ще я целуне.

— Трейси, ти си най-добрата ми приятелка. Защо се караме? Ти ми каза какво да правя, а после с кого да го направя. И аз го направих. Тогава защо се сърдиш? Ако не искаш да се виждам с Бет, няма повече да се срещам с нея. Само моля те, не ми се сърди.

Тя го погледна. Въпреки всичките промени, които беше извършила, той пак беше Джон. Очите му бяха топли и умолителни. Обичаше Джон.

— Предполагам, че просто се засегнах — призна тя. — Очаквах веднага да ми се обадиш.

— Притеснявах се — обясни Джон. — Освен това, беше много късно. — Млъкна. — Аз... не мисля, че мъжете говорят за секса по същия начин, по който го обсъждат жените.

— Добре. — Трейси въздъхна дълбоко. — Цялата история беше смешна. Дори не знам за какво се разсърдих. Просто Бет цял ден ми говори само за теб и ме влуди напълно.

— Сериозно? — възхити се Джон.

Колко уверен е в сексуалността си, запита се Трейси.

И доколко оправдана е увереността му? Като го гледаше сега, в новите му дрехи, с новата му прическа и небръсната челюст, тя за пръв

път осъзна, че Джон може би наистина беше много, много добър. Извърна се, за да не види изчервяването ѝ. Беше странно да мисли за него по сексуален начин — почти като да мислиш за брат си така. Когато той улови ръката ѝ, Трейси подскочи.

— Още ли ми се сърдиш? — попита Джон.

— Не, не ти се сърдя — отвърна тя. Отново ѝ хрумна, че моментът бе подходящ да му каже за идеята си за статия. Може би, ако му кажеше, нямаше да ѝ бъде толкова трудно да я напише.

Когато се върна в апартамента, копнееше единствено за чаша бира и прегръдка, но щом отвори вратата и надникна в хладилника, а после към нацупеното лице на Фил, си даде сметка, че вероятно няма да получи нито едно от двете.

— Донесе ли бира? — попита го тя.

— Не. Ако няма, няма да пия — заяви Фил. — Опитвам се да я намаля.

Типично. Винаги мислеше за себе си.

— Като заговорихме за намаляване, трябва да се подстрижа. Ти искаш ли, Лора?

— Да. Но това, от което наистина имам нужда, са няколко по-светли кичура.

— Стефан е виртуоз на кичурите. Джон ходи при него.

— Знаеш ли, това момче трябва да ти плаща хонорар за обучение — обади се Фил.

— А ти трябва да ми плащаш наем! — сряза го Трейси, като затръшна вратата на хладилника.

Без да ѝ обръща внимание, Фил разбърка равиолите, взе едно шише френски сос „Крафт“, отиде до масата и го изсипа с красив жест върху разполовената маруля.

— Ти ли приготи вечерята, Фил? — Трейси надникна в тенджерата. — Иха! Съжалявам, но не съм гладна.

— Но... аз я приготвих за теб.

— Защо не я изядете с Лора, докато аз се изкъпя? — предложи тя. — Единственото, което искам, е да се сгуша в леглото. — Трейси влезе в банята.

Фил я последва.

— Трейси, това е важно — започна той. — Искан да поговоря с теб на вечеря. Реших, че мога... Появи се тази работа... — Замълча. Трейси търсеше под мивката шампоана за вана „Витабат“.

— Имаш предвид с друга група? Да напуснеш Жлезите? — попита тя, като поклати глава.

— Не, имам предвид истинска работа — обясни Фил. — Е, това е нещо като стажантска работа. Можеш ли да си ме представиш като помощник-програмист?

Трейси престана да рови под мивката и се вторачи в гаджето си.

— Правилно ли чух да споменаващ нещо, че започваш работа като помощник-телефонист?

— *Не* казах това. Господи, ако ми обръщаше половината от вниманието, което пилееш за тъпака и за статията, щеше да знаеш за какво говоря. — Фил се обърна и излезе от банята.

Хубаво. Можеше да се прибере вкъщи. Трейси искаше да се накисне в горещата вана.

Тихи разговори изпълваха малайския ресторант. Сервитьори и сервитьорки се носеха напред-назад между кухнята и салона с огромни подноси. Джон седеше на масата в ъгъла със Саманта. Беше заел позата на Джеймс Дийн от „Бунт без причина“ и тъкмо завършваше напрегнатия си разказ.

— Никога не съм го разказвал на друг досега — каза той, после замълча. Играеше си нервно с Пец-автомата с кучето Гуфи. Ушите му шляпаха в кръг. Сега какво, запита се Джон. В името на смелостта, беше решил да съчетае две от нарежданията на Треиси: измисли някаква трагедия и същевременно я разказа като тайна, споделена единствено със Саманта.

Нейното съчувствие, съвсем уместна реакция на неговата история, го изпълни с презрение. Предположи, че се дължи на факта, че я изпързала с лъжата. Но ако разкажеше на някой непознат, че е мормон или сирак, или че рожденият му ден е на Деня на независимостта — всъщност беше на трети декември, — нямаше да има причина да не му повярват. Да излъже Саманта не беше много трудно. Тогава защо изпитваше чувство за превъзходство?

Нещо друго тревожеше Джон: колкото повече лъжеше, толкова по-лесно ставаше. И толкова повече се чудеше дали нещо, което някой казваше, бе истината. Ами баща му? И той ли го бе лъгал през всичките тези години, както беше лъгал майка му? Джон замълча и се загледа в масата.

— Просто не мога да си простя как се подведох за теб — обади се Саманта. — Искам да кажа, бях те забелязала, но някак ми се струваше, че си... — Тя направи пауза и Джон се запита кой вариант на думата *тъпак* смяташе да използва. — Е, просто си въобразявах, че си много различен — завърши тя.

Той кимна и изпълни съвършено свиване на рамене Джеймс Дийн.

— Да. Много хора не виждат истинската ми същност. — Въздъхна и се загледа в Гуфи. — Брат ми наистина обичаше „Пец“. — Вече беше решил, че най-добре да не говори много. В противен случай само щеше да развали работата или да трябва да лъже и да помни какво е казал. Може би затова мъжете като баща му постоянно сменяха жените: лъжите ставаха твърде объркани, а истината бе неприемлива, затова човек просто започваше отначало.

Саманта чу въздишката и откликна с по-голямо внимание.

— За какво мислиш? — попита тя. — Можеш да ми кажеш. — Очите ѝ го умоляваха. Излъжи ме, подканяха го те. Разкажи ми нещо драматично, нещо, което ме прави довереница на драмата. — Какво стана после? — поинтересува се Сам, като се наведе напред.

— Той беше отзад на мотора ми... и аз излетях. По мен нямаше дракотина, но той... — Джон замълча за по-силно въздействие. — Той загина. — Остави мълчанието да възцари отново за няколко минути, докато той съзерцаваше кухнята и раздвижваше мускулите на челюстта си колкото можеше по-видимо. Боже, до края на разказа челюстта ми ще стане като на Джей Лено. Реши, че трябва да завърши историята. — Винаги съм се чувствал отговорен, но оттогава насам, просто не се плаша от нищо.

Сам кимна с глава.

— Мисля, че разбирам — прошепна тя, което беше хубаво, защото Джон определено нищо не разбираше. Каква глупост! Жените наистина харесваха тези идиотщини.

Хубавата млада сервитьорка-азиатка се приближи до масата им. Джон откъсна очи от Сам и, с очевидна изненада, улови ръката на сервитьорката.

— Няма ли тя най-красивите очи? — попита той Сам, като се усмихна на момичето. Когато видя изражението на Саманта, разбра, че е уцелил шестицата.

На следващата сутрин Джон вървеше по коридора в „Майкро/Кон“, като се чувстваше доста наперен. Беше включил радара си за Саманта, когато в далечината забеляза позната на вид жена. Снощи спа у Сам и макар да не изминаха цялото разстояние, според Джон не биваше да се мръщи на превъзходното обслужване по френски. И

някак усещаше, че оралният секс беше нейното встъпление към истинското нещо. Това беше нейният начин да му покаже, че не е от момичетата, които отиват докрай още на първата среща.

Сам беше много сладка и всеотдайна — учудващо за толкова преуспяваща и утвърдена в работата жена, — но вероятно Джон не биваше да се изненадва. Установяваше, че сексуалната същност на жената се вижда задължително от обществената ѝ личност. Докато разсъждаваше над този въпрос, той не сваляше очи от жената, която бе забелязал в далечината. Докато не осъзна коя беше.

— Каръл! — извика Джон. Това беше Прекрасното момиче от летището! Не беше ли споменала нещо, че „Майкро/Кон“ ѝ е клиент?

Тя се обърна и в същия миг Джон направи всичко възможно, за да възстанови хладнокръвието си. Със сигурност не биваше да крещи името ѝ. Сега нямаше да се втурне към нея или нещо подобно. Ако тя го изчакаше, може би просто щеше да се престори, че я подминава. Наоколо нямаше никакви умоляващи момичета, които да се обръщат и да го зяпат. Лош късмет.

Понякога му се струваше, че никога няма да се научи. Но Прекрасното момиче, Каръл, щом го видя, се приближи бавно и Джон забеляза как по лицето ѝ се изписа, че го е познала. Той бе заел друга от своите пози Джеймс Дийн; този път беше стойка от „Бунт без причина“. Мразеше мисълта, че тя го помнеше като идиот, че я беше извикал по име, и че Каръл сигурно осъзнаваше, че той работи тук, но искаше завоеванието. Може би можеше да представи предишния си гаф да прилича колкото е възможно повече на сериен убиец, но без генетична обремененост. Да бъде опасен, но въпреки това достатъчно уважаван, за да работи тук, в действителност можеше да го направи по-приемлив кандидат. Може би всичко бе за добро.

Каръл го огледа от главата до петите.

— Самолетът, нали? — попита тя. Той запази безизразната си физиономия. Нима беше толкова лесно? Не. Защото тогава очите ѝ се разведриха и тя добави: — О, багажът.

Е, добрата обида беше най-добрата защита. Джон успя да се разсмее.

— Да. Изгубих багажа си, а ти чувството си за хумор. — Замълча. — Хей, ти изобщо не разбра шегата за психопата —

подхвърли той, като направи жест с ръка, за да покаже, че шегата е прелетяла над нея.

За негова изненада, тя се изчерви.

— Съжалявам, сигурно бях малко напрегната. Не обичам да летя. Но... ти изглеждаш... различен.

Джон сви рамене.

— Може би заради ботушите — заяви той, а тя се вторачи в краката му.

— Тук ли работиш? — попита Каръл. — Не разбрах, че работиш тук. Ти каза ли ми?

Джон видя как момичето се отпусна. Усмихна се. Очевидно бе решила, че той не е някакъв маниак, който живее в гората и очаква следващата си жертва. Или ако беше, поне бе маниак с превъзходна здравна застраховка.

— Понякога съм тук — каза истината Джон. За пръв път представянето като мъж с работа през деня можеше да се окаже в негова полза. Той се усмихна. Трябваше да признае, че започваше да схваща. Трябваше само да се опитваш да отгатваш мислите на жените. — А ти какво правиш тук?

Каръл се усмихна.

— Не мога да ти кажа това — прошепна тя.

Джон сви рамене. Изгубил бе няколко точки, като попита, но всъщност не го беше грижа. В края на краищата, имаше среща с Рут утре, друга със Саманта в края на седмицата, а Бет продължаваше да звъни. Ако не престанеше скоро, вероятно трябваше отново да спи с нея, просто за да освободи линията си. Едва не се усмихна при тази мисъл, но вместо това погледна Каръл. Не беше само хубава; беше и умна. И работеше в „Майкро/Кон“. Сигурно щяха да имат много общо помежду си. Джон се запита какво ли би било да бъде с жена, която разбира работата му и значението ѝ. Дори Трейси не я разбираше. Усмихна се по-широко на Каръл.

— Можеш ли да ми кажеш дали ядеш? — пошегува се той.

— Да ям? — учуди се тя. — Разбира се, че ям.

— Можеш ли да ми кажеш дали ще ядеш с мен?

Тя му се усмихна на свой ред.

— Разбира се, че ще ям с теб.

А после ще ме целунеш, а след това вероятно ще спиш с мен, помисли си с надежда Джон. Ухили се. Това беше много по-интересно от „Пърсифал“.

— Къде? — попита тя.

— Не мога да ти кажа това — прошепна той, а момичето се разсмя. — Ако ти кажа, те ще ме открият и ще ме убият.

— Гадно, нали? — подхвърли тя и Джон осъзна, че флиртуваше с него. Ах, флиртуваше. Огледа Каръл. Беше по-забавна от Сам и вероятно по-забавна, отколкото щеше да бъде Рут. И беше много, много хубава. Но не толкова прекрасна, колкото си я спомняше.

Джон седеше на ъгловата маса във „Вито“ на Девето авеню и Мадисън с Рут, алпинистката. Салонът беше с приглушено осветление и на всяка маса горяха свещи в миниатюрни стъклени лампи. Току-що я беше въвел в своята задължителна драматична тайна *само на теб съм разказвал история*.

— Какво стана? — попита без дъх Рут.

— Бях близник — започна Джон. — Но брат ми се самоуби. Бях по-добър в училище, по-добър в спорта, повече ми вървеше с момичетата. За мен, това никога не е било въпрос на съревнование, но сигурно той просто не е могъл... да се състезава. Винаги съм се чувствал отговорен. — Замълча за момент, изненадан, че действително изпита част от болката по загубения си въображаем близник. Сви рамене. — Е, оттогава просто не се плаша от нищо.

— Наистина ли? — прошепна Рут и той видя как състраданието разцъфва по лицето ѝ.

Когато закръглената им руса сервитьорка се приближи до масата, Джон ѝ попречи да вдигне чинията му, като постави ръка върху лакътя ѝ.

— Няма ли тя най-красивите очи? — попита той Рут.

Джон се облегна на парапета. Беше заел ъглово сепаре в „Джава, Колибата“, но не беше сам, в очакване на Треиси. Беше с Дори, американо-азиатската сервитьорка, с която се бе запознал на срещата си със Саманта.

— И какво стана? — попита го момичето така, сякаш цялото ѝ съществуване зависеше от следващите му думи.

— Мотаехме се на някакво упражнение по стрелба в мишена — отвърна той. — Аз съм страхотен стрелец и той ме предизвика да стрелям в цигарата в устата му. Знаеш ли, въпреки че бях само на четиринайсет, а той ми беше баща, казах не. Той се разсърди, но дори тогава отказах. — Извади „Пец“ във формата на добрия призрак Каспър и ѝ го предложи, сякаш беше Легиона на честта. После продължи: — Тогава се похвали на всички мъже, на приятелите си, за моя мерник и се обзаложи с тях, че мога да го направя. Голяма работа стана. След като се изхвърли така... ами, трябваше да опитам... и му отнесох устата. Буквално. Беше нещастен случай, разбира се. — Въздъхна дълбоко. — Но винаги съм се чувствал отговорен. Оттогава насам, просто не се плаша от нищо. — Изпусна още една дълбока въздишка, после извърна глава към прозореца, сякаш баща му бе навън на тъмния паркинг.

Моли се приближи до масата, за да им поднесе вечерята. След като плъзна горещото плато по масата и подаде на всеки от тях чиния, Джон сграбчи ръката ѝ. Вдигна очи към лицето на Моли.

— Няма ли тя най-красивите очи? — попита той момичето си.

Трейси седеше на бюрото си, нацупена и възмутена. Трябваше да работи, но от сутрешното редакционно съвещание насам, бе изгубила всякаква мотивация. Вместо да започне нова чернова, тя вдигна телефона и набра Джон. От дни не го беше чувала. Не само бе любопитна какво ставаше с него, но и се нуждаеше от отдушник.

Никой не бе по-добър слушател на оплаквания от Джон. Лора само се шегуваше и се опитваше да я развесели, Фил се опитваше да я разсее. Но Джон умееше да съчувства.

Още преди Том Брокоу да напише „Най-великото поколение“, Трейси бе дълбоко завладяна от Пърл Харбър и Втората световна война. Бащата на майка ѝ беше загинал в Тихия океан, а дядо ѝ от страна на баща ѝ беше служил там. Едно от малкото неща, на които се беше радвала в Инсино, бяха посещенията от папа, и всеки път го молеше да ѝ разказва истории от отдавна отминалата война. Затова за нея беше крайно неприятен удар, когато на съвещанието тази сутрин Маркърс даде материала за местните ветерани от Втората световна война на Алисън.

— Маркърс, подготвена съм да го отразя. Имам някои материали, които не използвах в историята за Деня на падналите в Междоусобната война — бе казала Трейси.

— Благодаря ти за този дух на добра воля и сътрудничество — беше отвърнал Маркърс, — но съм сигурен, че Алисън ще успее да се справи с предизвикателството.

Беше толкова нечестно. Трейси почти цяла година се мъчеше с най-различни глупави теми, а сега историята, която наистина я интересуваше, ѝ беше отнета. Разочарованието ѝ беше толкова силно, че не можеше дори да погледне Алисън, без да си представи какво я бе накарал да прави Маркърс, за да получи статията. На съвещанието Алисън се беше обърнала към нея, свила рамене и ѝ се бе усмихнала с израз „съжалявам, какво мога да направя“. Трейси с огромно удоволствие би изтрила усмивката от лицето ѝ с малко домакинска тел

и солна киселина. За да подправи несправедливостта с обида, Маркъс ѝ бе дал материала за Деня на бащата. Сякаш тя нямаше сериозен проблем с баща си, подобно на по-голямата част от Америка.

— Може ли да пиша за скапаните бащи? — бе попитала Трейси, но шефът ѝ само се бе изсмял пренебрежително.

Тя вдигна телефона и отново набра номера на „Майкро/Кон“. Не само, че Джон продължаваше да бъде неоткриваем, но и телефонният му секретар беше препълнен и Трейси не можа да остави съобщение.

— Някакви новини от Джони? — попита от прага Бет.

Стресната, Трейси вдигна поглед.

— Не — срязва я троснато тя. — А дори да имах, нямаше да ти кажа.

— О — изгука Бет, като се отдръпна. — Предполагам, че е най-добре човек да не разговаря с теб до края на деня.

Трейси не можеше да повярва, че Бет сякаш се отърси от лошото ѝ настроение и се върна на работното си място. Обикновено следваше поне половин час маниакално цупене. Вече бе толкова изморена от постоянните въпроси на приятелката си за Джон, че ѝ се искаше изобщо да не ги бе запознавала. Откъде можех да зная, че ще се стигне дотук, запита се тя. Но с малко късмет, положението съвсем скоро щеше да се оправи.

Поне беше напреднала със статията за метаморфозата. Трябваше ѝ добро пренаписване и хубав финал, но според Трейси бе забавна и съдържателна, и дори снимките изглеждаха добре. Зачуди се дали имаше смелостта да изпрати черновата в „Сиятъл Магазин“. После реши да мисли мащабно. Изглежда, че проявяваха интерес. Защо да не опита в „Ескуайър“! Никога не я бяха публикували в национално списание. Знаеше, че трябва да прегледа някои списания и да провери кой дърпа конците и какви неща публикуват.

Което я подсети: най-сетне беше получила нов час при Стефан и ако не тръгнеше скоро, нямаше да пристигне навреме за подстригването, от което толкова отчаяно се нуждаеше.

Да вървят по дяволите Маркъс, Алисън и Таймс. Днес щеше да си вземе дълга обедна почивка.

Музиката кънтеше в салона, докато Лора, с коса, осеяна със стотици кичури в алуминиево фолио, чакаше да протече реакцията. Междувременно, Стефан най-после подстригваше косата на Трейси.

— Не прекалено късо — инструктира го тя.

Стефан прояви специално благоволение и позволи на Лора да го гледа, докато стане косата ѝ.

— Знам — отвърна той. — Никога прекалено късо. — Въздъхна тежко, сякаш бе изморен от всяка коса на всяка глава в Сиатъл. Трейси се надяваше, че той не беше в лошо настроение. Стефан в лошо настроение не беше хубаво нещо. — Как се развива малкият ти експеримент? — попита той със силния си акцент и за момент Трейси нямаше никаква представа за какво говори. Тогава стилистът продължи: — Той е готин сладур. — Трейси разбра, че ставаше дума за Джон. — Дойде преди два дни. Синьото ми хареса. Отиваше му — заяви Стефан.

— Джон е бил тук? — учуди се тя. — Джон е дошъл тук сам?

— Да, преди два дни — увери я Стефан.

Трейси не можеше да повярва. Първо, Джон наскоро се беше подстригал, и второ...

— Как е получил час преди мен? — поиска да знае тя.

Стефан се усмихна, не на нея, а на себе си. Сви рамене. Трейси успя да зърне движението с края на очите си.

— Той е много убедителен, твойт сладуран.

Лора се изкикоти.

— Сладуран? — повтори тя. — Това е по-лошо от симпатяга. Наистина ли го наричаш така?

— Не — отвърна троснато Трейси. — Напоследък го наричам единствено неблагодарник.

Тя не можеше да повярва, че Джон си беше определил час. Нито пък можеше да повярва, че имаше време за такива неща, но нямаше време да ѝ се обади. В този момент, вратата се отвори и Бет, с коса прилепена към главата в някаква цветна кална маска, надникна в чисто бялото светилище, после влезе.

— Без прекъсвания — заяви Стефан, като вдигна ръката с ножицата.

— Не прекалено късо — напомни му Трейси. — Бет, какво правиш тук? — Колко ли хора можеха да избягат от работа, без

„Таймс“ да бъде затворен, и можеше ли всичките да са тук? Дали Алисън лежеше с маска на лицето, докато на Сара ѝ правеха педикюр, а Маркъс го къдреха?

Бет не обърна внимание на Стефан и се приближи.

— Очевидно, не ми разреждат косата. — Усмихна се.

Беше голяма, радостна усмивка. Трейси се приготви за следващия въпрос, със сигурност за Джон, но Бет само се настани на пода.

— Никакви зрители, моля — обади се Стефан, като размаха ножицата, а после клъцна още веднъж отгоре. Трейси погледна нервно от Лора към Бет. Ако коафьорът вземаше твърде много, те щяха да ѝ кажат. Поне се надяваше, че щяха да го направят. Успокой се, каза си тя. Стефан е единственият мъж в Сиатъл, на когото наистина можеш да се довериш. Затова идваш тук, търпиш идиотщините му и плащаш безбожната му цена. Но ѝ се искаше да имаше огледало.

— Бет, най-добре да си вървиш — обърна се нервно тя към приятелката си.

— Няма нищо — отвърна Бет. — Всъщност Стефан няма нищо против.

— Е, как върви сега работата върху Сладура? — намеси се Стефан.

— Просто страхотно. Почти прекалено страхотно — заяви Трейси. — Моят приятел Джон имаше нужда от доста помощ, но изглежда добре.

— Прекалено добре — съгласи се Бет.

— Можеш да бъдеш прекалено богат или прекалено слаб, но не можеш да изглеждаш прекалено добре — обади се Стефан.

— Прав е — изохка Бет.

— Мислех, че го мразиш — учуди се Трейси. — Нима той не е мъжът, който изобщо не ти се обажда?

— Обади ми се точно след като разговарях с теб — възрази Бет с победоносна, но малко виновна усмивка. — Затова съм тук. По спешност.

— Надявам се, че му каза да се разкара — подхвърли Трейси, но сърцето се сви в гърдите ѝ, защото ако Джон се беше обадил и ако я бе поканил, Бет щеше да отиде.

— Казах му, че ще се радвам да се видим довечера — изпадна в телешки възторг Бет.

— Довечера? С дни не ти се обажда, а после те кани за тази вечер и ти се съгласяваш? Безнадежден случай си — каза ѝ Трейси.

— Много мислих — отвърна Бет. — Джони е много чувствително момче. Просто смятам, че се страхува от чувствата си към мен. Изплашил се е.

Трейси и Лора се спогледаха. Зад гърба на Бет, Лора превъртя очи.

— Изплашил се е от чувствата си. Случва се при мъжете.

— Бет, скъпа — започна Трейси с глас, който говореше „не си го изплашила“.

— Ако обичате, конференцията по психология да се провежда в университета. Или може би в лудницата? Само не тук. Тук не се говори — строго заяви Стефан.

Бет не му обърна внимание.

— Виж, той просто е травмиран от смъртта на брат си — обясни тя на Трейси.

— Какъв брат? Джон... Джони е едно дете — отвърна тя.

— Не — възрази Бет, като поклати глава. — Не обича да говори за това. Освен с мен.

— О, боже! — простена Трейси.

Лора пак превъртя очи и изсумтя. Трейси не вярваше на ушите си. Тя го беше научила на този номер — да измисли нещо драматично — но фактът, че наистина го беше направил и бе успял! Дори с Бет — не особено плодовит автор.

— Какво? — учуди се Бет, като се вторачи в Трейси. — О, не се засягай. Много мъже ми доверяват неща, които не споделят с никой друг. — Тя махна с ръка. — Трябва да тръгвам. Не искам да закъснея за него.

— Изчезвай оттук — процеди Стефан и Трейси не разбра дали това бе в отговор на репликата на Бет или се опитваше да поддържа съзидателен контрол.

Бет излетя от помещението и Стефан, със звук някъде между въздишката и риданието, взе още две кльцвания от косата на Трейси.

Лора присви очи и вдигна рамена, после посочи безмълвно към главата на приятелката си. Трейси усети лек ужас.

— Помниш, не твърде късо, нали? — пак му напомни тя. — Това с Бет не е ли невероятно? — обърна се към приятелката си.

— О, да, това ще удължи манията ѝ с още три месеца — съгласи се Лора. — Но трябва да заявя, смятам, че преживях Питър.

— Браво! — възкликна Трейси.

— И мисля, че искам да остана тук, в Сиатъл. — Тя замълча. — Търся си апартамент.

— Страхотно! — поздрави я Трейси, съвсем искрено.

— Да. Реших, че ще бъде добра новина — подхвърли Лора. — Бях голяма беля с това хленчене. Освен това, знам, че беше доста неудобно да ме търпиш в апартамента си. Знам, че някак заставам на пътя на връзката ти с Фил — добави тя.

Трейси поклати глава, за да каже не, после чу как Стефан пое рязко дъх и осъзна, че бе мръднала в критичен момент.

— Съжалявам — обърна се тя към стилиста. — Няма проблем — заяви на приятелката си, но се почувства виновна, защото съвсем скоро бе мислила същото нещо.

— Знам, че нямаше предвид да се местя за постоянно...

— Винаги си добре дошла — прекъсна я Трейси.

— В моята страна казваме: „Гостите са като рибата, започват да се вмирисват на третия ден“ — намеси се Стефан и отрязва още един кичур от косата ѝ.

— Както и да е, не мога да си позволя жилище, без да имам работа, а не мога да започна като доставчик без капитал, но в едно заведение за брънч търсят готвач и...

— Намерила си работа? — възкликна Трейси, изненадана и зарадвана.

— Да. Разговарях със собственичката. Споразумяхме се.

— Ще ползвам ли отстъпка, ако идвам там? — попита Трейси.

— Не, но като подбудител, обещавам да не плюя в храната ти — увери я Лора.

— Страхотно! — подхвърли Трейси. Опита се да вдигне ръка до ушите си, за да провери дали все още са покрити, но Стефан изсъска и отблъсна ръцете ѝ.

— Е, поздравления. — Известно време седяха в тишина, с изключение на злокобния звук от ножицата на Стефан. — Наистина не мога да проумея Бет — каза след една-две минути Трейси, за да

наруши мълчанието. — Как е могла да каже „да“ на Джон, след като я зарязва толкова безобразно?

— Как би могла да откаже, когато го харесва толкова много? — попита на свой ред Лора, като сви рамене.

— Знаеш ли, той ми каза, че си е уредил среща с Рут, онова момиче от Ар И Ай. Вероятно се вижда и с други жени. И не ми казва нищо — оплака се Трейси.

— Теб какво те интересува какво прави? Мисля, че си луда по него.

— Не съм луда по него — възрази Трейси. — Просто имам нужда от точна информация за статията. — Чу Стефан да сумти. Продължаваше прекалено дълго. Никога не му трябваше толкова време.

— Това е смешно. Не можеш да ме излъжеш с тези глупости, Хигинс — заяви Лора. — Смятам, че си влюбена в Джон.

— Лора! — Трейси изви глава, за да се обърне към Лора и ножицата на Стефан едва не отрязва ухото ѝ.

— Престани! Престани! Престани! — извика той. — Тук става въпрос за главата ми, не за сърцето ти.

— За моята глава — поправи го Трейси. — И сърцето ми няма нищо общо с нея. Обичам Фил. Джон ми е просто приятел. Винаги е бил мой приятел. — Лора започна да си тананика, сякаш да слуша Трейси бе загуба на време.

— Стига. Знаеш го, Лора — възпротиви се Трейси. — Просто се опитвам да напиша разказ, това е всичко. Не съм луда по него.

— Така ти мислиш — заяви Лора. — В началото винаги отричаме, че сме луди по някого.

Стефан издаде стряскащ звук някъде между съскане на радиатор и това на гърмяща змия. На Трейси ѝ хрумна, че ще я удари. Вместо това, той отви парче фолио.

— Да, това е вярно — съгласи се той. — Готова си.

Трейси не бе сигурна дали имаше предвид, че кичурите на Лора са готови или че Трейси е в емоционална беда. Както и да беше, той се обърна и продължи да кълца, този път бретона ѝ.

— Не прекалено късо — повтори тя. — И *не* съм вманиачена — заяви на приятелката си.

— Да. И Маркър е добър човек. Виж, живея и дишам на улица „Маниакалност“. Притежавам жилище там. Ти си само наемателка. И трябва да ти кажа, Трейси, че си вманиачена.

— Не... ядосана съм... просто се разкайвам — запротестира тя. — Статията наистина става хубава, но Джон се е... променил. Не се държи като добър приятел. Нарани Бет и сигурно наранява и други жени. Ненавиждам това.

— Може би има нужда от някой, който да му свие сърмите — предложи Лора.

— Можеш ли да повярваш? — попита я Трейси.

Лора сви рамене.

— Погази законите на вселената. Сега се пригответе да посрещнете последствията на кармата си — заяви тя с крайно вбесяващ будистки тон.

Трейси изохка.

— О, боже! *Трябва* да унищожи самоувереността на този мъж.

— Да — съгласи се Лора. — Възстанови равновесието във вселената.

— Остави го на мира. Прилича на готвач в сладкарница — намеси се Стефан.

— На готвач? — учуди се Лора, но Трейси повдигна предупредително вежди. Никога не поправяй фризьор с ножица в ръка беше основният закон в нейната вселена.

— Трябва да намеря някоя мъжемелачка, която да го смачка — заяви Трейси. — Ловецът да се превърне в плячка.

— Жалко, че не познаваш мъжемелачка — въздъхна Лора. — С изключение на мен, разбира се, но аз имам работа. Може би Шарън Стоун е свободна.

— Лора, ти си гениална! — възкликна Трейси.

— Знам, но мислиш ли, че тези кичури ще ми отиват? — попита приятелката ѝ.

Стефан взе едно последно връхче от косата на Трейси и завъртя стола.

— Готова си! — съобщи той и извади огледало.

— О, боже мой! — простена Трейси, когато видя отражението си. Косата ѝ наистина беше твърде къса.

Трейси лежеше на канапето, остриганата ѝ глава увита в хавлиен тюрбан, докато Фил и Лора, които вдигаха чиниите от обяд, се заяждаха, както обикновено.

— О, я стига — подхвърли Фил. — След малко ще изтърсиш, че има специален ред за миене на чинии.

— Има — увери го Лора. — Не знаеше ли?

— Знам кога ме настъпваш по опашката — отвърна Фил.

— Не бих докоснала опашката ти дори с четка за миене на съдове — заяви Лора, като размаха четката и отметна красиво изсветлената си буйна коса. — Но не мога да повярвам, че не знаеш реда, по който трябва да миеш чиниите.

— Глупости. Няма никакъв ред. Миеш ги, когато чистите свършат, нали? Плешивке?

Трейси промърмори нещо от мъглата на скръбта по изгубената си коса. Но те нямаха нужда от отговор.

— *Не* е произволно — обясняваше Лора. — Основава се на това какво влиза в устата ти първо.

— Какво имаш предвид? Това някакъв мръсен виц ли е? — оживи се Фил.

— Съсредоточи ума си върху препарата за миене на съдове, където му е мястото — подхвърли намръщено Лора. — Госпожа Ог винаги ни учеше, че трябва да започваме с приборите, понеже поставяме приборите в устата си. Миеш ги първи, докато водата е най-чиста. Нали, Трейси? — Трейси отново измърмори нещо. — Видя ли? После ги оставяш настрана и измиваш чашите, защото докосваш чашата до устните си.

— Значи не се занасяш с мен! — възкликна Фил и на лицето му се изписа изумление, сякаш тя му разкриваше тайните как да публикуват творбите му или как наистина би могъл да свири на бас китарата си. — Ще напиша стихотворение за това — съобщи той. — Няма ли да бъде страхотно парче, „Хромираният купол“? Ела да си играем заедно във водата — предложи той.

Трейси се обърна на другата страна и изохка. Лора само поклати глава.

— Просто я остави на мира, става ли? Виж, внимавай. После идват чиниите, защото не ги докосваш с уста.

— Е, аз я докосвам, когато ти готвиш, защото обикновено я облизвам.

— Хм, не е ли сладко? — отбеляза Лора с най-грубия си глас. — Сякаш това ще ме накара да готвя по-често заради теб. — Но малко се изчерви. — Както и да е, най-накрая миеш тенджерите и тиганите, които дори ти не облизваш. — Подаде му домакинската тел.

На Трейси ѝ се искаше просто да изчезне. Искаше Фил да си отиде у тях и да я остави да потъне в собственото си нещастие. Поне Лора се опитваше да помогне, като му намираше работа. Трейси лежеше на канапето от няколко дни. Дори се беше обадила в службата, за да каже, че е болна. Опитва се да работи върху следващата си статия за Маркърс, но можеше да мисли единствено как Алисън ще смачка фасона на Джон. Но как би могла да накара Алисън да се съгласи на сляпа среща?

— Аз може и да не облизвам тигани, но съквартирантите ми го правят — заяви Фил и се зае да търка съда, без да протестира.

— Не си ли твърде стар за съквартиранти? — попита го Лора.

— Виж кой говори — присмя се той. — Хей, Трейси, измъкни се изпод тези одеяла. — Трейси простена в отговор.

— Хей, търся си жилище — оправда се Лора.

— Сериозно? — възкликна Фил. — Връщаш се в онази помийна яма в Сакраменто?

— Не — отвърна тя, като свали гумените си ръкавици. Започна да маже с крем ръцете си, съсредоточена върху кокалчетата и кожичките около ноктите си.

— Защо правиш това? — поинтересува се Фил.

— За да запазя ръцете си меки. — Той посегна и взе дясната ѝ ръка.

— Да — промълви Фил. — Меки са. — Замълча за момент. После се обърна отново към тенджерата и започна да търка още по-силно, без да гледа към Лора. — Значи, наистина се опитваш да се изнесеш? Намерила ли си апартамент и всичко останало?

— Знаеш ли — подхвърли Лора. — Струва ми се, че Трейси можеше да ти обръща малко повече внимание, ако те вземаше малко по-насерiously. Ако ти имаше свой собствен апартамент, истинска работа и някакъв план за играта.

— Имам план за играта — възрази Фил и се намръщи на препарата.

— И той е да живееш с шестте долара годишно, които изкарваш с писането? — уточни Лора. — Или да живееш с безплатната бира, която изкарваш на участията?

— Не ти влиза в работата — срязва я Фил.

Лора сви рамене.

— Както искаш — отвърна тя. — Но знаеш, че юношеството не продължава вечно. С изключение на това на Уорън Бийти.

— Кой е този? — попита Фил.

— Няма значение. Работното му място е заето — увери го Лора. — Освен това, в Сياتъл е пълно с работни места. Всякакви. Няма причина да не си намериш нещо приятно за вършене, което действително се заплаща. И без това по цял ден не правиш нищо друго, освен да спиш и да лентяйстваш.

Фил остави тенджерата.

— Е, майната ти и на теб — процеди той. — И майната му на коня, на който пристигна.

— О, не замесвай Тригър в тази работа — подхвърли Лора с добродушен глас.

— Нуждая се от свободно време, за да творя — обясни Фил и прозвуча като нацупено дете. — Нуждая се от свободни дни, за да пиша.

— О, я стига. Тези глупости може да минават при Трейси, но не и при мен, приятелче. Баща ми беше писател. Знаеш ли какво правеше? — Фил поклати глава. — Пишеше. Това правят писателите. — Тя млъкна за момент и го погали по ръката сестрински. — Виж, не исках да нараня чувствата ти. Просто мисля, че всъщност не си щастлив.

— Кой казва, че човек трябва да е щастлив? — възкликна Фил, докато навличаше якето си. — Кой казва, че смисълът на живота е в щастието?

— Никой в Инсино — съгласи се Лора. — Но затова се измъкнах оттам. И не мисля, че смисълът на живота е в щастието, но и не мисля, че е в безизходицата. Смятам, че ти — имам предвид всички, — просто се стремят към онова, което обичат, и бягат от онова, което не обичат. Това е всичко, което можеш да направиш. И според мен на теб

не ти е приятно да се мотаеш по цял ден и да си почти безполезен. Да не споменаваме унижението от отказите на разни претенциозни списания и малоумници като Боб. — Тя сви едрите си рамене. — Просто смятам, че декорът е остарял за теб. Но, хей, наречи ме оптимист.

За един смразяващ момент в стаята се възцари мълчание. Трейси трепна, в очакване всеки миг да се разнесе ревът на Фил. Чу го да прочиства гърлото си. После отново настъпи тишина. Може би беше ударил Лора или бе счупил нещо, преди да излети като буреносен облак от апартамента. Вместо това, той отново се покашля.

— Знаеш ли — промълви той с изключително нежен глас, — бях започнал да мисля същото.

Трейси седеше на обичайното им място в „Джава, Колибата“, и нетърпеливо очакваше Джон. Играеше си с мъничките краища на косата си. *Наистина* я мразеше и мразеше Стефан, който я беше подстригал; Фил, който се шегуваше с нея и Лора, която само ѝ бе казала да не се притеснява, защото косата ще порасне отново. Поне можеше да разчита на подкрепата на Джон. Погледна часовника си. Дойде тук почти с двацет минути закъснение, но него все още го нямаше. Не беше типично за него.

Моли се приближи и Трейси трепна предварително. Не я чакаше нищо приятно.

— По дяволите! Да не си постъпила в манастир? Изобщо не знаех, че си католичка. Освен това, ти дойде на време, а той закъснява. Това е краят на света.

— Не *винаги* закъснявам.

Моли се облегна на стола.

— Не и ако петдесет и една седмици годишно три години поред не означава винаги. — Сервитьорката извади бележника за поръчки. — Ще преминем ли през обичайния пантеон, докато избереш обичайните си бъркани яйца? — попита тя. — Или просто смяташ да седиш тук и да подръпваш краищата на косата си, като че ли това ще им помогне да пораснат?

Трейси отпусна ръце в скута си.

— Моли, под този отвратителен английски екстериор, ти наистина не ме харесваш, нали? — подхвърли тя.

— Не, всъщност не те харесвам — жизнерадостно се съгласи сервитьорката.

Трейси се изненада. В действителност не бе очаквала да чуе, че Моли я мразеше. За момент не знаеше какво да каже.

— Но защо? Никога не съм те засягала.

— Предполагам, че просто не обичам глупаците — отвърна Моли. — Аз съм дъщеря и бивша съпруга на такива. Наречи ме

свърхчувствителна, но изпитвам отвращение към тях. — Тя сви рамене.

— Не съм глупачка — възпротиви се Трейси.

— Да, а аз не съм сервитьорка. — Моли посочи пластмасовата табелка, закачена на гърдите ѝ. — Прочети какво пише тук. — После посочи Трейси. — Твоята гласи: „Трейси Хигинс — журналистка на непълен работен ден, глупачка на пълен работен ден“!

— Какво направих? — попита Трейси и по някаква причина се сети за съня си, където боядисваше кокер шпаньола си в синьо.

— Какво не си направила? — ядосано процеди Моли. — Ходиш с кретени. Скачаш от един безполезен скапаняк на следващия и не ти стига умът да престанеш. — Тя се настани на мястото срещу Трейси. — И тъй като попита, извинявай, ако това не е достатъчно, превръщаш единственото добро момче в целия Северозапад в кретен.

— Джон! Той не е кретен. Само е... малко по-шик — заяви Трейси. — И има по-добро самочувствие — добави тя.

— За сметка на другите? — подхвърли Моли. — Знам какво става. Води ги тук на кафе, преди да отидат у тях. По същия начин моят Мог ми носи мишките, преди да ги довърши. Три различни жени миналата седмица! И ми се похвали, че има две срещи в събота. — Тя се наведе по-близо до Трейси. — Ти взе едно сърдечно, чувствително момче, момче, което умее да изслушва жената, момче, което знае как да доставя удоволствие — което наистина иска да достави удоволствие, — и му даде всичките тънкости на занаята, които ни прилагат студентите копелета. Сега той е пълноправен член на Гилдията на мъжете. Знаеш ли какво си направила?

Трейси престана да протестира, остана на мястото си и се замисли.

— Нещо много, много лошо? — колебливо промълви накрая. Моли се взря в нея и всичко, което бе казала сервитьорката, се свърза в ума на Трейси със съня ѝ, с ревността на Фил и с предупреждението на Лора. Нуждаеше се от малко помощ и малко късмет, но смяташе, че би могла да компенсира вредата, която беше нанесла. — Моли, права си — призна тя. Сервитьорката кимна. Трейси преглътна гордостта си. — Ще ми помогнеш ли да му попреча да се превърне в кретен?

— Как? — поинтересува се Моли.

— Намери ми два билета да Рейдиохед. Ти имаш връзките. — Въпреки че Моли беше престанала да пътува с рок групите, те все още ѝ се обаждаха и я посещаваха, когато свиреха в Сиатъл. Тя познаваше — а вероятно и спеше, — с всички вокалисти на турне, да не споменаваме повечето китаристи в бранша.

Моли направи физиономия, която показваше съмнението ѝ в мотивите на Трейси.

— Каква полза ще имам от тази работа?

— Получаваш обратно най-доброто момче в Северозапада.

— Ще си помисля — заяви тя, но Трейси позна по изражението ѝ, че е склонила.

— Благодаря ти, Моли.

— Извинявай, не съм сигурна, че мога да го направя. И не го връщай напълно в предишното му състояние. Хареса ми какво беше направила, когато подобри външния му вид — да си кажем истината, наистина се нуждаеше от посещение на модната полиция. — Това беше първият път, за който се сещаше Трейси, когато Моли одобряваше някаква нейна постъпка. — Но не разбираш ли, че да *промениш начина, по който действа* е нещо съвършено различно от това да *промениш начина, по който изглежда*!

— Сигурно е така.

— Ти предаде жените по целия свят — изсъска Моли. — Порано той беше надарен, а сега си въобразява, че е дар божи. Има голяма разлика. — Посочи с брадичка през рамото си. — Погледни.

Трейси се обърна. Джон влизаше в заведението. Имаше нов облик, нова индивидуалност.

— Наистина сгрехих — съгласи се Трейси.

Тогава Моли кимна с глава и изчезна в кухнята.

— Ето ме! Твоят звезден ученик — заяви Джон, като се вмъкна в сепарето и зае мястото на Моли. Трейси го огледа от главата до петите. Видя, че той не само изглеждаше добре, но и се чувстваше добре. Запита се как ли се чувстваше Бет в момента. — Хей, какво се е случило с косата ти? — попита Джон.

— Какво да се е случило? — подхвърли Трейси, като насила се въздържа да не я покрие с ръце. Не можеше да повярва, че Джон я критикуваше.

— Не знам — отвърна той и сви рамене. — Кой те е подстригвал? Може би не бива да опитваш нови фризьори. Аз просто ходя при Стефан.

— Е, браво — процеди Трейси. — Именно Стефан ме подстрига така.

— О, добре. Хубаво е. — Той почти притвори очи в някакво примижаване. — Да — добави Джон. — Отива ти.

— А как ти отива новият ти живот? — студено попита Трейси. — Време ли е за още няколко урока? — Готвеше се да му каже, че се нуждаеше от уроци по вежливост и съобразителност, и да помни старите си приятели. Но преди да успее да започне, той се съгласи с нея.

— Напълно. Но предполагам, че сега влизам в класа за напреднали.

Не можеше да го понася, а очевидно и той не можеше да се понася.

— О, наистина ли? — възкликна Трейси, като се постара да не показва яда си. — И от какво ще се състои той? От оргии? От шведска и руска тройка?

Джон се разсмя, сякаш всичко това беше някаква голяма шега. За момент се запита дали Моли не бе права за всичко. Не мислеше така, но изглежда, че тя имаше право за Джон.

Тогава лицето му стана сериозно. Може би имаше възможност и Джон да искаше да се промени обратно.

— Ами, да ти кажа истината, наистина имам нужда от помощ. — Погледна я със старото си изражение, с някакъв „моля те, кажи ми как“ поглед. — Ъ, Трейси, наистина не знам как да ти задам този въпрос, но... как да се отърва от тях?

— Да се отървеш от кого?

— Ами, да кажем... — той замълча, сякаш се опитваше да даде пример, — от Бет. Тя звъни поне по четири пъти на ден. Накрая се видяхме, просто за да се отърва от нея. Каквото и да казваш, тя не се отказва. Искам да кажа, знам, че е твоя приятелка и не искам да проявявам неуважение, но мисля, че трябва да поработи върху самоуважението си. Междувременно, не знам какво да правя.

Трейси пое дълбоко дъх. Това беше Джон, когото познаваше. Може би не бе безчувствено гадно копеле. Може би беше само

неопитен, малко глупав. И, очевидно, много, много добър в леглото. Тя се изчерви.

— О, не се сърди — обади се той, приел почервенялото ѝ лице за признак на гняв. — Тя е хубава и всичко останало, но е...

Трейси си каза, че никога не бе очаквала Джон и Бет да завържат постоянна връзка. Беше очаквала Бет да бъде жестока или отегчена от Джон. Беше се заблудила и това беше грешка в преценката от нейна страна, а не негов морален грях. И според нея нямаше нищо лошо Бет да лудее по незаинтересувания Джони, отколкото по незаинтересувания Маркърс. Всъщност, може би беше по-добре, защото Джон не можеше да я уволни. Трейси пое дълбоко дъх.

— Виж, ако се налага да разкараш някого, винаги използвай репликата ВНЕВТАВМ.

— Какво е това?

Трейси разтълкува инициалите над мокрия плот помежду им.

— ВНЕВТАВМ. „Вината не е в теб, а в мен.“ Нали знаеш...

— Чува! съм го от жените! — възкликна Джон.

— Да — съгласи се приятелката му. — И ние постоянно я използваме. Но е някак по-секси от устата на мъж. Нали разбираш: „Не мога да улегна. Аз съм скитник по душа“. — Трейси замълча. — Когато бях тийнейджърка, полудявах всеки път, когато чуех онази песен „Скитникът“.

— Мъжът, който обикаляше от град в град? — попита Джон.

— Да. Нали знаеш, типът мъж, който никога не би могъл да се установи. Когато си този тип...

— Приличаш на Джеймс Дийн? — предложи Джон.

— Да. Типът мъж, който казва: „Ти си момичето, което бих могъл да обичам, но...“.

— Схванах, схванах — възкликна Джон, развълнуван и отново ентусиазиран. После се наведе напред, толкова близо, че Трейси можеше да преброи миниатюрните жички брада по бузите и брадичката му. — Хей, чуй това: прекарах Саманта.

Трейси подскочи, сякаш я бяха ударили.

— Защо не млъкнеш? — извика тя и стана. Без да помисли, тя замахна с ръка, за да го удари. Джон размаха двете си ръце във въздуха, за да се предпази от нея.

— Ох! Какво има? — учуди се той. — Мислех, че ще си доволна от напредъка ми.

— Напредък? Повече не ми се обаждай. Срещаш се с Каръл и Рут, не се обаждаш на Бет за друго, освен, за да скъсаш с нея! После, от скука или от слабост, се виждаш с нея — и спиш с нея, за да продължиш да я мотаеш? — Трейси спря, за да си поеме дъх. — Съобщаваш ми, че си „прекарал“ Сам. *Прекарал?* Ти наистина харесваше Сам. По този начин ли ми казваш, че си правил секс с нея?

— Хей, не се сърди. Беше безопасен секс — възрази Джон.

Това беше прекалено. Трейси скочи от сепарето, грабна самото си и пое към вратата. Джон я настигна и я улови за ръката.

— Не ме ли обучи точно за това? — попита той. — Смятах, че ще си впечатлена от всичко, което съм направил. Кълна се, и на Бет, и на Сам, и на Рут им хареса.

— Рут? Спал си и с Рут?

— Е, двамата с Рут почти не мигнахме. — Джон се ухили. Трейси не можа да се ядоса отново — не можеше да го преглътне. Винаги ли е бил вълк в овча кожа? Той се взираше в замаяното ѝ лице. — Хей, забавлявахме се — увери я той. — Това означава, че си ме обучила добре, Йода. Не беше ли това смисълът? Осъзнаваш ли, че забърсах дори Инид от моята кооперация. Инид, личната треньорка.

— Инид? — повтори Трейси с повишен глас. Повечето хора в ресторанта вдигнаха поглед. — Инид? Тя... тя... — Знаеше, че заекваше, но понякога човек оставаше без думи. — Тя е десет години по-стара от теб и е алкохоличка. И уличница!

— Няма да се женя за нея, Трейс — отвърна Джон с нисък глас. — Беше нещо случайно.

Моли се приближи към тях.

— Не приготвяме храна за вкъщи — намеси се тя и ги отведе обратно на масата. Като постави двете си ръце върху рамената им, Моли ги настани да седнат, извади бележник и се приготви да запише поръчките им. — Трябва да поговорите. Междувременно, обичайното ли?

— Не — небрежно подхвърли Джон. — Нов човек. Ново меню. Вафли.

— Искаш ли шунка към тях? — уточни Моли.

Трейси не можеше да повярва. Като че ли щеше да яде с него, като че ли всичко беше наред.

— Не — заяви тя. — Той не яде прасета — само ги чука. — Моли се подсмихна. Това вбеси Трейси още повече. — Отвратителен си — обърна се тя към Джон. — Не искам да ям с теб, не искам да седя с теб, дори не искам да разговарям с теб. — После погледна Моли. — Забрави за брънча — каза на сервитьорката. — Той е твърде зает за брънч с мен. — Стана и излезе.

Трейси беше жена с мисия, жена с изключително важна задача. За жалост, докато минаваше покрай хората, те казваха: „Здрасти“, обикновено последвано от „Нова прическа!“. Или „Да не са ти се смъкнали ушите?“ или само „Трейси?“. Това не беше видът, в който би избрала да влезе във вражеския лагер, но си се представяше като Свети Йоан. Вътрешният глас ѝ нашепваше, че Джон трябва да бъде смазан, фактът, че се налагаше да използва друг враг-жена, за да постигне целта си, не я притесняваше.

Спря пред работното помещение на Алисън. Не можеше да се отрече, че момичето беше страхотно. Преглеждаше някаква работа и косата ѝ падаше права като водосточна тръба от темето покрай бледата ѝ страна до повърхността на бюрото. Беше толкова погълната от онова, което разглеждаше, че не забеляза Трейси, затова, без покана, тя се приближи към бюрото ѝ.

— Здравей, Алисън. Питам се дали би ми направила една услуга? — започна Трейси.

Алисън вдигна поглед с не особено ориентирано към услуги изражение. Съвършените ѝ яносини очи заслепяваха. Трейси машинално докосна мъничките си кичури коса.

— Знам. Косата ми е прекалено къса — призна тя, като изпревари първия удар на Алисън.

— О! Да не си сменила прическата си? — възкликна Алисън и Трейси се почувства по-обидена дори от мига, когато Тим ѝ каза, че представлява лоша имитация на Шиниъд О'Конър. Но докато стоеше там и наблюдаваше колежката си, осъзна, че Алисън беше от момичетата, които вероятно не забелязваха промените в другите жени.

— Както и да е, дадох ми безплатни билети, включително и пропуск зад сцената, за концерта на „Рейдиоход“ и казах на един мой приятел, че може да отиде, но гаджето ми се прави на идиот. Затова се зачудих дали... ами, дали би имала нещо против да отидеш с приятеля ми?

Трейси за пръв път видя по лицето на Алисън да се изписва нещо различно от отегчение.

— Шегуваш се, нали? — възкликна тя и очите ѝ — ако бе възможно — станаха още по-големи. — От две седмици се опитвам да си уредя журналистически пропуск. Искам да кажа, направих *всичко*. — Трейси се сети как Алисън се буташе на Маркърс и се запита дали „всичко“ включваше сексуални услуги. Но някак ѝ се струваше, че Алисън беше типът жена, която обичаше да изкушава, но не и да дава. При нея, мъжете живееха с обещанието за секс, а не с действителността. — Умирам да отида — добави тя.

— Страхотно! Тогава ще отидеш с приятеля ми Джони.

Изведнъж безупречните очи на Алисън се присвиха в процепи на сиамска котка.

— Хей, чакай малко! Искам да кажа, това не е някакъв смотан братовчед, с който ме уреждаш или нещо подобно? — попита тя.

Трейси имаше чувството, че Алисън харесваше само мъжете, които бяха притежание на други жени.

— Ха! — Тя се разсмя. — Не, никаква кръвна връзка. Ако ми беше роднина, срещите ни щяха да представляват кръвосмешение. Всъщност, той е мъжът, заради когото Бет заряза Маркърс.

— Сериозно? — учуди се Алисън. — Не знаех, че Бет е имала връзка с Маркърс. Освен това, смятах, че той я е зарязал — добави тя, излагайки се като лъжкия и идиотка едновременно.

Трейси сви рамене.

— Всъщност не съм наясно с подробностите — подхвърли тя колкото можеше по-нехайно, макар че желанието да извади „Ремингтън“ и да обрърне свършените къдрици на Алисън изведнъж стана невероятно силно. — Знам само, че за кратко се срещаше с Бет и че всички момичета в новинарската стая го искат. Но съм започнала да излизам с него, въпреки че приятелят ми не знае. Затова просто отиди на концерта, пази мястото ми топло, а той първо ще те заведе на вечеря, ако искаш.

Видя как едно пламъче, малко като запалена кибритена клечка, проблесна зад тюркоазните езера на ирисите на Алисън. Всъщност, цялото ѝ лице засия с прекрасната светлина на гладък стъклен фенер. Ако челото ѝ бе прозрачно, Трейси беше сигурна, че щеше да види как

малките колела и чаркове се задвижват, докато Алисън сравняваше мисълта да открадне мъж от Трейси с риска Маркърс да разбере.

— Добре. Разбира се.

Сякаш собствената ѝ мисъл го бе извикала, Трейси чу зад себе си гърлен звук. Обърна се и откри Маркърс, застанал на входа на стаята. Откога беше там, запита се тя. Може би тя, а не Алисън, рискуваше работата си.

— Е, като стана дума за мъжа, когото половината момичета в новинарския отдел искат — подхвърли Трейси с шеговит тон.

Маркърс не се засмя. Тя почувства свиване в стомаха и двете жени го погледнаха мълчаливо.

— Трейси, може ли да поговорим за момент? — попита шефът ѝ, после се завъртя на пети, след като ѝ махна да го последва. Тя тръгна след него по коридора. Дали беше чул всичко, което бе казала? Дори измислицата как Бет го зарязала? Трейси реши, че ако я уволнеше, щеше да го съди. Не знаеше за какво, но този човек беше псе.

Пътят през новинарския отдел ѝ се стори безкраен и когато се озова в кабинета му, Трейси почти трепереше. Множество глави последваха процесията, но никой нищо не каза.

— Чух един слух — започна Маркърс, като се настани на стола си и метна крака на бюрото си. Трейси не бе сигурна дали трябваше да седне или не, но реши да го направи. Господи, нима щеше да обсъжда как беше запознала Бет с Джон? Или щеше да ѝ крещи за идеята, че е решила да използва Алисън като лекарство? Или бе дочул оплакванията ѝ, че е изгубила статията за деня на ветераните и нейната теория за начина, по който я бе получила Алисън? Стисна ръце в скута си и се наложи да използва целия си самоконтрол, за да не им позволи да се вдигнат и да задърпат жалките останки от косата ѝ. — Чувам, че мислиш да си опиташ късмета като независим автор — подхвърли той.

— Да си опитам късмета като независим автор? — повтори тя като идиот, но коментарът му падна като гръм от ясно небе или отнякъде още по-високо, ако имаше такова място. Откъде би могъл да знае? Някой от „Сиатъл Магазин“ ли я бе издал? Всичките ли се движеха в една и съща тайфа в сиатълските шикозни събирания?

— Като служител на пълен работен ден тук, ти е строго забранено да предлагаш на други издания творби, които не са били представени за публикация при нас.

Трейси не вярваше на ушите си. Нима Маркърс се тревожеше за материала, който беше отхвърлил? За пръв път, вместо да се уплаши от него, тя забеляза нещо — нервност или страх? — зад нахакаността на шефа си. Но от какво би могъл да се страхува? И как беше разбрал за допитванията ѝ?

— Не съм сигурна, че ще пиша нещо като независим автор — заяви тя, колкото можеше по-искрено и спокойно. — Но ако напиша такава статия, винаги ще се надявам, че ще бъде публикувана тук. — Замълча и се опита да се усмихне, макар че в действителност ѝ се искаше да захапне през обувката палеца му. — Освен това, Маркърс, единственото нещо, върху което работя — настрана от твоите задачи, разбира се, — е статията за преобразяването, която ти отхвърли.

— Какво преобразяване? — попита той и стана. Започна да крачи напред-назад край прозорците на стената зад бюрото му. Трейси видя, че в профил все още беше доста красив, въпреки че зачатъците на двойна брадичка отслабваха иначе волевото му лице. Маркърс кръстоса ръце, после се обърна и я улови да го наблюдава преценяващо. Негов ред беше да се усмихне и вероятно, за да я накара да се почувства още по-неудобно, той заобиколи бюрото и започна да крачи зад Трейси.

— О — възкликна шефът ѝ. — Вероятно говориш за онази метаморфоза „Сив“ в „Див“ с промяната на една-единствена буква? — Трейси изви врат, но всеки път, когато навлезеше в полезрението ѝ, Маркърс се обръщаше и поемаше в обратна посока. Тя реши да не обръща внимание на кръстосването му и вместо това се вторачи в прозореца. Продължи да мълчи. — Може би реагирах малко прибързано — подхвърли Маркърс. — Бих искал да я погледна още веднъж.

Трейси знаеше, че трябваше да откаже, че всъщност ѝ трябваше статия, която да пусне някъде другаде, при това неокастрирана, но не бе сигурна, че може да му се противопостави.

— Все още е само на чернова — съобщи му тя, вслушана в безмилостните му стъпки.

— Нямам нищо против — отвърна той и зад гърба ѝ, постави леко ръце на рамената ѝ. Трейси подскочи на мястото си и Маркърс ги отдръпна.

— Добре — съгласи се тя и ѝ се стори, че прозвуча като героинята на старата Мери Тайлър Мур, когато се стряскаше от

господин Грант. — Веднага ще ти донеса черновата. — После стана и излетя от кабинета му за секунда.

— Трейси, може ли да поговорим за момент? — отново я попита Маркъс късно същия следобед. Имам ли избор, запита се тя. Той влезе в работното ѝ помещение. — Прочетох статията за преобразяването на смотаняка. Дълбоко изненадан съм. Всъщност е доста добра. Губим таланта ти в тези глупави материали за празниците. Има други задачи, върху които бих искал да поработиш.

Сериозно ли говори? Какво става, каза си Трейси.

— Ела с мен — подкани я шефът ѝ. Стори ѝ се, че се изхили похотливо, но при Маркъс почти всяко изражение изглеждаше по този начин.

— Наистина ли? — попита тя, а после ѝ се прииска да си прехапе езика. Трябваше да се научи да не реагира нито на похвалите, нито на критиките му. Какво съм аз? Неговото кученце? Последва го по дългия коридор, който минаваше през задната част на сградата. Мислите ѝ попречиха да забележи, че Маркъс бе спрял и едва не връхлетя върху гърба му. Той се обърна с лице към нея. Коридорът опустя за момент и Маркъс се облегна на стената, като кръстоса ръце в онзи жест на самодоволство, който Трейси беше опознала и намразила.

— Имаме ли позволение на този тип? — попита той.

— Ами, нещо такова.

— Какво означава това?

— Означава все още не, но мога да го получа. Приятел ми е.

— Не и след излизането на статията. — Маркъс се изхили, после се огледа. Трейси не се сдържа — и тя изви глава, сякаш врагът слушаше. Затова бе толкова изненадана, когато се обърна и видя, че той се навеждаше на сантиметри от нея. Маркъс притисна Трейси до стената и протегна ръце от двете ѝ страни, така че тя да притисне гръб до стената, прикlescена от ръцете му и само на сантиметри от неговото подхилкващо се лице. Усещаше дъха му върху челото си. — Какво ще кажеш да я редактираме заедно... довечера?

Трейси не можеше да повярва. Той наистина я сваляше. Хрумна ѝ да го ритне с коляно между краката, но се нуждаеше от работата си.

— Маркърс... — започна тя. Той се надвеси още по-близо, устата му почти докосваше нейната. Треиси приклепна надолу по стената. — Не мисля така.

— Я стига. Не ми се прави на свенлива. Знам как ме гледаш на редакционните съвещания. — Канеше се да се опита да я целуне, когато Треиси го блъсна с всичка сила, достатъчно силно, за да го извади от равновесие. Маркърс залитна и тя не се сдържа — блъсна го отново. В този момент видя Тим и Бет застанали точно зад него. Какво бяха видели? Маркърс падна на пода. Бет спря и го зяпна. Тим, сякаш неохотно, се наведе, за да му подаде ръка. Сконфузен, Маркърс го отблъсна и се изправи.

— Между другото, статията за Деня на бащата ще ми трябва до края на деня.

— Но ти каза...

— Сбъркала си — заяви Маркърс, обърна се и остави Треиси сама в коридора.

По-късно следобеда, когато Треиси довършваше материала за Деня на бащата, пристигнаха билетите за концерта на Рейдиоход. Ура! Моли й бе протегнала ръка.

Сега трябваше да оставя по-големи бакшиши. Трябваше да получи разрешение за статията. Постоянно търсеше Джон. Трябваше да се свърже с него, или иначе напразно щеше да даде тези билети на Алисън. Точно тогава телефонът иззвъня. Иззвъня втори път, после трети. Треиси имаше нужда да се разсее, затова вдигна.

— Ало, обаждат се Треиси Хигинс — прошепна в слушалката тя.

— Здравей, алхимичке. Какво става? — попита я Джон.

— Хей, радвам се, че се обади. Момченце, намерила съм ти момиче за довечера!

— Не мога довечера. Ще излизам с Рут.

— Ами, отмени срещата с Рут, защото това момиче *наистина* си заслужава.

— Предполагам, че няма да навреди, ако Рут почака малко, нали? — подхвърли Джон. — Тя е алпинистка. Обича да виси. — Замълча, после се разсмя. — Ако я отрежа довечера, ще рутя безпощадно мадами.

— Точно така. — Трейси се подсмихна на тъпата шега само заради него. Довечера щеше да бъде наказан за всичко. — Ела тук в шест и половина. Имам билети за концерта на „Рейдиоход“. Ела в кабинета ми и ще те инструктирам.

— Добре. Тогава до скоро виждане.

Джон се чувстваше много зле, след като Трейси го заряза в „Джава, Колибата“, не можеше да се съсредоточи върху нищо и затова бе отишъл на гости на майка си. Каза си, че ѝ дължи посещение, но бе отишъл заради себе си, а не заради нея. Тя му беше приготвила пиле и юфка, една от любимите му утешителни вечери, без дори да я моли.

— Скъпи — каза тя, като прокара ръце през новата му прическа, — изглеждаш толкова изморен. Много ли работиш?

Джон не бе отвърнал „трудно може да се нарече работа“, макар че това беше по-близо до истината. Само кимна.

— Джонатан, скъпи, защо не си вземеш куче? — бе попитала тя. Такъв смахнат въпрос само майките можеха да задават. Но в него имаше нещо мило и дори правилно. Изведнъж Джон почувства копнеж за нещо истинско, вярно и сърдечно. Едва не разказа на майка си за караницата с Трейси, но твърде много се срамуваше от останалото си държание.

И така, като изобщо не очакваше Трейси да му се обади, той я беше потърсил, с желание да се извини. Зарадва се, когато тя му се стори щастлива да го чуе и се зарадва още повече от срещата, която му бе уредила. Джон смяташе, че приятелката му наистина му беше сърдита и бе готов да направи всичко, за да се помирят. Макар водовъртежът от сексуални занимания да му бе харесал, и да нямаше намерение да се отказва от него, Джон знаеше, че се нуждаеше от Трейси като приятелка. Освен това тя беше единствената, която знаеше кой бе той в действителност сега. А обещанието за тази мацка Мис Вселена звучеше твърде хубаво, за да бъде вярно, но Джон дори не беше нервен. Той носеше билетите за концерта в джоба си, една от новите си ризи „Армани“ и вълшебното сако, което изглежда вършеше цялата работа. Не се беше бръснал от понеделник и знаеше, че изглежда добре, защото, въпреки че все още да нямаше увереността да седне в бара, на минаване покрай него няколко жени се бяха обърнали, за да го огледат.

Както и да е, с Трейси обратно на борда, увереността му се беше възвърнала. Беше му се сторила толкова ядосана в „Джава, Колибата“, макар да не бе сигурен защо, но срещата в кабинета ѝ му бе вдъхнала увереност. Не му се извини или нещо подобно, но може би уреждането на тази среща бе нейният начин за помиряване. Трейси не я биваше да греши. И Джон нямаше нужда да чува реплики като „Съжалявам за този ПМС епизод“ или „Жалко, че си излях гнева от Маркърс върху теб“, за да се сдобрят. Тя се държа нормално — не, дори по-мило от нормално, — когато той взе билетите. Дори бе одобрила тоалета му и беше оправила яката му, преди да го изпрати. Значи всичко бе наред.

Джон не се интересуваеше особено от „Рейдиоход“ — всъщност, освен „Карма Полис“, не можеше да си спомни някога да бе слушал някакъв техен запис. Но Трейси го беше информирала за страстта на мацката Мис Вселена към Том Йорк и Джон съжаляваше единствено, че не бе успял да гледа Ем Ти Ви, за да усвои някои от жестовете на Йорк. Щом можеше да копира Джеймс Дийн, със сигурност би могъл да имитира Том Йорк. Това момиче — за един ужасяващ момент Джон не можеше да си спомни дали беше Александра или Алисън, но после му хрумна, че може да я нарича Али за по-сигурно, — трябваше просто да се примири с Джеймс Дийн, подобно на останалите. Той се усмихна лукаво и поклати глава. В известен смисъл, беше истински късмет, че по-рано не знаеше, че е толкова лесно; ако знаеше, сигурно нямаше да завърши гимназия.

Седна на една маса в бистрото, поръча си бира и когато му я донесоха, започна да отпива големи глътки и да чака. Нямаше часовник за информация, но знаеше със сигурност, че е закъснял. Колко ли щеше да закъснее тя? За момент се запита дали не бе сбъркал ресторанта или дали Трейси не му е дала грешна информация. Но не, това беше мястото и какво толкова, по дяволите: ако Али не се появеше, той просто щеше да се обади на Рут или дори на Бет и да ѝ каже, че е спипал страхотни билети и да я покани да отиде с него. А ако не успееше да се свърже с нито една от тях, можеше наистина да отиде на бара. Там сигурно имаше други момичета, влюбени в Том Йорк.

Отегчен, той взе менюто. Обичайния асортимент: чудни бургери, пържени картофи, печено пиле. Точно оставяше менюто обратно на масата, когато я видя. Стоеше в другия край на заведението и се

оглеждаше. Не беше мацката Мис Вселена. Беше много повече: беше ангел. Джон моментално разбра, че това беше жената, с която го бе уредила Трейси, и я благослови от цялото си сърце. Всички мъже и жени в ресторанта се заковаха, за да я погледнат.

И тогава, сякаш насън, но също така неумолима като собствената му смърт, тя пое бавно към него. Беше висока и с изключение на раменете си, беше много тънка. Краката ѝ започваха от земята и продължаваха безкрайно. Косата ѝ беше неописуемо сребристоруса и Джон би дал живота си, за да я погали.

Спокойно, каза си той. Нито Том Йорк, нито Джеймс Дийн би мигнал дори, ако тя се присъединеше към него. Всички заръки на Трейси минаваха през ума му. Джон стисна чашата си и се насили да поеме още една бавна глътка, за да се подкрепи.

— Ти трябва да си Али — подхвърли той, когато момичето стигна до масата.

— Алисън — отвърна тя. Очите ѝ пробягнаха по него и Джон усети как го претегля. — Ти трябва да си Джони.

Той кимна, защото беше най-добре да не говори, докато не овладееше отново гласните си струни. Тя беше зашеметяваща и в кожата ѝ имаше нещо, което му напомняше за съвършено гладкия блясък на екрана на новия му лаптоп. За какво се разговаря с богиня? Откри, че си беше глътнал езика, както някога в коридора на „Майкро/Кон“ пред Саманта. Господи, не можеше да си позволи рецидив сега, когато мацката Мис Вселена седеше срещу него. Всеки момент щеше да се издъни и да я попита дали ѝ харесваше да работи в „Таймс“ или дали е завършила журналистика, или каква зодия е, когато си спомни, че не биваше да говори много. Раздвижи челюстта си в подобрения вариант на Джеймс Дийн, вдигна чашата си и отново отпи. Този път щеше да изчака противника.

И добре направи. Защото макар Алисън да бе свикнала на десетки — не, на стотици — мъже, които се опитваха да я впечатляват и забавляват, тя не беше свикнала на друго мълчание, освен на онова, което сама поддържаше. Когато тя проговори, кокалчетата на ръцете му вече бяха побелели, но това му даде възможност да успокои дишането си и да се върне към програмата.

— Ти какво правиш? — попита тя.

— За кое? — отвърна той и очите ѝ премигнаха. После почти се усмихна. Устните ѝ, които бяха свършени затворени, бяха още пожелани отворени. А зъбите ѝ! Десет хиляди зъботехници мечтаеха да направят макет на такива зъби, за да ги показват на бъдещите си пациенти.

Поговориха малко и тя се поинтересува за работата му, за семейството му, каква кола кара и куп други неща напосоки. Но докато разговаряха, Джон осъзна, че се беше научил да играе глупавата игра, така че можеше да премине постоянно на жени като Алисън. Защо да ти трябват никакви други жени, ако тя искаше да обвие ръце около теб, да притисне тези устни до твоите, да ти позволи да докосваш всеки квадратен сантиметър от свършенството си?

Докато Джон седеше срещу Алисън в приглушената светлина на бистрото, покриваше успешно въпросите ѝ, но не можеше да свикне с красотата ѝ. Това беше най-доброто му попадение досега.

И тогава се приближи сервитьорката, за да вземе поръчката им за вечеря. За момент Джон реши просто да пренебрегне момичето, което бе само бегла сянка на красотата на Алисън. Но нещо вътре в него заговори. Той беше на автопилот! Джон откри, че поема шумно дъх и се обръща към Алисън.

— Няма ли тя най-красивите очи, които си виждала някога? — попита той.

На следващата сутрин, Трейси установи, че си тананика, докато вървеше по коридора в „Таймс“. Пак беше подранила, още с палто и понесла книжна кесия с чаша кафе и кифла с масло. Бет беше в работното си помещение и вдигна очи.

— Здравей, Трейси — подвижна тя, когато приятелката ѝ профуча покрай нея, но Трейси знаеше, че нямаше да се откачи толкова лесно. Престана да си тананика, наясно, че Бет щеше да я последва до бюрото ѝ. Въздъхна. Е, скоро всичко това щеше да приключи. Бет можеше да се вманиачи в някой друг; скоро Трейси щеше да си върне приятеля и нещата с Фил щяха да се върнат към нормалното си състояние.

— Чувала ли си се с него? Да не го е разкарала? — попита Бет.

Трейси сви рамене, макар да знаеше, че това няма да прекрати разпита.

— Разкарала го е, нали? Тя е такава глупачка! — извика Бет.

— Бет, имам по-важни неща за вършене от това да следя всеки ход от любовния живот на приятелите си — заяви Трейси. Съблече палтото си, окачи го и седна.

Сара влезе в стаята.

— Чу ли? — попита тя.

— Какво да съм чула? — поиска да знае Трейси.

— Става въпрос за Алисън. Нещо за Алисън е — обади се задъхано Бет.

И тогава Сара се усмихна с превъзходството на човек, който е чул служебната клюка минута преди всички останали. Трейси поклати глава и се обърна, за да отвори торбата със закуската си.

— Е, познайте кой се обади, че е болен?

— Маркърс? — обади се Трейси. — Уха, надявам се, че не е рак на тестисите — добави тя.

— Алисън! Алисън се е обадила, че е болна? В деня на редакционното съвещание? — възкликна Бет.

— Маркърс ще я убие — прошепна Сара.

— Тя е неустрашима. Вероятно е смразила Джон — увери ги Треиси, после се усмихна. Отвори кесията и извади домашния сладкиш и кафето си. — Бет, мислех, че ти помагат да преодолееш тези мании. Какво казва психотерапевтът ти?

— Задоволява се да ми предписва нови лекарства. Всъщност не разговаряме. По-скоро е душевен барман. Като заговорихме за мании, мислех, че си се преборила с тези кифли със сирене и шоколадов крем. Нали знаеш, че се привиква към тях.

— Не съм си взимала от известно време. Само този път... — започна Треиси.

— Разтревожена си за нещо — намеси се Сара.

— Не, не съм — твърде бързо отвърна Треиси.

— Добре. Кажи ни, тогава, какво каза Джони за Алисън — настоя Бет.

Треиси се извърна настрани.

— Нищо не каза. Не ми се обади — призна тя.

— Не се обади? О, боже мой! Той винаги се обажда. О, боже мой! Треиси, пипнала го е. Пипнала го е, както омота всички останали. Той е само риба на въдицата й, още една щука на блесната й, пъстърва — завайка се Бет.

— Би ли престанала да говориш за риби? Не мога да понасям рибни сравнения на празен стомах.

— Бедният Джони — промълви Бет и поклати глава. — Заслужава нещо по-добро. — Треиси знаеше, че Бет смяташе себе си за единствения по-добър вариант. Е, добре, всеки си имаше слабо място.

В този момент телефонът й иззвъня.

— Той е! Обзалагам се, че е той. Аз ще вдигна — извика Бет и посегна към слушалката.

— Извинявай! Мисля, че това е моят телефон и моят кабинет — напомни й Треиси.

— Е, определено е твоето *работно място* — подхвърли Сара.

Телефонът иззвъня отново.

— Моля те, позволи ми да вдигна — изплака Бет. — Ще ти дам петдесет долара на следващата заплата. — Телефонът иззвъня още веднъж и Треиси се опита да го достигне, но Бет й препречи пътя. И

Трейси умираше да чуе какво беше станало, но не би го разкрила нито за петдесет, нито за сто долара, нито дори за домашен сладкиш. Колко сигнала минаваха, преди да се включи телефонният секретар? Обикновено три, но понякога четири. Опитва се да се пресегне покрай приятелката си, но, като вратар в действие, Бет пак ѝ попречи.

— Бет, престани! — сръза я Трейси. — Прояви малко самоуважение.

— Господи! Това е по-хубаво от „Млади и непокорни“ — пошегува се Сара.

Като се шмугна вдясно, Трейси грабна слушалката от лявата страна на Бет, преди тя да успее да вдигне.

— Няма ли да пораснете, момичета? — заяви тя, като доближи слушалката до ухото си. — Ало?

— Трейси? Алисън се обажда. — Ха! Сега Трейси можеше да изтезава Сара и Бет, да им върне тормоза. Освен това, щеше да научи как Алисън е смачкала Джон и щеше да се наслади на всяка минута от разказа. Не искаше да мисли за себе си като за кучка, но той наистина го заслужаваше и накрая щеше да бъде доволен от развоя на събитията.

— О, здравей, Алисън — полека отвърна тя. Както очакваше, думите ѝ наелектризираха приятелките ѝ. Очите на Сара се ококориха толкова широко, че можеха да изскочат, докато къдриците на Бет наистина приличаха на настръхнали. Сара скочи от бюрото и се долепи до Трейси, като понечи да измъкне слушалката, докато Бет моментално направи същото от другата страна. Трейси се опита да ги отблъсне, докато слушаше Алисън.

— Имам следния проблем, Трейси. Не мога да се вдигна от леглото. — Трейси смяташе, че е чула правилно, но гласът на Алисън стана още по-тих. Звучеше ужасно.

— Грипът ли те е пипнал? — попита тя.

— Не. Просто не мога да стана от леглото. — Бет сръга с лакът Трейси в ребрата, не защото бе чула думите на Алисън, а защото не я чуваше. Трейси беше притиснала слушалката плътно до ухото си.

— Ами, наоколо гъмжи от вируси. И със сигурност имаш ларингит.

— Не, нямам. Не съм болна — отвърна тя с шепот, който прозвуча ядосано. Последва пауза. — Не мога да стана от леглото,

защото не искам. Тук съм с Джони и... — Трейси падна на стола си, като едва не прекатури Сара.

— О, по дяволите. Блазе му на Маркърс.

Двете с Бет отново се опитаха да подслушват, но тогава забелязаха, че изражението на Трейси се бе променило от усмивка на превъзходство в някаква гримаса. Тя обърна гръб на двете момичета, които я наблюдаваха напрегнато. Имаше чувството, че ѝ се зави свят. Беше изпуснала нещо, което бе казала Алисън.

— ... просто не мога да стана от леглото. Не искам да го правя никога вече. И съм изтощена.

— Но... но... — Какво можеше да каже? Всъщност той не е добър в леглото; той е само мой приятел? Не вярвай в онова, което виждаш и усещаш; в действителност е тъпак? Не бъди мила с него; накажи го, защото го заслужава? — Но... редакционното съвещание? — изтърси тъпо накрая.

— По дяволите Маркърс и съвещанието. Това е просто твърде хубаво.

— Наистина ли? — попита Трейси, преди да успее да се овладее. В края на краищата, тя беше момиче, излязло в болнични заради лоша прическа. — Наистина ли? — повтори тя.

— Най-доброто! — прошепна Алисън със знаещ глас.

Е, ако някой знаеше, това беше Алисън, с горчивина си помисли Трейси. Какво не беше наред тук? Бет я буташе от едната страна, а Сара от другата, но Алисън заговори отново.

— Трейси, дължа ти извинение. Изобщо не смятах, че ме харесваш особено, но сигурно съм сгрешила.

Не, не си, каза си Трейси. Но сега грешиш.

— Какво? — обади се Бет. — Какво му е направила? — Трейси я сбута с лакът и прикри телефона с ръка.

— Струва ми се, че просто искам да ти благодаря — продължи Алисън. — Джони ми разказа какви близки приятели сте и... наистина съм ти благодарна за най-хубавата нощ в живота ми. — Гласът ѝ прозвуча много сълзливо и тя млъкна, сякаш за да си поеме дъх. — Благодаря — промълви тя.

— Пак заповядай — процеди Трейси.

— О, той се събужда. Трябва да затварям — информира я Алисън. — Пак ти благодаря, Трейси. — И тогава връзката прекъсна.

Трейси затвори слушалката и бавно се обърна към двете си приятелки.

— Прекарала е нощта с Джони.

Бет изохка.

— Не мога да го понеса. Просто не е честно.

— Сега е в леглото с него — добави Трейси, стресната да открие, че в очите ѝ се надигат сълзи. Изведнъж се почувства невероятно самотна. — Не разбирам. Искам да кажа, колко добър е той?

— *Наистина* добър — увери я Бет, после стана бавно и се обърна да си върви. — Може би трябва да се върна при Маркърс — заяви тя на излизане от помещението.

Сара погледна Трейси.

— Какво ще правиш?

Трейси се насили да седне изправена на стола си, взе сладкиша и отхапа смело.

— Чакай до брънча в неделя — отвърна тя с пълна уста. — Ще го убия.

Джон лежеше до Алисън, задрямал, допрял крака до коприната на нейните. Кожата ѝ беше едно от чудесата на света. Притисна се до нея, отново пламнал, пенисът му нежно докосна малкото ѝ дупе. За момент се сети за „Пърсифал“. Ако имаше начин да пресъздаде това във виртуалната действителност на компютърна игра, би могъл да купи Бил Гейтс за няколко месеца.

Джон се усмихна. Миналата нощ, както предишните две нощи с Алисън, бяха невероятни, но увенчаваха цяла поредица от успешни нощи. Ако искаше да мисли за сексуалните си постижения напоследък като за завоевания, Алисън беше Ватерло, а той бе Железният Херцог.

Пенисът му пак се раздвижи. Според Джон в живота му никога нямаше да има по-съвършен момент. Ала въпреки това нещо липсваше. Сети се по някаква причина за Библията: не защото Алисън беше благодат, макар много да приличаше на ангел, а поради начина, по който Библията описваше секса. Там, когато мъжът спеше с жената, той я „познаваше“. В известен смисъл Джон можеше да го разбере, защото когато се надвесваше над Алисън, когато гледаше красотата ѝ гола и разтворена под него, представляваше акт на опознаване. А когато я обладаваше, усещаше тръпката на притежанието и на едно много по-дълбоко, по-забранено познаване. Но той не познаваше Алисън. Не по някакъв истински начин. Може би някой ден щеше да я опознае, но нямаше представа какво щеше да открие. В момента знаеше само, че тя беше изключителна и че да се движи около, в и над нея се беше превърнало в па де дьо, по-еротично и по-красиво от всеки балет. Но освен това Джон знаеше, че лежеше до непозната. А за нея той беше нещо по-лошо от непознат: беше измамник.

Клепачите му трепнаха. Седна в леглото и се протегна. Алисън се претърколи на гръб, като изложи на показ не само прекрасното си лице и ореола от пшеничноруса коса върху възглавницата, но и абсолютно съвършените си гърди. Беше удивително, но Джон почувства, че я пожелава отново, сякаш три пъти не бяха достатъчни.

Всъщност, честно казано, сексът, макар и хубав, не беше страхотен. Алисън беше свикнала да ѝ доставят удоволствие и като любовница не можеше да се доближи, да кажем, до Бет, но щом я погледнеше, изпитваше вълнение, достатъчно да компенсира разликата. Затова Джон мислеше за още един опит, когато телефонът иззвъня.

Беше я завел в апартамента си — нарушавайки правилата, което Треиси не би одобрила, и това беше наказанието му. За момент му хрумна просто да не обръща внимание на телефона, но не искаше Алисън да заключи, че е толкова важна за него, или в противен случай повече никога нямаше да се добере отново до нея. Надяваше се да не е Бет. И така, на второто позвъняване, Джон се протегна и вдигна слушалката.

— Здравей, Джон. Знаеш ли кой ден е днес? — попита някакъв мъжки глас и Джон едва не изпусна телефона.

— Татко? — промълви той, но след това не знаеше какво друго да каже. Не се беше чувал с баща си най-малко от две години, с изключение на една пощенска картичка, която беше получил от Пуерто Рико и после писмо от Сан Франциско, в което го молеше да инвестира сто хиляди долара в някакво ново начинание, което Чък заедно с още двама неудачници се опитваше да започне. Джон не успя да проумее перспективите, но беше изпратил на баща си чек за хиляда долара и бележка, в която му пожелаваше късмет. Оттогава не го беше чувал. — Татко... — повтори той. До него, Алисън се обърна и повдигна глава, като я подпря на ръката си, за да го вижда. Но в момента Джон не искаше да го гледат. Надигна се и прехвърли крака от страни на леглото, като ѝ обърна гръб.

— Това е моят ден, Джон. Денят на бащата. Помниш ли? И аз съм твоят баща.

Гласът му беше с отбранителен, ала умолителен тон, който накара Джон да се почувства много неудобно. От толкова рано ли започваше да пие? Все още нямаше часовник, но беше рано — *много* рано за пиене. Разбира се, не знаеше в кой часови пояс се намираше Чък — нито дори в кое полукуълбо. Може би беше време за коктейл в Сингапур.

— Чудех се дали ще имаш време да се срещнем? — продължи баща му. — Изминах дълъг път, синко, за да те видя.

Джон потръпна малко. Ако баща му го наричаше „синко“, определено бе знак, че нещо не е наред. Баща му не обичаше да признава, че е по-възрастен от трийсет и пет, което правеше неловко положението да има син на възрастта на Джон. Чък остаряваше, но не и жените около него, макар да се забелязваше стряскащ спад в качеството им. Джон въздъхна с надеждата баща му да не е чул.

— Разбира се — отвърна той. — Разбира се, че можем да се срещнем.

— По дяволите! По дяволите! — процеди Трейси, като погледна книжата, разпръснати по пода на дневната.

— Стига, яйцата му не са чак толкова лоши — намеси се Лора. Похапваха късна закуска, приготвена — колкото и да бе странно, — от Фил. По негово настояване. Въпреки че яйцата бяха препържени до кафяво, а картофите бяха сурови и хрупаха неприятно, Трейси едва ли бе забелязала. Вместо това оплакваше осакатената си от Маркърс статия за Деня на бащата. Не беше лесно да измисли оригинална гледна точка, но Трейси беше довольна от произведението, защото онова, което бе успяла да сътвори, беше материал за алтернативните бащи. Свещеник, помогнал за отглеждането на дузина сираци, млад бизнесмен, станал по-голям брат на приковано към инвалиден стол деветгодишно момче без баща, мъж, организирайл летен лагер и станал настойник на десетина момчета, както и двама дядовци, които отглеждаха внуците си.

Материалът се състоеше от четири пълни колони, но беше окастрен до по-малко от една, като описваше подробно само дядовците, а останалите се споменаваха с по едно изречение. И някой друг беше попълнил обичайните глупости за това къде „нормалните“ деца водеха „нормалните“ бащи да празнуват, заедно със списък на ресторантите, които сервираха специален бърнч. Вбесена, Трейси хвърли поглед на името и установи, че докато нейното име се мъдреше най-отдолу, до него беше добавено: „Специален репортер Алисън Етууд“.

— По дяволите! — кресна тя и запрати вестника по средата на дневната.

Без да обръща внимание на болката ѝ, Фил избра този момент, за да попита:

— Харесват ли ти яйцата?

Трейси чу как Лора сподави смеха си зад нея, но успя да потисне собствения си гняв към вестника достатъчно дълго, за да се обърне към гаджето си със скована усмивка.

— Много са хубави. Благодаря.

Мислеше си, обаче, че му беше приготвяла сигурно стотина закуски без никакъв шум, а обикновено и без никакви благодарности. Но ако мъжът изпържеше едно проклето яйце, очакваше Нобелова награда.

— Наистина ли? Яйцата ти харесват? — възкликна Фил, вероятно защото не го бяха хвалили достатъчно и Трейси се запита, не за пръв път, дали не би могла да живее по някакъв начин без секс.

Откъсването от Алисън не беше толкова болезнено, отколкото мисълта за малката радост на име Чък Делано, която го очакваше.

Джон не мразеше баща си. Щеше да бъде по-лесно, ако го мразеше. Вместо това, той изпитваше някакво презрение, пропито със съжаление. Именно съжалението го беше измъкнало от леглото, намъкнало в дрехите, а после в таксито. Той отново се запита какво ли го чакаше.

Когато Джон беше едва тийнейджър, баща му го беше накарал да го придружи на няколко от малките му екскурзии. Чък — не искаше да го нарича татко — сядаше срещу някоя млада жена, но насочваше разговора към Джон.

— Е, сине, искам да се запознаеш с новото ми момиче. Не е ли сладурана?

Имаше много такива, защото, макар Джон да го признаваше неохотно, баща му беше представителен и понякога очарователен мъж. Но когато Джон беше в началото на пубертета, Чък беше в стихията си. Когато кариерата му бе поела надолу, външността му я беше последвала, и той бе намерил повече утеха в „Южняшката утеха“, отколкото цялата Конфедерация. И все по-често Чък използваше сина си като патерица, която да му помага с жените. Джон не бе имал избор — баща му имаше право на посещения — и част от него копнееше да

вижда баща си. Кое дете не иска? Докато Джон навлизаше в зрелостта, Чък определено все още беше далеч от нея. Точно преди да напусне Сиатъл по общо взето неизвестни причини, той беше извел Джон за последен път. Още едно от начинанията му бе завършило катастрофално и след няколко питиета и реки от самосъжаление, Чък беше изпаднал в сълзливост.

— Трябва да започна някъде отначало — бе заявил той. — Всичко съм планирал. И искам ти да бъдеш част от това. Ти си моя плът и кръв. — Джон вече работеше в „Майкро/Кон“ от няколко години, но Чък му каза да напусне. — Никога няма да забогатееш, ако работиш за някой друг — каза той. — Запомни го от мен. Аз се оправям сам. — Наистина се оправяше сам.

Джон не бе забелязал никаква много млада жена, която надничаше към тях от бара, докато баща му не я посочи. Приличаше на деветокласничка. Джон почти бе помислил, че се интересува от него, но беше сигурен, че документите ѝ са фалшиви.

— Мислех да я попитам — подхвърли баща му.

— Какво да я попиташ? Как е взела изпитите си на матурата ли? — попита Джон.

— Не, не. Дали ще се омъжи за мен — небрежно отвърна баща му.

Джон накара таксито да го остави на ъгъла близо до мястото, където имаше среща с баща си. Кварталът западаше, недалеч от автобусната спирка. Какво, за бога, можеше да занесе на баща си? Половин литър „Южняшка утеха“? Еднопосочен билет за Южна Америка? Влезе в магазина по средата на улицата.

Спря се на някакъв афършейв, класическият, глупав подарък за Деня на бащата. Докато служителят го опаковаше, Джон се сети, че Фил живееше някъде наблизо и че Лора възнамеряваше да наеме апартамент в този квартал, докато Трейси не я разубеди. Въпреки вятъра, който насълзяваше очите му, Джон се усмихна. Довечера имаше какво да ѝ разкаже.

Баща му му беше дал адрес само на няколко пресечки северно оттук, някакъв ресторант на име „Хаудис“. На следващата пряка Джон го зърна, онзи тип големи, мрачни, шумни заведения, където спираха да похапнат хората, които пътуваха с междуградски автобуси.

Когато отвори вратата, някакъв електронен глас извика „Хауди“. И толкова. Заведението представляваше тъжна колекция от маси с пластмасови плотове и еднакви пластмасови столове. Беше голямо и на дългата стена имаше щанд на самообслужване, където затоплени тави предлагаха вчерашни шницели, макарони и сирене, гарнитура от моркови и грах. Джон се почувства изоставен като купите с покафеняла маруля, които се мъдреха нежелани в редица сред останалите салати. От вратата той видя призрачното сияние на някакво бяло лице под шапка и също толкова бяла ръка, която го викаше. Джон пое покрай дългия рафт към баща си.

Опита се да не издава звук или да се стряска, щом го видя ясно, но би било не по-малко жестоко да извърне очи. Чък сякаш бе остарял с две десетилетия за двете години, откакто Джон го беше видял за последен път. Баща му понечи да се изправи, но Джон му направи знак да седне и се настани на стола срещу него. Не го целуна, нито го прегърна, но подаде ръката си. Тази на баща му беше слаба, с тънка като хартия кожа. Джон беше твърде шокиран от външния му вид, за да каже нещо.

— Здравей, Джон — поздрави го Чък. — Добре изглеждаш. — Не беше най-доброто встъпление, тъй като Джон не можеше да отвърне със стандартното „да, ти също“. Порови в джоба си и безмълвно подаде на Чък подаръка. Той го взе и го погледна недоумяващо, сякаш бе метеорит или топка биволска моцарела. — Какво е това?

— Това е... това е... това е подарък. Нали знаеш, Денят на бащата.

Чък се вторачи в пакета, но не посегна да го отвори. После поклати глава няколко пъти.

— Ти наистина си добро момче, Джонатан. Приличаш на майчиния си род. — Неволно, Джон кимна. — Изглеждаш добре. Още ли ми се сърдиш след всичките тези години, а?

Това беше песен, която майка му и Чък обичаха да пеят заедно, когато бяха в добро настроение. Джон си спомняше как пътуваха с кола до Ванкувър, родителите му пееха щастливи на предната седалка, докато той пригласяше от задната.

— Все още ли не можеш да си позволиш кола? — попита баща му и когато Джон понечи да възрази, Чък вдигна кокалестата си бяла

ръка, за да го спре. — Само се шегувам — добави той. — Знам колко добре се справяш.

— Така ли? — учуди се Джон.

— Майка ти ме държи в течение. По интернет. Благодаря ти, че дойде да ме видиш, сине — прошепна Чък и Джон усети как сърцето се сви в гърдите му. Думата „сине“ обикновено водеше след себе си финансови искания. Но този път не стана така. Чък заговори за жилището си в Невада, за градинарството и за „Сихокс“, за Доналд Тръмп, за предстоящите избори и за епизода от „Фрейзър“, където и Найлс, и баща му искаха да се срещат с Дафни. Нищо не се връзваше с останалото, затова Джон постоянно очакваше връзката, смисъла, докато баща му вдигна края на шапката си и прокара ръка по наболата коса на лъскавата си глава. — Адски сърби — заяви Чък. — Казаха ми, че е нормално след химиотерапия. — Едва тогава всички парчета си дойдоха на мястото. Преди Джон да успее да каже нещо, Чък се наведе напред и го погледна в очите за пръв път. — Имам добър шанс — каза той. — Няма метастази. Трябва да мина през някакви облъчвания и после, с малко късмет, ще съм бомба.

— Хубаво — успя да изплюе Джон; не се чувстваше достатъчно силен, за да зададе дори един-единствен въпрос за вида на тумора, дали можеше да се оперира, какъв беше процентът на успеваемост... Всичко това премина светкавично през ума му, но той погледна съсухрената обвивка на баща си и не попита нищо. — Изглеждаш добре, Чък — добави той и за пръв път баща му се засмя.

— И ти, мамка му — подхвърли Чък, като поклати крехката си на вид глава. Винаги беше толкова суетен. Джон се запита дали баща му все още се интересува от външния си вид или се беше вкопчил единствено в оцеляването. И отново реши, че това беше твърде личен въпрос, за да го зададе.

Всъщност, нямаше много за казване.

— Късмет — промълви накрая той. — Ако има нещо, което мога да...

— Ами, чудех се дали има някаква възможност да ме включат в твоя медицински план? — попита Чък. — Ще ми бъде от голяма помощ. Всъщност нямам онзи вид специални услуги, които ти дават предимство в чакалнята.

— Хей, не се тревожи за това — възкликна Джон. — Утре мога да поговоря с моя здравноосигурителен координатор. — Съмняваше се, че би могъл да уреди на баща си, човек със заварено заболяване, с когото не живееше от петнайсет години, някаква осигуровка, но, разбира се, можеше да плати за всяко лечение, което би излекувало или успокоило Чък.

— Или може би майка ти може да ме прибере пак — добави Чък. — Мислех да отида да я видя, докато съм тук. Обвързана ли е с някого в момента?

— Да. — Джон излъга с такава лекота, сякаш го бе правил цял живот. Последното, от което се нуждаеше сега майка му, беше да се грижи за умиращия си бивш съпруг. — Ще го харесаш. Професионален борец е.

— Изобщо не биваше да напускам майка ти — призна Чък.

— Изобщо не биваше да я мамиш, също така — допълни го Джон, а после съжали, че се изпусна, но баща му само кимна с глава.

— Не прави моите грешки, Джон — посъветва го той. — Намери си добра жена. Дръж на нея. Никога няма да съжаляваш.

Моли разговаряше с някакъв клиент и не забеляза влизането на Трейси, което беше облекчение за нея. Фил през цялата вечер беше много разговорчив и постоянно се опитваше да ѝ попречи да излезе. Но Трейси дойде тук навреме, въпреки Фил, и продължи до обичайното си място, за да изчака Джон. Точно когато събличаше шлифера си, Моли се приближи с две чаши кафе, от които се вдигаше пара.

— Можеш да се сърдиш само на себе си за този малък обрат на събитията — подхвърли Моли, като постави двете чаши на масата и се настани срещу Трейси в сепарето.

— Извинявай? Не помня да съм те канила да ми правиш компания.

— Ами, ако не ти правя компания, този път ще седиш тук сама — заяви сервитьорката, като побутна захарницата към ръката на Трейси. — В кухнята правим понички. Ще можеш да ги топиш. В сълзите си — уточни тя. — Виждам, че билетите не са свършили работа. А трябваше да изчукам един рокер, за да ги докопам. Хубавата услуга отиде на вятъра, бих казала.

— Струва ми се, че малко драматизираш — процеди Трейси с цялото достойнство, което успя да събере. — Освен това, няма за какво да плача.

— Значи няма да се разстроиш, че след всичките тези години твоят приятел ще ти върже тенекия?

— Какво говориш? Подранила съм, а Джон малко закъснява. Какво толкова?

— Не, скъпа. Той закъсня *миналата* седмица. И закъсня *малко* предишната седмица. Обзалагам се, че тази седмица изобщо няма да дойде, с или без билетите за „Рейдиоход“.

— Не бъди смешна. Срещаме се за този късен брънч всяка неделя, независимо от всичко. С изключение на онзи път, когато го

оперираха от апандисит — обясни Трейси на сервитьорката, сякаш тя не знаеше. — Аз съм най-добрата му приятелка.

— Ти си много повече от това. — Моли се изпъна и се вгледа дълбоко в очите ѝ. — Приеми истината: ти си глупаво момиче, което си въобразява, че трябва да харесва нещо различно. Дори не знаеш какво изпитваш към него, нали? Той беше изцяло на твое разпореждане, а ти беше твърде глупава, за да го оцениш.

— Наистина ли?

— Да, доктор Хигинс. — Отвратена, Моли стана от мястото си и тръгна към кухнята.

Трейси остана да седи сама в сепарето, втречена през прозореца. Отегчена от липсата на активност отвън, тя започна да си играе с пакетчетата нискокалоричен подсладител. Имаше единайсет — много незадоволителна бройка. Опита се да ги подреди в две редици, горната с пет и долната с шест, но фигурата приличаше на пирамида без връх. Затова тя постави едно най-отгоре, редица от две под него, редица от три под нея и редица от четири най-отдолу. Но тогава ѝ остана едно пакетче. Какво толкова, каза си тя, скъса го във формата на звезда и го постави на върха на триъгълника, който сега се превърна в коледно дърво. Посипа всичко наоколо с нискокалоричен подсладител. Посипаният прах можеше да бъде сняг. Жалко, че беше средата на юни, вместо Коледа, кисело си помисли Трейси.

— Забавляваш ли се? — подхвърли Моли на минаване покрай масата.

Трейси въздъхна. Може би Моли имаше право за нея. Може би тя бе глупаво момиче, човек, който обичаше да работи с крайни срокове, да му дават задачи и не знаеше, когато обичаше някого. В края на краищата, Лора ѝ беше казала същото преди седмица. Погледна часовника си — бяха минали само още девет минути. Къде беше той, по дяволите, запита се тя. Вече бе приела точността му за даденост. Но Джон пристигаше по-рано, защото... я обичаше. Трейси усети как в очите ѝ се надига влага. Някак разчиташе на това. Кого предпочиташе той сега? С кого беше? Минаха десет минути. Трейси не можеше да понася повече чакането. Стана и отиде до телефонната кабина в дъното на заведението. Набра номера на Джон, но никой не вдигна.

— По дяволите! — Натисна вилката и набра номера в службата му — може би бе заспал над компютъра си — но пак ѝ се обади

същият записан глас, който каза, че телефонният му секретар е препълнен. — По дяволите!

Върна се обратно в сепарето, като мина край Моли, която взимаше поръчката на друг клиент. Сервитьорката вдигна очи и ѝ се усмихна с непоносимата физиономия „казах ти“. Трейси взе шлифера и чантата си, прекоси заведението, блъсна вратата и излетя навън.

Постави чантата над главата си, за да защити косата си от дъжда и закрачи бързо към колата си, замота се несръчно с ключовете, за да отключи вратата и накрая успя да се качи вътре. Защо, по дяволите, живея в град, където винаги вали? Какво не ми е наред? Караше като Марио Андрети по мокрите, пусти улици в центъра на Сиатъл. Дъждът биеше толкова силно, че приличаше на стена, която се спускаше по предното стъкло. Трейси погледна часовника на таблото, който ѝ каза, че сега Джон — където ѝ да се намираше — беше закъснял с четирийсет и осем минути за срещата с нея.

Трейси зави към кооперацията му в центъра, паркира незаконно пред нея и остави аварийните светлини да мигат. Измъкна се от колата и изтича по стълбите към фойето. Смешно! Наемът му беше фантастичен, но нямаше нито асансьор, нито удобства. Толкова типично за Джон!

Косата ѝ — каквото бе останало от нея — беше залепнала за главата ѝ от дъжда. Какво значение има, каза си тя, вдигна дясната си ръка и я прокара по главата си, за да се опита да се отърве от излишната вода. Когато стигна до вратата на Джон, едва си поемаше дъх, но това не ѝ попречи да заудря силно по нея. Ако той беше в леглото, щеше да го измъкне, да го завлече под дъжда и да го провеси там за яката като мокро куче. Но нямаше никаква реакция. Въпреки очевидната действителност, че никой няма да отговори, Трейси продължи да блъска. Е, трябваше да направи нещо. Порови в чантата си, откри химикалка, но не успя да намери никаква хартия. Трябваше да се задоволи да използва тестето малки самозалепващи се бележки. Започна да пише на първата „Не мога да повярвам, че“ и я залепи на вратата с юмрук. Думите се размазаха от дъждовната вода, но продължаваха да важат. После написа „след всичките тези години, ти“ и отново ѝ свърши мястото, затова откъсна бележката и я залепи на вратата. Продължи да пише друга: „забрави напълно за нашата“ и прикова листчето на вратата до другите две. Имаше още много за

казване. За щастие, разполагаше с две тестета самозалепващи се бележки. „Неблагодарник.“ „Несъобразителен.“ „Грубиянин.“

Пишеше, късаше следващата и пак пишеше. Единствените звуци, които чуваше, бяха как дъждът чукаше по прозореца в коридора, собственото си тежко дишане и скърцането на химикалката си върху малките жълти листчета.

Накрая Трейси имаше дваисет и три бележки, налепени по цялата врата на Джон, които му обясняваха какво прасе беше и как тя повече никога нямаше да се види с него.

Тогава вълната на гнева се отдръпна и остави зад себе си само тъга. Трейси погледна вратата. Беше смешна, също като самата нея. Напълно лишена от достойнство, като самата нея. Джон вероятно щеше да ги види и да избухне в смях. Може би щеше да ги види заедно с Алисън. За момент, Трейси се изкуши да откъсне всичките размазани бележки от вратата. Натъпка останките от бележника в чантата си и си тръгна.

Качи се обратно в колата си и се опита да се откара вкъщи, макар че сълзите замъгляваха зрението ѝ. Когато стигна до Северната улица, ридаше толкова силно, че не ѝ достигаше въздух. Спря колата встрани на пътя, изхлузи наполовина пуловера си, така че ръцете ѝ бяха свободни, а главата покрита. Използва свободните си ръце, за да бърше покритото си лице.

Когато свали ръце от лицето си, зърна размазания образ на някакъв велосипедист, който мина покрай нея. Какъв град! Непрекъснато вали дъжд и разни идиоти се разнасят в него. Сълзите ѝ продължаваха да текат и тя продължаваше да хлипа и да хълца. Но накрая, за разлика от дъжда, сълзите спряха. Трейси избърса подутото си лице, запали мотора и даде газ, за да се върне обратно на пътя. Задмина колелото, което току-що беше минало покрай нея.

— Ей, идиот! — извика тя. — Не си ли чувал за правилник за движение? — попита Трейси в огледалото за обратно виждане, докато се отдалечаваше от велосипедиста.

Беше кратко пътуване по празни улици, но ѝ се стори, че мина седмица, преди да се прибере у дома. Беше изтощена, сякаш бе изминала целия път тичешком. Когато най-сетне стигна до къщата си, Трейси паркира бързо и изскочи от колата, затръшна вратата и претича под дъжда до входа на сградата.

Джон се беше върнал в апартамента си, след като остави баща си да чака автобуса. Едва успя да се изкачи по стълбите до фоайето, колената не го държаха. Макар никога да не бе харесвал образа на баща си като безотговорен женкар, образът му като жалък, разкайващ се, болен човек не беше по-добър. Джон успя да влезе вътре, без да заплаче, за да намери Алисън, все още изтегната на канапето, облечена само в последната му останала тениска на „Майкро/Кон“. Гледаше телевизия. Джон трябваше да прикрие изненадата си, защото напълно бе забравил, че тя беше в апартамента му.

— Къде беше? — попита тя, без да го укорява. И Джон трябваше да изтърпи бърбенето ѝ и цял куп въпроси за работата си, откога беше в „Майкро/Кон“, дали имаше стокови опции и какви бяха взаимоотношенията му с учредителите. Дори не беше в състояние да лъже, според правилата на Трейси. Само се постара с всички сили да бъде любезен, докато тя не премина в спалнята. Тогава, когато Алисън се наведе да вземе обувката си, Джон се почувства на висотата на положението и се насочи към нея за единствената утеха, която тя умееше да предлага.

— Мислех, че никога няма да се сетиш — прошепна с подсмиване Алисън.

Е, може би веднъж, за да попитам за пътя, помисли си Джон, и погледна часовника си. Продължаваше да не носи часовник, затова провери часовника от другата страна на леглото. Срамно, но действителността на баща му бе изтрита от наркотика на тялото на Алисън и той се възползва от него, като се изгуби в изтощителен акт. Всичко изчезна и Джон беше благодарен за това. Шекспир не бе разбрал правилно: не музиката притежаваше магията да утешава разярените гърди. А хоризонталното двупосочно движение. Но щом се събуди от посткоитусната дрямка, образът на баща му, който вдигаше шапката, за да почеше наболия си скалп, веднага се върна. Денят на бащата. И тогава си спомни, че беше неделя вечер и че утре беше

събранието за „Пърсифал“... Боже мой! Трейси! Изправи се, сякаш захранен от чип с мощност хиляда мегахерца. Беше закъснял с почти четирийсет минути.

Скочи от леглото и започна да се облича като луд.

— Къде отиваш? — попита Алисън със сънен глас.

— Аз... ъ... Току-що се сетих — започна той. Какво можеше да каже? Току-що се сетих, че забравих приятелката си? Току-що се сетих, че трябва да се срещна с друга жена? Току-що се сетих, че не искам да правя любов с теб? — Аз... й... оставих си дрехите в сушилнята — тъпо изтърси Джон, като пхна десния си крак в обувката и грабна пуловера си. Хукна към вратата.

— Чакай! — извика Алисън. — Кога ще...

Джон се мъчеше с ключалката и веригата на вратата, затова не можа да чуе какво каза тя. Трейси щеше да бъде бясна! Не можеше да повярва. За седем години не беше пропуснал нито веднъж... нито пък тя. Е, с изключение на спешната операция на апендикса му. Отвори резето, завъртя топката в обратна посока и най-сетне отвори вратата.

— Кога ще те видя пак? — попита Алисън от прага на спалнята. Беше се загърнала небрежно с чаршафа, едно розово зърно леко надзърташе над него, косата ѝ се спускаше като рус порой върху раменете ѝ. Алисън спря и постави ръце на кръста си. — Ти си такъв пич — добави тя.

Джон премита веднъж, после цели три пъти, докато попиваше думите.

— Така ли? — попита той, с радостен и ентусиазиран глас. Тя приличаше на богиня. Богиня, която бе боготворил с тялото си. Джон поклати глава. Удивително! Удивително!

— Ще ти се обадя — обеща той. Трейси чакаше; наистина трябваше да тръгва. За минута излетя през вратата, спусна се надолу по стълбите и се озова под дъжда.

Имаше късмет. Невероятно, но едно такси мина. Джон му махна. Вече беше вир-вода, но се настани на задната седалка.

— „Джава, Колибата“, на Канала — нареди той на шофьора. — Бързо!

На таблото имаше часовник. Беше още по-късно, отколкото си мислеше. Какво щеше да прави, ако Трейси вече си бе тръгнала? Ами, беше оставил колелото си в алеята зад „Джава, Колибата“. Щеше да го

вземе, да отиде до апартамента ѝ или, ако я нямаше там, да кара нагоре-надолу по улиците, докато не я намереше, за да ѝ се извини.

Хрумна му, че това може би нямаше да помогне. Не защото нямаше да успее да я открие, а защото тя нямаше да приеме извинението му. Вероятно Трейси бе подложена на четирийсет и шест горчиви минути подигравки от страна на Моли, Манчестърската Заплаха. Джон се сви, като си помисли какво би могла да каже Моли на приятелката му, ако имаше възможността да я спипа насаме.

Имаше чувството, че Трейси би се вбесила и той нямаше да се изненада, ако бе подпалила „Джава, Колибата“, заедно с всичко останало, което я дразнеше в момента. Когато таксито намали скоростта до кафетерията, Джон не изчака колата да спре напълно. Хвърли парите на предната седалка и благодари на шофьора, докато изскачаше от движещото се превозно средство. Заобиколи таксито отзад и блъсна вратата на заведението. Погледна към масата, на която винаги сядаха двамата с Трейси. Докато оглеждаше помещението, видя Лора на вратата към кухнята и Моли да седи в едно сепаре.

Какво правеше тук Лора? Нима Трейси му бе толкова сърдита, че не беше дошла? Може би не беше закъснял; може би Трейси му бе вързала тенекия. Или, в най-добрия случай, се намираше в тоалетната или се обаждаше на Фил. Джон се приближи до Моли, която вдигаше чиния бъркани яйца. Хвана я за ръката. Тя го погледна с безизразно лице, но Джон незабавно разбра какво се бе случило.

— Тя беше тук, нали? — попита той Моли със свито сърце.

— Точно така — отвърна тя и се върна към чинията с бъркани яйца.

Джон не можеше да повярва. Беше разрушил традиция от години. Почувства гадене в стомаха и нещо повече от лек ужас.

— Моли, аз съм кретен и го знам — призна той. — Знаеш го. Но моля те, знаеш ли дали е отишла у нас или се е прибрала у тях?

Моли сви рамене.

— Всъщност, не знам — отвърна тя. — Тя не ми се доверява.

Лора се беше подала от кухнята. Джон се обърна към нея.

— Моля те, Лора — успя да каже.

— Не я видях, когато тръгна, но предполагам, че е поела към апартамента ти — предположи приятелката на Трейси. — И взе назаем един нож — добави тя.

Джон не разбра дали се шегуваше или не, но не го беше грижа.

— Отивам да си взема колелото — съобщи той на Моли, обърна се и хукна през ресторанта, като буквално прескачаше облегалките на празните сепарета. Прекоси кухнята, като едва не преобърна поднос с кифли. Пред задната врата, колелото му беше облегло на парапета, където го беше заключил. В бързината Джон изпусна ключа си, а после се забави с катинара. Когато най-накрая го отключи, обърна колелото и подкара по мокрия паваж на алеята към улицата. Тогава дъждът го удари с пълна сила и той приведе глава срещу него, като се насочи към кооперацията си.

Беше дълго, студено препускане и без пончото си, Джон прогизна до кости много преди да се прибере. Но не му беше студено. В действителност се потеше, едновременно от страх и напрежение. Трябваше да я хване, преди да си е тръгнала. Когато спря пред дома си, не му достигаше въздух, но трябваше да изкачи проклетите стълби. Затова ги взе по две наведнъж, за да се добере по-бързо до Трейси. Задъхваше се, когато отвори противопожарния изход към фойето си, а сърцето блъскаше в гърдите му. Сякаш прескочи един удар, когато Джон видя, че фойето бе празно. Трейси си беше тръгнала и ако той успееше да я намери, щеше да бъде още по-бясна. Когато се приближи до вратата си, Джон осъзна, че приятелката му вече беше бясна. Видя зрелището от бележки и без да го прочете, се обърна и хукна надолу по стълбите.

На долното стъпало на стълбището сграбчи колелото си, наруга се, че нямаше кола, изкара го през вратата обратно под дъжда.

Започна да мрази всичко в себе си и в живота си. Защо трябваше да се роди в Сиатъл и да продължава да живее там, място, където постоянно валеше? И защо беше толкова твърдоглав? Как така никога не си бе купил кола? Възрастните хора имат коли. И как можеше да е толкова глупав, че да забрави за срещата си с Трейси?

Винаги беше приемал Трейси като сираче. Джон беше нейното семейство. Майка ѝ бе починала, а баща ѝ все едно също. Трейси го беше чакала, докато той лежеше до някаква гола непозната. През всичките години и при всичките гаджета, които бе имала, Трейси никога — нито веднъж — не бе пропуснала срещата им в неделя. Какво щеше да прави, ако не се беше прибрала у тях? Дали бе отишла

у Фил? Знаеше ли точния адрес на Фил? Не можеше да си го спомни, ако изобщо го бе знаел.

Дъждът се стичаше по лицето му, капеше от брадичката върху гърдите му. Пороят бе станал още по-силен и видимостта се беше влошила. Джон се намираше само на една пресечка от къщата ѝ. Завъртя педалите по-бързо и тогава видя стоповете на някаква кола само на няколко метра пред него. Зави рязко, за да я избегне, като осъзна, че автомобилът бе спрял до тротоара заради пороя. Минах на косъм, помисли си Джон. Трябва да внимавам повече. Не можеше да си позволи да не стигне до Трейси.

Точно когато взе завоя на нейната улица, видя колата ѝ да спира на паркинга и проследи как тя излезе отвътре. Той захвърли колелото си. То цопна в една локва, но Джон не го беше грижа. Хукна след нея.

— Трейси! Трейси! — извика той, но тя или не го чу, или нарочно не му обърна внимание.

Трейси бе изтичала в кооперацията си, но въпреки това се измокри до кости. Сега трепереше, докато стоеше пред вратата си и се мъчеше да отключи. Трябваше да побърза. Беше чула Джон да я вика и го бе зърнала в края на полезрението си, докато тичаше към входа, но не искаше да го вижда сега — или може би никога. Искаше само да влезе в апартамента си, да заключи вратата зад себе си, да се сгуши в леглото и повече да не излезе оттам. Но ръцете ѝ трепереха, а Джон изскочи от асансьора и застана зад нея, преди да успее да си влезе.

— Трейси... — започна той, но тя не му обърна внимание и продължи да се опитва да отключи вратата. Джон се приближи до нея. Беше още по-мокър от нея, но Трейси не се обърна, дори когато почувства гърдите му опрени в гърба си. Той посегна към ръката ѝ, но Трейси го удари през пръстите. Как смееше да я докосва?

Успя да отвори вратата и се опита да се вмъкне вътре, като го остави отвън в коридора, но Джон беше твърде бърз за нея и успя да подпъхне рамото си в коридора.

— Махай се — изсъска Трейси, като продължаваше да крие подпухналото си зачервено лице. — Махай се!

— Трейси, имаш пълното право да си ядосана, но трябва да...

— Нищо не трябва да правя — заяви тя.

— Но аз...

Трейси се обърна, за да го погледне. Какво я интересуваше? Нека да види колко зле изглеждаше. Той не означаваше нищо за нея.

— Пак ли ти извадиха апендикса? — попита го тя, колкото можеше по-злобно. — Това би било единственото приемливо обяснение.

— Не мислиш ли, че това е малко грубо? — попита на свой ред Джон.

— Не — заяви Трейси и се опита да затвори вратата през рамото му.

— Ох! — Той пое въздух през зъбите си и отвори вратата с тласък.

— Не влизай тук — предупреди го Трейси. — Не си добре дошъл. — Огледа се зад себе си. Къде бяха Лора и Фил, когато имаше нужда от тях? — Ти ме нарани. Наистина ме нарани — каза тя.

— Съжалявам. Никога не съм го искал — промълви Джон, като се опитваше да я утеши.

— С кого беше? — поиска да знае Трейси. — С Бет? Още едно чукане от съжаление? Или беше с Рут? Ако си рутил безпощадно мадами, сигурно е била Каръл от Сан Франциско. — Обърна му гръб и тръгна към мивката. Продължаваше да хълца. Жената нямаше достойнство, когато хълцаше. — Или може би си оправял Инид. Сигурна съм, че е било много аеробно. — Пак изхълца, напълни чаша с вода на мивката и се канеше да отпие, когато Джон ѝ отговори.

— Всъщност, бях с Алисън — призна той, — но видях... — Преди да може да помисли какво прави, Трейси беше запратила водата през кухнята към вече мокрото му лице. Джон се стресна и вдигна ръка, сякаш за да се предпази от удар. И двамата останаха така, вцепенени за миг. — Заслужавам го — проговори той. — Знам, че се държах лошо. Но не се прави, че и ти нямаш пръст в тази работа.

— О, давай, обвини мен — възкликна Трейси. — След малко ще изнасилиш някоя жена и ще кажеш, че сама си го е изпросила. — Джон я сграбчи за раменете. — Пусни ме — изхлипа тя, като се опита да се отдръпне.

— Не и докато не поговорим. Не и докато не се успокоиш, не ме изслушаш и не поговорим.

— Върви да говориш с Алисън — кресна му Трейси. Опита се да се изскубне, но ръцете му бяха твърде силни. Беше непоносимо. Беше толкова разочарована и толкова ядосана, и толкова засрамена, че извърна глава, скри лицето си и заплака.

Тогава Джон разхлаби хватката си, залюля я в прегръдката си и — най-накрая — сякаш бе чакал години, за да го направи, я целуна нежно, а после лудо, страстно. Отначало, стресната за момент, Трейси се възпротиви, но после отвърна на целувката му. Беше божествено. Беше... всичко. Тя започна да трепери. Джон отлепи устни от устата ѝ и целуна лицето ѝ, после погълна сълзите, които все още тежаха на миглите ѝ. Собствените му мигли бяха мокри от дъжда и накрая

Трейси ги усети до бузата си, да пърхат по устните и челото ѝ. После той отново намери устата ѝ със своята.

Треперенето ѝ се увеличи и тя не знаеше дали беше от студ или от жегата. Мокрите му дрехи се притискаха до нея, но Трейси усещаше топлината на тялото му през тях. Не можеше да мисли, а само да чувства, и това беше толкова естествено и същевременно толкова необичайно, толкова неочаквано. После всичко, което наподобяваше мисъл, изчезна напълно.

— Замръзнала си — прошепна Джон, като обхвана лицето ѝ с длани. — Не знаеш ли, че трябва да се криеш от дъжда?

— Нищо не знам — промълви тя и сгуши глава на гърдите му. Беше изненадана, но признателна, когато той я вдигна, отнесе я в спалнята и свали самото и ризата ѝ. Джон загърна внимателно рамената ѝ с кувертюрата. — И ти трепериш — додаде Трейси.

— Не от студ — отвърна той.

— Ела тук — подкани го тя и той съблече всичките си мокри дрехи, остана само по гащета и се качи в леглото до нея. Трейси го обви с ръце и за момент легнаха неподвижно под одеялото. Усещаше хълбока му до бедрото си. Дишането му беше повърхностно; после тя осъзна, че пасваше на нейното. Сякаш по някакъв знак, сякаш мигът беше предопределен, те се обърнаха един към друг. Трейси почувства желанието му и пак потрепери.

— Още ли ти е студено — попита Джон и в отговор тя го целуна.

Трейси се събуди, а сиянието на прекрасния секс продължаваше да я обгръща като аура. Изви глава върху възглавницата. Джон лежеше буден до нея и разглеждаше лицето ѝ с любов и удивление.

— Толкова си красива — прошепна той.

— О, я стига. Аз...

Той покри устата ѝ с ръка.

— Толкова си красива. Толкова красива — повтори той и макар Трейси да смяташе, че не са ѝ останали повече сълзи, те отново напълниха очите ѝ. С изумление, Джон прокара ръка от ребрата до кръста ѝ, а после по извивката на ханша ѝ. — Толкова си... красива — промълви той. — Гърдите ти са съвършени, толкова нежни, толкова

уязвими. Подсещат ме за новородени кученца — слепи, но толкова живи и отзивчиви.

— Кученца! — Трейси се разсмя. — Това пък откъде ти хрумна?

— Не знам. Майка ми казва, че трябва да си взема куче. — И двамата се разсмяха; после той я целуна отново, продължително и страстно.

— Джон, наистина съм била глупава.

— Възхитителна си. — Каза го по начина, за който бе копняла през целия си живот.

Но Трейси трябваше да му каже. Трябваше да се извини, че е била толкова смешна. Толкова сляпа и глупава.

— Не, не. Не знаех какво искам. Моли ми каза... бъркани яйца...

— О, как би могла да обясни? — Просто не виждах...

Джон я целуна. Още една съвършена целувка. После я погледна.

— Да не би в училище да си завършила класа по хубост? Или още взимаш уроци? — попита той. — Знаеше ли, че обичам ушните ти миди? Винаги съм ги обичал. — Захапа нежно едната и Трейси потръпна. — Възхитителни са. — Той се протегна с наслада в леглото. — Имам чувството, че сме единствените двама души в света. Като Адам и Ева на сал. — Замълча и се надигна на лакът. — Сега ще ми позволиш ли да ям яйца на очи?

— Точно в момента ли? — уточни Трейси. Смяташе се за доста хубава, но той беше страхотен.

— Е, не точно в тази минута — отвърна Джон. — Има нещо друго, което искам да изям най-напред.

— Пак ли? — възкликна тя и го прегърна. Беше толкова щастлива, че гърдите я боляха. Хрумна ѝ странна мисъл. Искаше да умре в този миг, така че винаги да бъде толкова щастлива. — Можеш да ядеш всичко, какво искаш — увери го тя. — Само ми обещавай, че никога няма да ме оставиш. — Вгледа се дълбоко в очите му.

Много сериозен, Джон отвърна на погледа ѝ.

— Трябва да те оставя — каза той. — Трябва да пишкам.

Трейси се разсмя с облекчение.

— Добре, но само този път. И побързай.

Джон стана и мина покрай бюрото ѝ. Тръгна към банята, но по пътя забеляза всичките снимки „Полароид“, които бе налепила Трейси. Бяха подредени в стил „преди и след“. Очите ѝ се отвориха широко. Тя

се надигна в леглото. О, боже мой! Започнах ли въобще да му казвам... да го попитам... През ума ѝ препусна всичко, което имаше там, всяко глупаво, повърхностно наблюдение, всяко тъпо прилагателно, и най-лошото, басът ѝ. Трейси затвори очи и отправи безплодна молитва Джон просто да се обърне и да продължи към банята, но той не го направи. Прочете няколко от бележките. После видя разпечатката на статията. Трейси отново произнесе безмълвна молитва да не я вземе, но Джон го направи. Лицето му помръкна.

Трейси не можеше да повярва, че можеше да премине от такава пълна радост в такова пълно нещастие за по-малко от минута. Искаше да извика, да каже на Джон да остави статията, да не ѝ обръща внимание. О, знаеше, че толкова отдавна трябваше да му каже за нея.

Лицето на Джон беше побеляло и той върна черновата обратно на бюрото ѝ. Отиде до мокрия куп дрехи до леглото и започна да нахлузва гащетата си, после джинсите си.

— Джон, недей — изтърси глупаво Трейси.

— Трябва да тръгвам — отвърна той с мъртъв глас. После я погледна за пръв път, откакто беше видял снимките. — Не обичам да оставам за през нощта — добави той. — Обичам да спя сам.

Тя разпозна думите, на които го беше научила. Скочи, загърна се с чаршафа и се изправи.

— Върху мен ли използваш номерата на лошо момче? — възкликна Трейси. Тогава ѝ хрумна, че може би всичко това — да ѝ върже тенекия, да я проследи, да я съблазни — може би беше просто сложна част от новата му индивидуалност. Господи, какво е това? Нима всичко това е било само игра, лъжица от собственото ѝ лекарство? Отново започна да трепери. — Какво съм аз? Още една точка върху твоя флопи диск? — попита го тя.

Джон вече обличаше ризата си.

— А какво съм аз? Твоят шанс да станеш следващата Ана Куиндлър? — срязва я той. Навлече сакото си, грабна статията и я хвърли пред нея. — Направи това с мен, за да получиш голяма рубрика? — възкликна той.

— Не, разбира се. Направих го, защото ти ме помоли. — Как можеше да му хрумне подобно нещо? И дори част от него да бе вярна, нима онова, което току-що бяха споделили, не надхвърляше всичко станало досега? — Започнах статията, защото...

Джон ѝ обърна гръб и излезе от спалнята. Трейси изтича след него, стиснала чаршафа около себе си.

— Джон! Чакай!

Той беше до вратата, но се обърна към нея.

— Не мога да повярвам. Аз съм нагледен пример. История? „Тъпак“. Така ли ме възприемаше? „Смотанякът на фирмата“. Много ласкателно.

— Джон, щом започнах да я пиша, разбрах, че никога няма да я публикувам.

— Но така си ме виждала някога — възрази Джон, като погледна една от снимките, която все още държеше в ръка. Поклати глава, смачка снимката и я хвърли на пода. — Знаеш ли, когато се любихме, малко се страхувах, че може би го правиш по погрешна причина. Но досега никога не бях помислял, че съм просто възможност за кариера. — Усмихна се, но с неприятна усмивка, каквато Трейси никога не бе виждала на лицето му. — Какво щеше да бъде това? Кулминацията на статията?

— Джон, аз...

Той поклати глава.

— Казваш, че ме обичаш, но ми се подиграваше и ме използва в тази глупава вестникарска статия. Двамата с Маркъс сигурно добре сте се посмели. Ами Бет — и тя ли беше вътре в играта? Ами Лора? Тя видя ли статията? Двамата с Фил четохте ли я заедно в леглото?

— Джон, когато започнах, смятах, че е добра идея. Вложих много от теб и много от обичта си към теб в нея. И е хубава. Но просто ще я скъсам. Винаги съм възнамерявала да поискам разрешението ти, а после, някак, всичко стана твърде деликатно и...

— Деликатно! Ха, голям смях — възкликна той. — Ще има специално предаване по „Найтлайн“ в деня, когато проявиш деликатност. Ти си тази, която ме научи да наранявам хората — напомни ѝ той. — Ти си тази, която ме научи колко е забавно да съм господин „Ако те излъжа, мога да те изчукам и да те забравя“. Деликатно?

— Забрави за статията.

— Ще забравя *теб*. — Джон се обърна да си върви.

— Чакай! Преди пет минути ми обеща, че никога няма да ме оставиш. Приятел си ми от седем години. Казах ти, че статията беше

грешка. Щях да я зарежа. Защо сега се държиш така с мен?

Джон се приближи до вратата.

— Хей, ти обичаш да се държат така с теб. Нали на това ме научи? На всички номера. Жените се стремят към болката, нали? Искат да се отнасят лошо с тях. Аз съм добър ученик, въпреки че ти не ми позволи да си водя бележки.

— Моля те, Джон. Обичам те.

— Какво означава за теб любовта? Предателство? Забрави за това. То е... нищо. — Той отвори вратата, после се обърна, за да я погледне. — Ще кажеш ли на Фил за станалото?

— За кое? Нищо не се е случило, нали?

Джон се обърна и затвори вратата зад себе си. Трейси успя да изчака само да изчезне от полезрението ѝ, преди да избухне в ридания.

Трейси не беше спала цялата нощ, но изглеждаше така, сякаш не бе спала от седмица. Хванаха я, че закъсня — наистина закъсня — и дори не можа да наведе глава в традиционния извинителен жест. И така, около час по късно, когато Маркърс я повика в кабинета си, тя знаеше, че новините няма да бъдат добри. Беше се чула и с Бет, която се бе чула със Сара, която бе дочула Алисън да говори с Маркърс, че той бил бесен, защото Алисън го зарязала. Това нямаше да подслади настроението му. Той беше такъв задник.

Но колкото и смешни да бяха Маркърс и любовният му живот, нейният беше още по-лош и Трейси знаеше, че не бе в положение да съди. Моли беше права за всичко: тя бе глупачка и беше потискащо да мисли как беше наранила Джон, бе наранена от него, съсипала най-важното приятелство, което имаше, както и всички шансове за истинска любов.

Защото Трейси наистина обичаше Джон. И не защото сега той изглеждаше добре, или защото най-накрая беше открила какъв съобразителен и надарен любовник бе той. А защото винаги го беше обичала. Просто бе твърде глупава, за да разбере, че го обича. И затова щеше да бъде наказана, вероятно до края на живота си. Беше звъняла на Джон повече от дузина пъти, по подобие на Бет. Иронията не й убягна. Джон не й се беше обадил и не искаше да разговаря с нея в службата. Трейси не бе сигурна, че би могла да го накара да й прости.

Сега, обаче, трябваше да се види с Маркърс и вероятно да получи още една гадна задача. Той седеше на бюрото си с навити ръкави. Изглежда, че беше погълнат в някакво голямо редактиране. Синята му химикалка вече разсичаше вените и артериите на словесния труп, върху който работеше. Драскаше толкова енергично, че имаше дори синя черта отстрани на устата си, сякаш бе редактирал думите си, макар Трейси да не вярваше в това.

Погледна го и изведнъж почувства, че не би могла да понесе още една гадна забележка, още една обида. Направи една-единствена

крачка в стаята.

— Да? — попита Трейси.

— Тази статия за Деня на бащата беше доста добра — призна Маркърс. — С помощта на Алисън — добави той. Тя само стоеше там. Странно, помисли си Трейси; щом се случеше най-лошото, другите неща, които са те плашили преди, вече нямат никаква сила. Спомни си, че само веднъж досега се бе чувствала по този начин, след смъртта на майка си. Двете момичета, които я дразнеха безмилостно, учителката, която я плашеше, и дори ротвайлера в края на нейната улица в Инсино вече не ѝ вдъхваха никакъв ужас. Нека всички да вършат злините си; нея не я беше грижа. В известен смисъл, опустошението беше омиротворително, точно както сега. Трейси погледна спокойно Маркърс. Той не можеше да ѝ причини нищо.

— Да. Нямахме да се справя без Алисън. Жалко, че статията беше толкова окастрена — безстрастно отбеляза тя. — Може би материала по следващата ми тема трябва да бъде по-дълъг. Но само се постарай да не ми даваш да отразявам празници.

— Става — доста любезно се съгласи шефът ѝ. Вдигна листата, върху които работеше и ги хвърли на шкафа. — Седни.

— Не, благодаря — отвърна Трейси и се облегна на вратата. Имаше време, когато би го направила от нахалство, но сега не я интересуваше.

— Е, ще пусна метаморфозата на тъпака. Наистина е доста забавна — съобщи той. — Хрумна ми, че освен това можем да пуснем колона с Тед Уайът; Стив Балмър, новият шеф на Майкрософт; и може би с Марк Грейсън — нали се сещаш, шефът на „Нетскейп“. А може и Кевин Митник, хакерът, който току-що излезе от затвора. Мислех да го покажем в оранжевия му анцуг като „преди“, а после да накарам фотографския отдел да им направят разни монтажи за „след“. Митник трябва да си намери някое момиче да го издържа, тъй като няма да му позволят да работи дори в „Макдоналдс“. Бедното копеле. Живей от компютъра, умри от компютъра.

В този момент на Трейси ѝ се искаше Маркърс да умре до своя компютър. Равновесието ѝ, мъртвешкото ѝ спокойствие, бяха изчезнали, докато той говореше. Джон можеше никога да не ѝ прости за онова, което беше направила, но определено щеше да убие нея или себе си, ако статията излезеше.

— Не можеш да пуснеш материала — заяви тя.

— Виж — започна Маркърс. — Знам за всичките ти преговори със „Сиатъл Магазин“. Но не можеш да публикуваш там, ако аз пръв предявя искане. Имаме опцията и съм сигурен, че си я писала в работно време.

— Маркърс, не можеш да я публикуваш — повтори тя.

Той вдигна купчината листове от шкафа и ги размаха пред Треиси.

— След цялото време, което си вложила тук? И след часовете, които аз вложих? Това е единственото свястно нещо, което си писала.

— Маркърс, не можеш да я пуснеш... — Как би могла да обясни? Защо да обяснява на идиот като него? — Тя... тя ще нарани някои хора — промълви Треиси.

— О, да — обади се той с дълбок сарказъм. — Е, щом ще нарани някои хора...

Тя го погледна и разбра, че не можеше да го понася нито минута повече. Маркърс беше егоистичен, самодоволен дръвник и Треиси беше отвратена и изморена от него.

— Виж, ако я пуснеш, напускам — заяви тя.

— Сериозно? — възкликна Маркърс със същия бабаитски тон. — Имам по-добра идея. Уволнена си.

— Чудесно — отвърна Треиси. Спокойствието ѝ се възвърна. Понякога пълното опустошение, свършено празния пейзаж, беше най-доброто. — Ще отида да разчистя бюрото си.

За всеки наблюдател би станало ясно от отпадъците върху леглото, че Треиси лежеше там от няколко дни. Имаше остатъци от готова пица, празни кутии от сладолед, наполовина пълни кутии с овесени ядки, списания, смачкани вестници и книги. Не можеше да чете много. Основно плачеше, спеше и гледаше „Рики Лейк“. Понякога гледаше „Джери Спрингър“, но той я караше да се чувства още по-зле. Днес Рики беше поканил братя и сестри, които спяха помежду си и искаха светът да признае любовта им. Или от предаването, или от сладоледа, който беше изяла заедно с малко солени бисквити „Риц“, ѝ се гадеше. Затова Треиси натисна дистанционното, обърна се настрана и се зави с одеялото през глава. Телефонът иззвъня и тя се послуша, за

да чуе кой оставяше съобщение, но не беше Джон, затова не вдигна слушалката.

Трябва да бе задрямала за малко, но се събуди, когато чу превъртането на ключалката. Докато се измъкна изпод завивките, Лора беше влязла в спалнята и се оглеждаше.

— Охо! По-лошо, отколкото мислех. Купих всичко, което поиска, с изключение на сладоледа с вкус на сладки и понички. Твърде декадентско беше.

— Нямах право да разсъждаваш защо, а само да пазаруваш и да плащаш в злато — отвърна Трейси.

Лора седна в края на леглото, стана да отнесе една чиния с трохи от препечени филии и после пак седна.

— Ти си тази, която изглежда на път да умре. Виж, знам, че се чувстваш много зле. Може би дори си оплескала нещата с Джон завинаги, макар да смятам, че вие двамата можете да се сдобрите — заяви тя на приятелката си. Трейси само простена. — Въпреки това, накрая трябва да станеш от леглото — настоя Лора.

— Не, не трябва — възрази Трейси. — Нямам работа, затова няма да ходя в службата. И повече никога няма да стъпя във фитнес залата. Ще минат поне две години, преди да имам нужда от ново подстригване. Това е.

Лора надникна в торбата с покупките, извади пакет „Златни рибки“, отвори го, напъха цяла шепа в устата си и подаде останалото на Трейси.

— Но какво ще стане с теб? — поиска да знае тя.

— Докато има доставки на пица по домовете и пари, за да плащам, се тръсвам на матрака и оставам тук — заяви Трейси. — Съсипах живота си. Моли беше права. Такава глупачка съм.

Лора стана, отиде до шкафа и донесе от торбата хляб, кремообразно сирене и буркан гроздово желе „Уелч“, украсено с Духовите на Мики Маус. Отвори бурканите, извади филиите и като използва пръста си като нож, започна да прави сандвичи.

— Моли е мъдра жена. И добър шеф. — Подаде първия сандвич на Трейси.

— Ммм. — Мекият бял хляб, кремообразното сирене и сладостта на желето я утешиха. Но преди да преглътне, тя се изтегли в

седнало положение. Искаше да умре, но не по начина, по който беше умряла мама Кае.

Лора седна до нея и отхапа от собствения си сандвич.

— И какво каза Моли?

Трейси капна малко желе върху одеялото, обра го с пръст и го облиза.

— Каза ми, че си губех времето с идиоти, когато Джон ме обичаше. Той беше под носа ми през цялото време. А аз не можах да го оценя. — Отхапа отново от сандвича. Ако се съсредоточеше върху съжалението, че скоро вече нямаше да го има, не можеше да мисли за мъката си по Джон. — Защо жените си падат по лоши момчета? — обърна се тя към Лора. — Защо си причиняваме страдания, когато наоколо има свестни мъже? Защо не ги виждаме?

Лора сви рамене.

— Защото Бог е садист? — подхвърли тя, като се залови да направи още два сандвича.

Трейси не обърна внимание на непочтителните й приказки.

— Защо според теб обичаше Питър и аз си мислех, че обичам Фил, а Бет си въобразяваше, че Маркър заслужава да се вманиачава в него?

Лора й подаде друг сандвич, настани се пак на леглото и кръстоса крака.

— Предполагам, че това е една от малките грозни шеги на природата с жените, фаза, през която трябва да минем, като менопаузата или подпухването. — Тя отхапа от втория си сандвич. — Най-лошата ирония е, че след около пет години ще започнем да се оглеждаме за свестни мъже, за които да се омъжим. И всички онези, които сме разкарали в гимназията, колежа и ранните си любовни години ще бъдат взети — нали знаеш, тъпаците като Бил Гейтс, Стивън Спилбърг и Уди Алън. Мъжете, които не са правили секс две десетилетия и сега спят с кинозвезди и фотомодели, защото са толкова умни и могъщи.

Трейси се хвърли по гръб върху измачканите възглавници и положи сандвича с крем-сирене и желе върху гърдите си.

— Обърках целия си живот. Ще умра нещастна и самотна.

Лора сви рамене.

— Ами Фил? Не е необходимо да си сама. Вероятно би могла да останеш с Фил, макар да е неиздаван, безработен и да има нереалистично чувство за собствената си стойност.

Трейси изслуша описанието на Фил.

— Чакай, мисля, че се влюбвам отново в него. — Замълча за момент, после поклати глава. — Фил! Той от доста време ме отегчава. Просто не забелязвах.

— О, не знам — обади се Лора. — Не е толкова лош. Аз някак...

Трейси я прекъсна, като се надигна. Двете половини на сандвича полетяха в леглото и се удариха в ръката на Лора, като отново паднаха на одеялото.

— Знаеш ли какво наистина ме тревожи? Не мога да повярвам, че не забелязвах Джон, преди да го наконтя и да събудя интереса на всички други момичета. — Тя поклати глава. — Не виждах кой е, докато не го развалих. — Лора вдигна двете филии и ги подаде на Трейси, която поклати глава. Ако изядеше още нещо, щеше да повърне, а тъй като не искаше да става от леглото, нейсе мислеше за последствията. — Обичам го, но заслужавам да съм сама тук до края на живота си. — Отново се отпусна по гръб. — Повярвай ми, така ще бъде по-добре за целия свят — каза тя, като се вторачи в тавана.

— Е, погледни го от светлата страна — жизнерадостно предложи Лора. — Най-сетне осъзна, че го обичаш. Аз го знаех поне от година.

— Страхотно, така да бъде. Нека ти да си умната. Ако ми го беше казала тогава, можех да бъда с него. А сега трябва да се наредя на опашката зад Алисън, Бет, Саманта, Инид и Рут.

— Уха! — възкликна Лора. — Всички са налапали въдицата, а? Добре, че никога не е спал с мен. — Тя замълча за момент, сякаш обмисляше дали да каже онова, което се въртеше в ума ѝ. Както винаги, реши да пристъпи дискретността. — Беше ли толкова добър в леглото, колкото казва Бет?

— По-добър. — Трейси изохка, разплака се и издърпа одеялата през главата си. Няколко минути по-късно се овладя, избърса очите и носа си в одеялото, после надникна изпод него.

Лора продължаваше да седи на леглото.

— Трейси, не мисля, че това е здравословно — започна уж меко тя. — Сигурна ли си, че с Джон всичко е свършено? И че повече никога няма да излезеш от апартамента си? — попита тя.

Трейси кимна.

— Няма място за преговори, Лора. Взела съм себе си за заложник и никой няма да се измъкне оттук жив.

Лора кимна и сви рамене.

— Тогава едва ли те интересува, че се е случила още една голяма злина. Нещо по-лошо от скарването ти с Джон.

— Какво? Какво може да е по-лошо от това? — учуди се Трейси.

— Статията излезе.

Трейси подскочи, сякаш ударена от електрически ток.

— Разкарай се! Не е! — извика тя. — Маркърс ме уволни, но не би...

Лора извади вестника от книжната кесия и го хвърли на леглото.

— Излезе. И той би го направил. — Трейси грабна вестника и започна да го разлиства. — Първа страница на раздел „Обществен живот“ — насочи я Лора.

Трейси стигна до нея, огледа щетите и изохка. Статията заемаше цялата първа страница и продължаваше на трета и четвърта. Освен това съдържаха смешните метаморфози на хакера и изпълнителните директори на компаниите за високи технологии. Трейси изохка отново.

— О, боже. Сега никога няма да се сдобря с Джон. Той изобщо няма да ми проговори. По дяволите Маркърс! Този лъжлив скапаняк. — Започна да преглежда материала. — О, не. Най-добрият мъж на планетата, а аз го направих за смях. — Точно в този момент Трейси чу как резетата на вратата започнаха да се отключват едно по едно. За миг ѝ хрумна, че бе Джон, после осъзна кой трябваше да бъде. — О, господи! Фил е тук. — Тя чу щракането на последната ключалка; тогава вратата се отвори и стъпките на Фил прекосиха дневната.

Той влезе в спалнята. Но беше някакъв различен Фил. Приличаше на обект на някаква кошмарна метаморфоза. Беше подстригал косата си и видът му беше значително променен, но към по-лошо. Пак носеше джинси, но със спортно сако от ламе отгоре. Носеше куфарче, също така. Приблжи се до леглото, но без да забелязва състоянието на Трейси или боклуците навсякъде. Само разчисти едно място и седна до нея. Трейси беше твърде изтощена, за да каже нещо.

Лора обаче, пое шумно дъх.

— Фил, това ти ли си? — възкликна тя.

— Здравсти, Лора — весело се обади той. — Хей, Трейси, да забелязваш нещо различно?

— Нова прическа? — попита тя. — И твоята е прекалено къса. Фил се засмя.

— Ще свикнеш. И това не е единствената промяна. Имам работа. Лора стана.

— Хей, приятели, аз трябва да тръгвам. Вечерна смяна съм в „Джава, Колибата“. Трейс, обади ми се по-късно. — Тя посегна и погали крака на приятелката си, после напусна стаята.

Сама в мръсното легло с Фил, Трейси почувства невероятна клаустрофобия.

Той ѝ се усмихна, сякаш бе чудна картинка с окастрената си, мазна коса, с най-старата си нощница и мръсната завивка.

— Трейси, ти спечели баса — заяви той. — Видях статията. Готов съм да си сложа главата в торбата.

— Изглежда, че и двамата сме готови за това — беше единственото, което успя да отвърне Трейси.

— Страхотно. Твой съм. Честно и почтено. Събрах си нещата, за да се пренеса тук.

Трейси изохка и се обърна в леглото.

— Няма проблем, Фил. Идеята за облога беше глупава. Човек не бива да си играе с живота на хората, за да спечели някакъв бас.

— Е, глупава или не, аз съм готов да се нанеса — настоя Фил.

Трейси не отговори. Животът ѝ беше кошмар. Продължи да лежи под завивките, като си обеща, че повече никога няма да помръдне или да проговори.

— Хей, да не си болна или нещо такова? — поинтересува се Фил.

Трейси знаеше, че бе егоист, но досега не ѝ беше хрумвало, че е малоумен. Фил издърпа одеялата от главата ѝ и макар тя да се опитваше да ги задържи, той беше твърде бърз. Бръкна в куфарчето си и извади някаква книжна кесия и черна кадифена бижутерийна кутия. Подаде ѝ я.

— Това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Трейси превъртя очи.

— Фил, отказах се от сладкишите и в момента нямам нужда от още едно перце за китара.

— Не е перце за китара — обеща той. — Отвори кутията. — Трейси го направи. Вътре имаше миниатюрен диамант в традиционния годежен обков. Опита се да не зяпва с уста. Нищо чудно, че Фил никога не успя като бас китарист. Имаше най-лошия усет за време в света.

— Омъжи се за мен, Трейси — каза той. — Обичам те.

Трейси погледна пръстена, после отново Фил и избухна в сълзи. Беше толкова объркана от собствената си глупост, че ако можеше, би си откъснала главата.

Фил я прегърна с любов.

— О, скъпа, знам. И аз те обичам — успокой я той. — Съжалявам, че те подложих на този ад. Предполагам, че просто трябваше да порасна малко. Нали знаеш, да започна да мисля за другите. — Трейси зариде още по-шумно, Фил я прегърна по-силно. — Всичко е наред — прошепна той. Но не беше, разбира се. — Благодаря ти, че ме изтърпя и измина разстоянието. — Потупа я по гърба. Трейси мразеше да я тупат. — Знаеш ли, Лора ми помогна да обмисля нещата. Имам нови приоритети, Трейси, и ти си номер едно. — Тя захлипа по-силно, но Фил изобщо не забеляза. — Статията ти беше много хубава. По-добра си от Ема Куиндлън.

— Ана — изхлипа Трейси, опасно извън контрол.

Фил я погледна загрижено.

— Скъпа, успокой се. Трябва да премериш пръстена.

Не можеше. По-скоро би отсякла ръката си. Мъжът, когото си въобразяваше, че желаете толкова дълго, мъжът, който си бе втълпила, че я интересува, беше не само смешен, но и непознат за нея.

— Аз... аз... — опита се да престане да плаче, избърса очите и носа си с пръсти, и го погледна. — Фил, мислиш ли, че ушните ми миди са възхитителни?

Той сви рамене.

— Не знам. Не съм забелязал.

Трейси отново се разплака, Фил стана, протегна се към тоалетката и ѝ подаде хартиена кърпичка. После се обърна с гръб към леглото и съблече спортното си сако. Постави го внимателно на стола до леглото, след това го потупа, сякаш бе добро куче.

— Трябва да се грижа за това бебче — заяви той. — Мисля, че именно сакоето ми уреди работата.

— Каква работа? — успя да попита Трейси. Фил се обърна отново към нея и едва сега тя видя тениската, която носеше под сакото. Върху нея имаше огромно лого на „Майкро/Кон“. Безмълвно, Трейси я посочи и започна да се измъква ужасена от леглото. — Какво? Как? — запелтечи тя. — Защо... си...

Фил погледна гордо гърдите си.

— О, да — обясни той. — Не ми дадоха само работата. Дадоха ми тениската и акции на стойност хиляда долара. Не е ли готино?

Джон се потеше. Движеше се колкото можеше по-бързо. Последният път, когато изпита подобна паника, беше когато го преследва съседското куче, известно с това, че хапеше всеки, приближил се на петдесет метра до двора на собственика му. Но този път Джон се опитваше да избяга от себе си. Беше успял да влезе, без да го засекат в сградата на „Майкро/Кон“ достатъчно рано тази сутрин и да се качи на лентата във фитнес залата. Сега, обаче, хората започваха да пристигат и Джон знаеше, че не си въобразяваше — той беше центърът на вниманието на всички присъстващи. Обикновено, хората зяпаха безцелно, докато въртяха педалите на колелото, вдигаха тежестите на гладиатора и крачеха по лентата. Но тази сутрин в очите им се четеше удивление, разпознаване и знаменитост. Ето какво става, когато най-добрата ти приятелка те изтипоса в цял раздел на местния вестник, помисли си Джон.

Не можеше да повярва, че Трейси бе толкова злобна, че да публикува статията заради скарването им. Но предполагаше, че просто никога не я бе познавал истински. Беше толкова разстроен, че трябваше да прекара нощта при майка си, и това също не беше лесно. Тя не бе одобрила статията, но постоянно подтикваше сина си: „Обади се на Трейси. Не знам защо стана всичко това, но знам, че приятелство като вашето не бива да свърши по този начин. Обади ѝ се“. После бе говорила много за опрощението и за посещение на баща му в болницата. Джон беше достатъчно разстроен, за да помисли — но не да каже, — че беше много по-лесно да прости на някой, който бе съсипал нейния живот, отколкото да прости на някой, съсипал неговия.

Всъщност все още не беше преглътнал срещата с баща си. След като превъзмогна съжалението, му хрумна и че се сърдеше на Чък. Каква беше тази работа с Деня на майката и Деня на бащата? Защо нямаше ден на децата? Чък просто беше използвал празника като клин, като начин да принуди Джон да се срещнат, без да му се налага да се извини направо за инфантилността и безразсъдството си през

годините. За майка му беше доста лесно да го наставлява за опрощение: дядо му наистина беше добър баща и много добър човек. Заместваше Чък по-често, отколкото на Джон му беше приятно да си спомни. На следващия Ден на бащата, реши той, щеше да отиде на гроба на дядо си и да му благодари. Тоест, може би, ако междувременно не умреше от неудобство.

Джон се опита да извърне очи от останалите служители, които бяха дошли да спортуват — или да го зяпат, — но не беше лесна работа. Отчаяно му се искаше да натисне бутона за спиране, да скочи от гумената лента и да разкаже на всички какво точно му бе причинила Трейси. Как го беше насилила. Как го беше изложила като градския клоун. Как го беше превърнала в талисмана на „Майкро/Кон“. Но Джон се опита да тича върху лентата. Главата го болеше при всяка крачка. Как можа да ми причини това, запита се той. Не можеше да си спомни да е изпитвал тази болка в гърдите, откакто баща му заряза него и майка му навремето. Със сигурност се бе чувствал зле заради останалите жени, които баща му бе имал и зарязал, но тази болка беше нещо, което Джон не можеше да преодолее.

Избърса капките пот от челото си, преди да се търкулнат в очите му и да залютят. Макар че това нямаше да е чак толкова лошо, каза си той. Тогава зрението ми ще се замъгли и няма да виждам как всички ме зяпат. Запита се дали болката, която изпитваше, бе същата, която причиняваше на жените, с които бе спал от началото на метаморфозата. Особено Бет — тя беше най-настойчивата от всички. Е, определено беше син на баща си, благодарение на госпожица Хигинс.

Защо Трейси бе решила да спи с него едва след като Джон беше с всички останали? Ревнуваше ли от тях? Нима го бе желала през цялото време? Или искаше да провери дали той се справяше със секса както трябва и да вземе бележки по въпроса? Джон не можеше да понася повече напрежението на залата, затова слезе от лентата и напусна салона. Използва хавлията си като щит, като се преструваше, че бърше мокрото си лице и шия.

Поне съблекалнята беше празна и той имаше минута да възвърне самообладанието си, преди да трябва да излезе в коридора. Успя да стигне до средата на пътя към кабинета си, когато срещна Саманта. Джон почти закопня за времето, когато беше само мечта тя да се

приблужи до него. Но онова, което му направи Саманта, надминаваше дори най-дивите му сънища.

— Ах, ти, гадно копеленце! — изплю Сам в лицето му и преди Джон да може да отвърне, го удари през лицето.

Страхотно, ако всички други жени в „Майкро/Кон“ имаха същата реакция, до обяд щеше да бъде целият насинен. Вдигна ръка до лицето си и продължи надолу по коридора. Не се сдържа и надзърна във вратите на кабинетите надолу. За щастие, повечето бяха празни, така че имаше късмет да стигне до главната зала, където всички работни помещения бяха разположени в неговия отдел. Хрумна му само, че бе възможно да пресъздаде сцената от Джери Магуайър, когато Том Круз напуска работата си и всички стават и проследяват как отива до асансьора. Ех, и той да си тръгваше, помисли си Джон. Хрумна му, че може да се изправи срещу тях и да им каже, че статията, която бе написала за вестника Трейси, не беше целта на мисията му, че той нямаше нищо общо с нея. Тогава всички щяха да се върнат към заниманията си и повече никога да не се сетят за случая. Спря на входа на голямата зала. Всички бяха погълнати в работа и никой не го погледна; вършеха онова, което правеха обикновено всяка сутрин, когато Джон идваше в службата. Можеше да бъде и по-лошо, каза си той на влизане в кабинета си.

Реши днес да затвори вратата към служителите си. Така всеки, който искаше да влезе, трябваше най-напред да се обади. Когато се обърна с гръб към вратата, за да се насочи към бюрото си, се стресна от Каръл, която се бе настанила на един от фотьойлите.

— Добро утро, господин Лошо момче — заяви тя с овча усмивка на лицето. — Днес ти си горещата тема на деня.

Господи! Не му трябваше това, не и след всичко, през което вече премина.

— Добро утро — тихо отвърна Джон и отиде да седне на стола си. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Днес се прибирам у дома и исках да кажа, че беше удоволствие да се запозная с „безполовия зубър“ на Сиатъл. — Тя пак се ухили.

— Нямах... — започна той, но Каръл стана и доближи пръст до устните си, за да му даде знак да мълчи.

— Нищо не трябва да ми обясняваш, Джони — прошепна тя с гаден глас. — Момчето трябва да прави каквото трябва. Ще се справиш. — После пристъпи до бюрото му и посочи някаква бележка. — Според това тук, е трябвало да прекарваш много повече време над „Пърсифал“, отколкото над мен и всички останали.

Джон погледна листа. По дяволите! Беше от Дейв, управителя на отдела му. Прегледа текста и думата *провал* в курсив във втория абзац. Отблъсна стола си назад от бюрото, а Каръл пое към вратата.

— Късмет — подхвърли тя. — Може би някой ден пак ще се срещнем край багажната лента.

Накрая, денят свърши. Джон излезе от сградата и се насочи към колелото си. Трейси стоеше до него, с ръка на седалката. Когато я видя, Джон спря за момент, после се обърна обратно към входа на „Майкро/Кон“ и тръгна нататък.

— Джон, моля те — извика Трейси и го настигна. — Само ми позволи да ти обясня и да се извиня.

Той поклати глава.

— Не знаех, че си лъжкиня.

— Джон, заклевам се. Щях да поискам разрешението ти, преди да...

— Разрешение да ме унижаваш? — възкликна той, като я прекъсна. — Не мисля, че бих го дал, дори на теб.

— Слушай! Маркърс беше отхвърлил идеята преди месеци. Аз бях...

— Но когато шефът промени решението си, ти веднага се нави, нали?

— Маркърс обеща, че няма да я пусне...

— Ти за кого се мислиш? — сряза я Джон. — За кого? Какво ти дава правото да се правиш на Господ? — Не можеше да повярва колко безсърдечна бе тя, как го беше използвала като залог, за да се сближи с Фил. За момент гневът му стана толкова силен, че можеше да разбере как мъжете удрияха жените. — Да се бъркаш в живота на хората. Да ги променяш напълно.

— Но ти ме помоли да го направя — напомни му Трейси.

Това беше вярно. Какво си бе въобразил? Джон се сети за баща си и за всичко, на което беше подложил майка му и вторите му майки, както и болката, която им бе причинил. Поклати глава, за да се отърси от мислите си.

— Знаеш ли — обърна се той към Трейси, — може би Моли е права. За умно момиче, ти наистина си тъпа. Може би те помолих за нещо различно. Задавах ти по-важен въпрос от това защо ме отрязва Саманта.

— Какво? Какво си ме питал? — поиска да знае тя.

Джон ѝ обърна гръб и продължи напред. Искаше Трейси да се стопи, да изчезне. Вместо това, тя го последва. Господи! Не искаше хората да стават свидетели на още драматични моменти в живота му. Но не можеше да мълчи.

— След като беше най-добрата ми приятелка повече от седем години, може би трябваше да знаеш какво те питах. И защо — заяви троснато той.

— Ако ме искаше, защо не го каза? Защо не ми каза или не предприе някакви действия? — попита на свой ред Трейси. — Аз не умея да чета мисли.

Несправедливостта на тези думи го порази.

— А защо да го правя? За да чуя, че ме обичаш, но просто не ме обичаш по „този начин“? — Почувства болка и гняв, за който не подозираше. — Знаеш ли колко обидно е това? Смяташ ли, че ми трябваше да го чувам произнесено на глас от теб? — възкликна той. — Беше достатъчно умна да организираш цялата тази игра, така че жените да си падат по мен. Беше достатъчно умна да ме превърнеш в по-нова, по-добра версия на баща ми. Беше достатъчно умна да напишеш статия, която ме представя като идиота, какъвто съм. Но не си достатъчно умна, за да прочетеш подтекста? Каква писателка си?

Сега по бузите ѝ наистина се търкаляха сълзи, бузите, които беше покрил с целувки.

— Джон, обичам те. Ти ме люби...

— Но не докато не ме промени. Не и преди половината жени в Сиатъл да са преспали с мен. — Най-сетне свали шибаната верига от колелото си. Трейси застана до него и нежно докосна ръката му — Джон се отдръпна толкова яростно, че тя отстъпи назад. — Преди не бях достатъчно добър за теб. Не ме забелязваше или ме приемаше за

даденост, или... нещо такова. Както и да е, тогава не искаше да правиш любов с мен.

Трейси наведе глава и вдигна ръце към лицето си. Джон нямаше да си позволи да се загрижи за жалкия ѝ вид. Беше я виждал също толкова тъжна заради простациите, с които бе ходила някога. Когато му отговори, беше шепнешком.

— Мисля, че винаги съм искала да правя любов с теб. Ти беше единственият, който наистина ме познаваше, Джон. Но бях глупава. И ми се струва, че се страхувах. Джон, знаеш ли колко много означава за мен нощта ни заедно? Знаеш ли колко много я обичам, колко много те обичам? — промълви тя.

Джон се обърна към нея.

— И не се уплаши от Фил? — поиска да знае той. Трейси вдигна глава, за да го погледне виновно. И тогава надеждата му се срина, защото я познаваше достатъчно добре, за да разбере, че бе направила нещо много лошо. Въпреки обвинението му, Трейси не беше лъжкиня. Може би статията е била грешка. Тогава какво прикриваше сега с този поглед? Какво бе направила през последните двайсет и четири часа, което не биваше? — С кого спа снощи, Трейси? — попита Джон.

Трейси наведе очи, но не преди той да види изчервяването ѝ. Сега Джон знаеше, че беше прав.

— С Фил, но... той само... ние не... — запелтечи тя.

Не искаше да чуе нито дума повече. Действително му се повдигна и му хрумна, че можеше да повърне върху настилката.

— Аз бях сам, Трейси. И сега искам да бъда сам — грубо заяви Джон, после се качи на колелото си и отпраши.

Майка му постоянно му повтаряше два безполезни съвета.

— Обади се на Трейси, Джонатан — казваше тя. — И си вземи куче. Може би хубаво златисто ловджийско куче.

— Не искам да ѝ се обаждам. Искам гръм да я удари — изфъфли той с пълна уста.

— Защо, Джонатан Делано? — възкликна тя, но после притихна.

Проблемът беше, че Джон не можеше да намери нищо, което да смекчи болката. Вече не се чувстваше толкова унижен — хората бяха такива идиоти, че излизането на снимката му във вестника го беше превърнало в знаменитост в службата и някои смотаняци го бяха взели достатъчно насериозно, за да се опитат да усвоят „стила“ му. Джон прекрати това, като се отби в магазина във вътрешния двор на „Майкро/Кон“ и се върна към обичайните си тениски и торбести панталони в цвят каки. По дяволите номерът с панталоните.

Но не можеше да се изтръгне от болката, в която беше затънал. Една нощ, в пълно отчаяние, вдигна телефона. Но не се обади на Трейси. Обади се на Алисън.

Тя му се стори радостна да го чуе. Джон се постара да не го прави — заради двамата, — но накрая не можа да издържи още една безкрайна нощ сам. Когато звънна, беше твърде късно дори да се престори, че се срещат за вечеря, затова Джон я попита дали иска да пийнат заедно, което според него беше предложението на Лошото момче да се чукат. Или може би предложението на Лошото момче да се чукат беше да я попита дали ѝ се чука. Не беше сигурен. Но знаеше, че има нужда от едно-две или шест питиета и от някаква компания.

Срещнаха се в „Рикоу'с“ и вече беше изпил на екс две „Южняшки утехи“, преди да пристигне Алисън. Най-напред Джон си поръча „Дюърс“, което бе остро, а сега пиеше в памет на баща си — въпреки че баща му все още не беше умрял. Не проумяваше как някой би могъл да харесва вкуса, но след три чаши трябваше да признае, че имаше определена логика в бащината му любима отрова. Имаше вкус

на разтворител, но вършеше работа. Обаче не беше пиян. Предателството на Трейси и облогът, който бе сключила с Фил щяха да отнемат най-малко една бутилка „Южняшка утеха“ — или разремител, — за да бъдат изтрети.

Джон се вторачи в чашата си и се запита дали някога бе познавал Трейси. Не можеше да повярва, че момичето, което познаваше, би се любило с него така, както го направи, докато се мъчеше да накара Фил да се пренесе при нея.

Фил! Джон си поръча още едно питие, а барманът беше безкрайно щастлив да се подчини. Искаше му се да притисне студената чаша до челото си, но вместо това отпи една глътка. Може би ако изборът на Трейси не беше Фил, Джон би могъл да го преживее. Може би. Но Фил беше пълен идиот, претенциозен и самовлюбен, и — хей, да си кажем истината в очите, помисли си той, — не особено умен. Вече се беше заклел, че повече никога нямаше да се види с Трейси, но по-рано през деня можеше да се закъдне, че видя Фил да прекосява двора на „Майкро/Кон“. Не можеше да е било вярно, но ако наистина го видеше в скоро време, Джон си обеща, че щеше да направи всичко възможно, за да вгорчи живота на тъпото копеле.

Точно когато се чувстваше достатъчно пиян, за да поиска да се напие още повече, откъсна очи от дъното на своята чаша „Южняшка утеха“ и видя Алисън да върви покрай бара към него. Всички мъже извиха глави, за да проследят траекторията ѝ. Беше красива; Джон го знаеше. По-хубава от Трейси. Определено по-хубава от Трейси, повтори си той. По-висока и гърдите ѝ бяха по-големи.

Всеки мъж на бара копнееше за шанс да докосне тези гърди, но Джон беше единственият, който щеше да успее да го направи тази вечер. Тоест, ако не продължеше да се налива с „Южняшка утеха“.

— Здравей — измърка тя, като обви ръка около рамото му. Всички останали мъже, всички Филовци и всички неудачници опитаха вкуса на разочарованието заедно с питиетата си. Джон познаваше това чувство. Проблемът беше, че пет пари не даваше за триумфа си над тях.

— Каква е твоята отрова? — попита той Алисън, точно както правеше баща му. Тя поръча „Абсолют“ с много лед и Джон се надяваше, че нямаше да пие твърде много, защото трябваше да ги откара двамата в апартамента му, да успее да се изкачи по стълбите с

него, да съблече първо своите, а после и неговите дрехи. Съжалявам, момчета, едва не каза на глас той. Щеше да заведе тази у дома. Майната ѝ на Трейси.

За момент си спомни за секса с Трейси. Затвори очи, не защото искаше да съживи спомена, а защото искаше да го изтласка. Щеше да спи с Алисън; щеше да трие тялото си в нейното и на двамата щеше да им бъде приятно; надяваше се, че в другия край на Сиатъл, където Фил и Трейси триеха телата си, тя щеше да мисли за него.

Алисън простена и Джон премести ръце към рамената ѝ, като се повдигна така, че да подобри тласъка си в нея.

— О, Джони — отново простена Алисън.

Джон спря, а после след момент, когато не продължи, тя отвори очи.

— Не Джони — изрече той. — Казвам се Джон — но вече беше изгубил ерекцията си и желанието да се гмурне в нея повторно. Освен това, първият път беше достатъчен: гневен секс, чукане за момчетата в бара, шумно и яростно, без да означава нищо. В горчивината и яда му, беше приятно по отворителен начин. Най-лошата част беше, че на Алисън изглежда също ѝ хареса. Джон се отдръпна от нея.

Срамуваше се от себе си. Беше по-лош от баща си — доколкото знаеше, баща му не спеше с жените, за да ги наказва. Не можеше да помръдне от леглото и не сексуалното изтощение го приковаваше там.

Алисън се разхождаше из апартамента му, докато Джон продължаваше да лежи. Сега разбираше мъдростта в правилото на Трейси да ходи в жилището на жената. Дали можеше да я помоли да си върви? Наистина изглеждаше много грубо.

— Значи си в „Майкро/Кон“ почти от началото? — поинтересува се тя.

— Не точно — отвърна Джон. — Искам да кажа, не бях основател или нещо подобно. Дойдох след първото вливане на международни капитали.

— Но вече трябва да имаш много акции — предположи Алисън.
— И много опции.

— Да — призна той и се запита дали би могъл да ѝ каже, че му прилягаше. Нямаше да бъде лъжа. Но дали бе достатъчно, за да я

накара да си тръгне?

— Знаеш ли, Маркърс все още няма неотменен статут — информира го Алисън. — И не е служител на компанията.

Нима говореше за онзи гадняр в службата на Треиси?

— Сериозно? — подхвърли той, сякаш го бе грижа. — Онзи, който тормози Треиси?

Алисън го стрелна с поглед.

— И нея ли подлага на сексуален тормоз? — учуди се тя. — Кълна се, готова съм да подам жалба. Но предполагам, че сега, когато Маркърс знае, че тя е сгодена, ще я остави на мира. Струва ми се, че не си пада по омъжени жени.

— Сгодена? — възкликна Джон. Можеше да се закълне, че почувства как сърцето му спря. Може би бяха само белите му дробове. Не можеше да диша. — Треиси е сгодена?

— О, ти не знаеше ли? — нехайно подхвърли Алисън. — Мислех, че двамата сте много добри приятели. — Върна се в леглото и постави нежно ръка върху чатала му. Нищо не се случи. — Няма нищо — внимателно прошепна тя. — Знаеш ли, не мисля, че сексът е най-важното нещо. — Легна до него и преметна ръка през гърдите му. Джон усещаше свършената ѝ лява гърда до рамото си, но със същия успех можеше да бъде възглавница или гумено пате. Когато Алисън отново премести ръка между краката му, той остана безучастен.

Треиси беше сгодена за Фил. Китаристът не беше просто идиот, когото тя щеше да надрасне. Щеше да бъде, най-малкото, нейният първи неуспешен брак и може би бащата на децата ѝ. При тази мисъл Джон повече не можеше да се контролира. Обърна се с гръб към Алисън, измъкна се от ръката ѝ, стигна до ръба на леглото и повърна на пода.

Трейси съзерцаваше през прозореца сиатълското небе. Както почти винаги, имаше сива облачна покривка, но точно сега, когато погледна, се беше появила една дупка и през нея проникваше сребриста светлина, която караше небето да изглежда вълшебно. Трябваше да има бурен вятър, защото докато наблюдаваше, разкъсаните облаци започнаха отново да се скупчват, най-напред в рехава мъгла, а после, като тъкан над заздравяваща рана, покриха светлината и скриха слънцето.

Трейси не си позволи да въздъхне — Лора забелязваше и коментираше всяка въздишка, — затова само откъсна очи от прозореца, клекна пак и потопа мечето в кутията боя, която двете с Лора цапаха по стената.

Новият апартамент на приятелката ѝ щеше да стане хубав, но според Трейси бледоморавата боя беше ужасна. Беше доволна от ентусиазма на Лора да обсъждат избора ѝ на цветовете — тя наистина обичаше да боядисва сама. Сега Домашният раздел беше нейният предпочитан пазар за ергени. Вече беше излизала с някакъв полицаи, с когото се бе запознала там, както и с един търговски представител и с управителя на щанда за бои.

— Просто го обичаш заради отстъпката — шегуваше се Трейси, докато Лора не откри, че той не е разведен, а само разделен. Вдигна ръце от него като от гореща преносима скара. Трейси нанесе боята по стената в буквата Х, както я беше инструктирала Лора, после сбръчка нос, когато забеляза десетките хиляди малки лунички бледоморави боя, които се посипаха по ръката ѝ.

— Прекалено много боя на мечето — отсъди Лора, която боядисваше съседната стена. Погледна я и поклати глава. — Никога няма да бъдеш Кандински — заключи приятелката ѝ.

— И какво от това? — отвърна Трейси. — Никога не съм искала да свиря на цигулка. — Превъртя очи и нанесе още боя, като този път повечето от нея остана на стената. Светлината, която се процеждаше

през прозореца, отразяваше бледоморавия цвят върху двете им и правеше тена на Лора ужасяващо блед. Това не е цвят за спалня, помисли си Трейси, освен ако следващият мъж, който открие Лора в Домашния раздел не е не само законно неженен, но и далтонист. И двамата щяха да изглеждат като болни от хепатит.

— Знаеш ли, много мислих и реших, че трябва да си намериш работа — заяви Лора. Продължаваше да стои с гръб към Трейси и да съзерцава стената, докато мажеше нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Опитвам се да напиша роман — напомни ѝ Трейси. — Повярвай ми, тежка работа е. — Като прохождащ писател, тя овладяваше новия ритъм да пише сутрин и да редактира следобед. Пишеше за едно момиче, което растеше на място като Инсино и преодоляваше смъртта на майка си. Не беше точно автобиографично, но поне можеше да се каже, че проучването ѝ беше по-лесно.

— Знам. И се гордея с теб. Не че те мисля за мързелива — започна приятелката ѝ. — Просто трябва да излизаш.

— След малко ще ми кажеш да пусна обява за запознанство — срязва я Трейси и когато потопа мечето обратно в кутията, вложи малко повече енергия и разплиска бледоморавата боя по паркета. — Опа — възкликна тя и го избърса с една от салфетките. За щастие, беше латекс. Почистването му щеше да отнеме само час, вместо два дни.

Лора се обърна към нея, без да обръща внимание на разплисканата боя.

— Виж, оставих те сама да скърбиш — заяви тя на Трейси. — Попречих ли ти? Казах ли ти, че не можеш да лежиш сама у вас всяка нощ като умряла съомга след размножителния период?

Лора беше изненадващо добра или просто заета.

Трейси беше прекарала дни, може би дори седмици, като се опитваше едновременно да си припомни и да забрави всяка подробност, всеки миг от свършеното време с Джон. Когато ѝ беше казал, че я обича, че винаги я е обичал и че винаги щеше да я обича, беше като вълшебен танц, като нещата, които се случваха само в сънищата — където обуваш палците и осъзнаваш, че не само можеш да танцуваш с лекота на палци, но и че знаеш цялата хореография на па де дьото в Лебедово езеро. Двамата с Джон се бяха движили като едно цяло. Всяко докосване беше толкова очаквано, но и толкова

спонтанно, толкова ново, че Трейси бе успяла да запази спомена свеж в продължение на седмици.

Някъде беше прочела, че жените не можели да запомнят болката от раждането, защото ако я помнели, никога не биха го преживели втори път. Не знаеше дали това бе вярно, но тя не можеше да си спомни радостта, съвършенството на сливането си с Джон, защото болката от съзнанието, че повече никога нямаше да ги има, беше непоносима. Беше прекарала предостатъчно време да се укорява, да мрази Маркърс, да обвинява Фил и за всички останали безполезни, несправедливи емоции. Но накрая трябваше да се откаже и все по-голяма част от времето ѝ се съсредоточаваше върху настоящето, вместо върху миналото. Не съжаляваше, че изгуби работата си в „Таймс“. Не съжаляваше за минималните си доходи. Дори не съжаляваше, че посегна към капитала на малкия фонд, оставен от майка ѝ. Всъщност, Трейси за пръв път беше признателна за тези пари.

— Не ми трябва работа и не мога да пиша, ако се хвана някъде — напомни тя на Лора. — Освен това, ако разпределя средствата си, ще успея да изкарам до края на годината, а дотогава трябва да съм го написала.

— Да, но ако имаш работа, която не изисква никаква умствена енергия, ще можеш да пишеш по-добре и ще изкараш две години — изтъкна приятелката ѝ. — Просто в случай, че ти отнеме малко по-дълго, отколкото си мислела, за да го напишеш. — Тя се ухили, взе една четка и я прокара по тавана. Трейси се възхити на последователността ѝ. Беше достатъчно висока — или таваните бяха достатъчно ниски — за да го прави, без да се качва на стълба. — Струва ми се, че и без това вече е време да се омита — заяви Лора.

— Защо? Не боядисвам чак толкова лошо — възмути се Трейси.

— Да, но Фил ще се отбие, а не мисля, че някой от вас иска да види другия.

— Силен аргумент.

Лора често се виждаше с Фил. Поне на Трейси така ѝ се струваше, която не се виждаше с никой друг, освен с Лора. Разбира се, приятелката ѝ все още нямаше много други приятели или дори познати в Сиатъл. Но въпреки това сякаш започваше да се установява. Апартаментът щеше да бъде сладък — с изключение на бледоморавата спалня — и Лора изглеждаше щастлива от работата си в „Джава,

Колибата“. Трейси не бе ходила там от разрива с Джон, но Лора редовно ѝ даваше подробни доклади за „Джава“. Очевидно и Джон бе престанал да ходи там. Или беше изрязан от текущите коментари на Лора. Все пак, Трейси се радваше за Фил, отчасти, защото се чувстваше виновна пред него, а освен това, защото с удоволствие щеше да се отърве от бледоморавото мече.

— Знаеш ли, ако искаш да ходиш с него, аз нямам никакви възражения. Всичко е свършило.

— Не, ние просто сме лоши приятели — подхвърли Лора. — Срещаме се веднъж седмично, за да се оплачем от живота си. На него му трябваше известно време, но започва да овладява изкуството.

— Знаеш, че двамата с Джон започнахме като приятели.

За момент Трейси си позволи да си помисли за сеансите по оплакване, които навремето провеждаше с Джон, но го изтласка от ума си, както сега се принуждаваше да прави по няколко десетки пъти на ден.

— Все пак — обади се Лора, — наистина смятам, че трябва да си намериш работа като сервитьорка. В ресторанта търсят момиче. На непълен работен ден. Тъкмо ще излизаш. Ще разполагаш с повече материал. И бакшишите не са лоши.

— Бакшишите! — изсумтя Трейси. — Какво? Да купя „Майкро/Кон“, преди да се разцепи отново? Да засея рано царевицата си? Я стига, Лора, вече не съм в колежа. Няма да работя за бакшиши.

Лора я набута в банята и ѝ подаде сапун.

— Вземи този бакшиш — посъветва я тя. — Измий пръските, преди да изсъхнат. И прави всичко останало, което ти казвам. Аз винаги съм права.

Трейси пак изсумтя.

Трейси, разстроена и смутена, беше набутана в „Джава, Колибата“ от Лора. Принуди я да се приближи до Моли. Неохотата на Трейси беше очевидна.

— Трябва ли ти още една сервитьорка? — попита тя.

— Да, колкото ми трябва по-широк задник — отвърна Моли. После изгледа Трейси от главата до петите. — Защо? Да не би да ти трябва работа?

— Ами, бях нещо като уволнена, но шефът ми казва, че съм напуснала, така че не съм сигурна дали ще получа социална помощ...

Моли вдигна дясната си ръка, сякаш не искаше да чуе нищо повече. С лявата подаде на Трейси тениска на „Джава, Колибата“.

— Поне знаеш менюто наизуст — подхвърли тя.

— Видя ли, казах ти — обади се Лора.

— Какво да съм видяла? — учуди се Трейси.

— Ще вземеш ли Трейси? — попита приятелката ѝ.

— Може — отвърна Моли; после въздъхна. — Това сигурно ще сложи край на мечтата ми да стана следващото най-печелившо заведение, но какво толкова, по дяволите.

Моли можеше да я вземе на работа?

— Не трябва ли да говоря с управителя? Или с някой друг? — намеси се Трейси. — Искам да кажа, нямам опит.

— Не се тревожи, и за това ще бъдеш наказана, агънце. Надявам се, че хората ще ти дават такива бакшиши, каквито ми даваше ти на мен — подхвърли Моли с малко сарказъм. — Не е ли очевидно, че това заведение няма управител? — добави тя.

— Значи, ти си собственичката на заведението? Не знаех...

— Скъпа, има цял куп неща, което не знаеше. Но ми се струва, че започваш да схващаш. — Моли замълча. — Значи с Джон всичко свърши?

Трейси кимна безмълвно.

— Ние някак...

— Не казвай нищо повече. — Моли насочи вниманието си към Лора. — Закъсня. Кухнята чака. И нямаме домати.

— Няма проблем. — Лора се усмихна широко на Моли, после направи на приятелката си знак с вдигнати палци.

Трейси погледна към витрината; пъпките на дървото отвън се бяха разлистили, а тя дори не бе забелязала. Продължаваше да работи за Моли, когато дървото стана оранжево, листата му опадаха, а после прекара близо месец сковано в лед. Беше зимата на нейното недоволство.

Джон се разхождаше с Лъки през Пайк Плейс Маркит. Беше първият пролетен ден. Хората бяха излезли и Лъки душеше въздуха, сякаш в него имаше нещо ново. Джон изобщо не забелязваше жените, които се обръщаха, за да го погледнат. Последната му нощ с Алисън беше последната му нощ с когото и да било. Не беше отговорил на Сам или Рут. Дори Бет накрая престана да се обажда. Беше се хвърлил в работата си, но бе твърде късно, за да спаси „Пърсифал“. Сам, той понесе първия си професионален неуспех. Завърза каишката на Лъки за перилата до някакви външни маси. Не че трябваше да го прави: кучето щеше да го чака цял ден и цяла нощ, завързано или не. Влезе в един магазин, за да си купи кафе.

Застанал на опашката, той видя, че етикетите под кифлите и курабиите бяха самозалепващи се бележки. Докосна една с пръст, после поклати глава. Изобщо не си позволяваше да мисли за Трейси. Сега имаше достатъчно дисциплина, за да си наложи това правило. Самотата му отначало се бе стоварила върху него, плътна като мъгла над Пъджет Саунд. Не му се искаше да признае колко нощи беше прекарал при майка си, докато се опитваше да преживее тази малка криза. Тя не бе казала нищо, винаги го посрещаше с радост, никога не задаваше въпроси. Единственото нещо, което правеше, беше едно предложение:

— Защо не минеш през приюта?

Джон никога не се бе възприемал като любител на домашни животни, но същевременно, се чувстваше като кучетата в приюта: самотен, затворен — емоционално, все пак — и жаден за другар. Докато надничаше в клетките, откриваше всички кучешки неудачници в любовната игра: твърде буйни палета, кучета, които бяха станали прекалено големи или не бяха достатъчно сладки, или достатъчно умни, или с достатъчно късмет.

Джон взе кафето си и една лепкава кифла, която щеше да раздели с Лъки. Кучето го поздрави с преувеличени жестове на радост, като

въртеше задника и опашката си. Когато развърза каишката и се обърна да си върви, видя Бет да седи сама. Можеше да я подмине, но в този момент, въпреки Лъки, самотата му беше толкова голяма, че се приближи до нея.

— Може ли? — попита той.

Тя вдигна поглед.

— О, разбира се. Как си, Джони?

— Джон. Само Джон — каза той. — А това е Лъки.

— Не знаех, че имаш куче.

— Взех я наскоро. Колкото до мен, добре съм. Ти как си?

— О, все същото, все същото — отвърна Бет. Взе кафето си и отпи. Освен това похапваше „Милки Уей“. — Не е много забавно във вестника. Алисън осъди Маркъс за сексуален тормоз, а без Трейси...

— Трейси не е във вестника? — учуди се Джон. Беше си наложил да не чете статиите, за да не търси името ѝ.

— Не знаеш ли, че тя напусна? — възкликна Бет.

— Не. — Джон се опита да не пита нищо повече; използва цялата сила на волята си, но въпреки това се провали. — Кога се омъжва? — обърна се той към Бет, засрамен и изплашен от липсата си на контрол. Не можеше да си позволи да се върне към нещастieto, което беше изстрадал през последните месеци.

— Алисън ли?

— Не, Трейси — насили се да каже Джон. Не бе изговарял името ѝ от последния път, когато я видя, и си беше обещал повече никога да не го прави. Майка му беше престанала да се интересува как е приятелката му, макар че никога не попита какво се бе случило между тях. — Знаех, че двамата с Фил са сгодени.

— За около минута — отвърна Бет и направи физиономия. — Скъсаха. — Джон се постара с всички сили да не покаже никаква реакция. Но му се зави свят. Не чу следващите думи на Бет, докато тя не стигна до: — ... и Трейси работи в „Джава, Колибата“. Поне беше там последният път, когато я видях.

Това беше повече информация, отколкото можеше да поеме. Хрумна му, че сигурно бе чул погрешно.

— Като каква? — попита той. Вероятно това беше някаква странна шега.

— Не съм сигурна — заяви Бет. — Но смятам, че трябва да провериш. Знам какво изпитва към теб.

— Така ли?

— Я стига. От години е била влюбена в теб. Просто не го е знаела — обясни му Бет. — Знаеш ли, за някои неща не съм съвсем глупава.

— Тя ме обича? — повтори Джон.

— Човек не се мъкне с някой седем години, ако не го обича — заключи Бет. — И ти още я обичаш. Не мислиш ли, че е време да сложиш край на скарването и да завържеш възела?

— Само за да се обеса — отвърна Джон.

Джон седеше в сепарето до витрината, прикрил лицето си с менюто. Навън Лъки лежеше под една пейка, за да избегне минувачите. Джон не можеше да не забележи, че към менюто бяха добавени половин дузина самозалепващи се бележки със специалитети. Бет сигурно беше права. Пърхащите жълти листчета на менюто му се струваха по-красиви от нарциси по пролетен хълм. Сърцето препускаше в гърдите му. Наблюдаваше Трейси от разстояние, докато тя взимаше поръчка, доливаше кафе, после избърса една маса.

Беше му трудно да я наблюдава как сервира. През всичките години на познанството им, той дори не я беше виждал да сгъва салфетка. Сега, докато я гледаше, му хрумна, че изпитваше нещо, което психотерапевтите наричаха „когнитивен дисонанс“. Но през последните четирийсет и осем часа беше преживял достатъчно объркване за онова, което виждаше и което смяташе, че знае.

След разговора с Бет, Джон се беше прибрал у дома и се бе опитал да си припомни какво точно се бе случило — а не какво той мислеше, че се е случило, — между него и Трейси. Доколкото можеше да си спомни, Алисън го беше излъгала за годежа на Трейси. Не знаеше и вероятно никога нямаше да узнае дали го бе направила нарочно, за да го отчужди от Трейси или по някаква друга причина. Издири Фил и макар да му струваше известна загуба на гордост, беше сигурен, че съперникът му изпитваше същото.

Фил седеше в малкото работно помещение в отдела, където бе назначен, и вероятно се чувстваше унижен, докато хората се обръщаха, за да видят защо един от шефовете посещаваше такъв младши служител. Фил с горчивина потвърди разказа на Бет.

Трейси се приближи до масата.

— Може ли да взема поръчката ви? — Джон свали менюто и я погледна. Трейси се стресна от изненада и едва издържа да отвърне на погледа му. Но събра смелост и го направи. Очите им се срещнаха и

всичко, което изпитваше към него, се изписа върху лицето ѝ. — Какво правиш тук?

— Ти какво правиш тук?

— Работя тук — отвърна тя. — Нещата във вестника не се получиха.

— Чух, че си се сгодила за Фил.

— И това не се получи. Няма да се омъжа за някой заради нещастна любов. — После прехапа долната си устна, сякаш я наказваше за бърборливостта ѝ. Прикова очи към бележника за поръчките. Джон видя как се опитваше да се овладее. — Може ли да взема поръчката ти, моля? — повтори тя.

— Адам и Ева на сал — заяви Джон.

Трейси изглеждаше потресена. Очите ѝ се напълниха със сълзи и трябваше да извие глава за минута. Джон не можеше да повярва. Когато отново се обърна към него, беше ядосана.

— Това не е честно! — възкликна тя. — Знам, че те нараних, но трябва да работя тук. Да ме дразниш е...

— Не те дразня — прекъсна я Джон с колкото може по-нежен глас. — Коя е нещастната ти любов?

— А ти как мислиш? — срязва го тя и хвърли бележника. Понечи да се отдалечи.

Джон скочи от мястото си в сепарето и я улови за ръката. Трейси се опита да се измъкне. Той я обърна към себе си. Трейси наведе глава, за да избегне от погледа му. Потекоха сълзи. Джон се обърна към Моли.

— Няма ли тя най-красивите очи, които си виждала някога? — попита той сервитьорката.

— О! Не ме дразни — извика Трейси и красивите ѝ очи плувнаха в сълзи. Пак се опита да се измъкне.

— Дръж се прилично! — предупреди го Моли. — Никакви грубиянщини.

— И кога се омъжваш? — поинтересува се Джон.

Моли направи знак на Лора, която излезе от кухнята, за да гледа с широко отворени очи и зяпнала уста.

Трейси се обърна към него.

— Казах ти: няма да се омъжа за Фил.

— Точно така — съгласи се Джон. — Ще се омъжиш за мен. — Тя замръзна на мястото си и Джон имаше минута да помисли колко красива, колко съвършена беше всяка нейна черта. Ако я бе изваял сам, не би променил една-единствена линия. — Ще се омъжиш за мен — повтори той, с цялата любов, която изпитваше към нея.

— Наистина ли? — попита Трейси и той видя как изражението ѝ започна да се променя, сякаш кръвта се вливаше в мрамора и му вдъхваше живот.

— Разбира се, глупаче — обади се Лора от вратата.

— Всичките сте шантави, до един — престори се на сърдита Моли. — Е, предполагам, че вие двамата трябва да се съберете. Никой друг в цял Сياتъл и околността няма да ви вземе. — Тя поклати уж заканително глава.

Трейси избърса обляното си в сълзи лице с опакото на ръката си.

Джон ѝ подаде носна кърпичка и продължи:

— И защото ще имаме красиви деца. Защото аз ще бъда страхотен баща, а ти ще бъдеш страхотна майка. И защото и двамата обичаме Сياتъл и искаме да живеем тук завинаги. И защото би могла да използваш майка на повикване, а моята иска работата. Освен това, иска внуци.

Трейси преглътна, отново избърса лицето си и се хвърли на врата му.

— Достатъчно причини — промълви тя. Притисна се до гърдите на Джон и той вдъхна уханието на топлата ѝ кожа, на чистата ѝ коса. Тя вдигна очи към него, после въздъхна и сгуши глава до гърдите му. Пасваха си идеално.

Джон я прегърна. Паснаха си още по-добре.

— Обичам те, Джонатан — каза Трейси.

— Винаги съм те обичал — призна той. — И винаги ще те обичам.

И беше прав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.